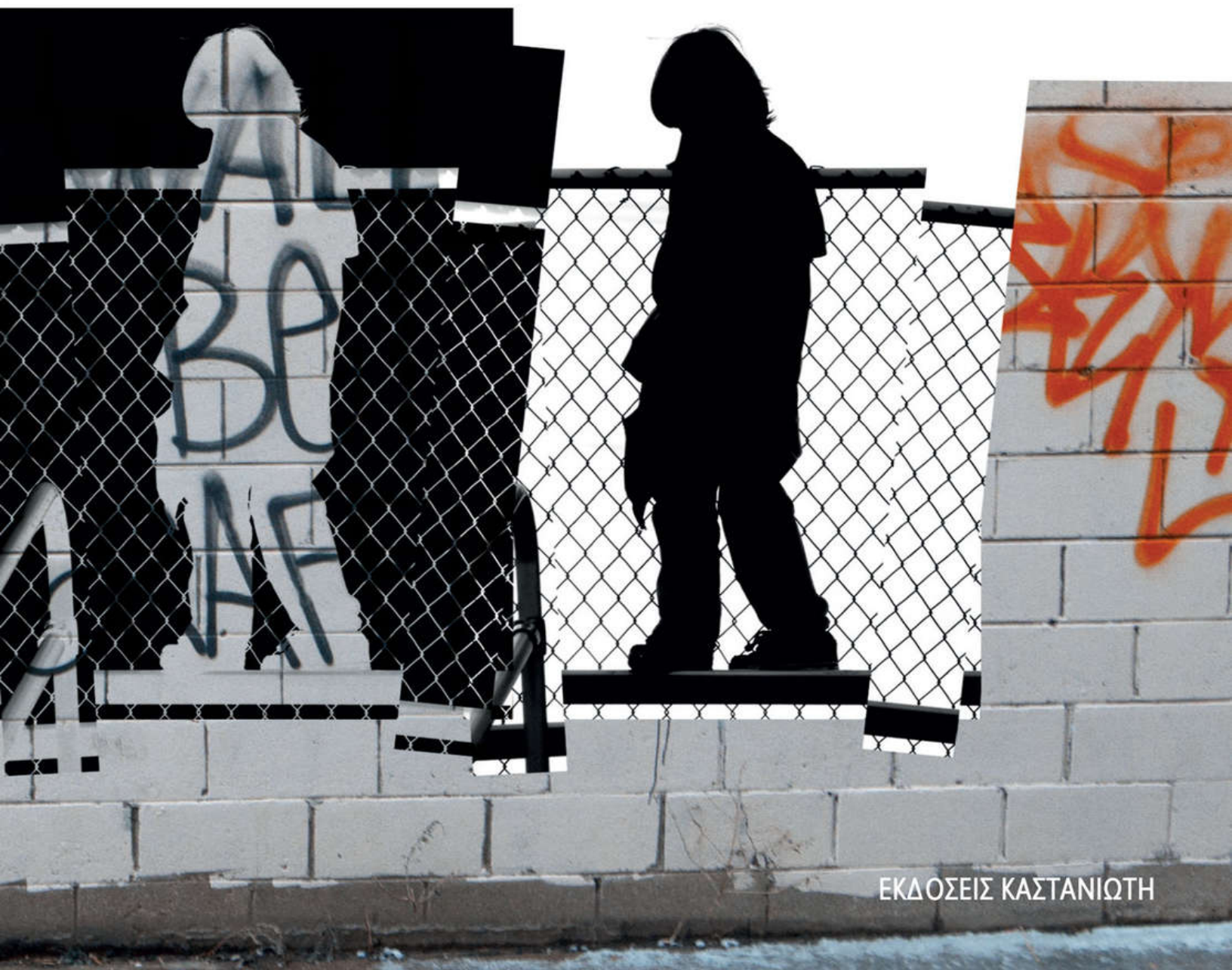

ΓΕΦΥΡΕΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

Το ημερολόγιο ενός δειλού

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

ΓΕΦΥΡΕΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

Το ημερολόγιο ενός δειλού

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΚΕ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΣΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Το μήνυμα, 2001

Οι Εννέα Καίσαρες, 2004

Ποιος απήγαγε τον Αϊ-Βασίλη, 2007

Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας, 2008
ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΥΚΛΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
WHITE RAVEN

Στη διαπασών, 2009
ΚΡΑΤΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΒΡΑΒΕΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΔΙΑΒΑΖΩ
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

Αλφα, 2009
ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

Μια αστεία επιδημία, 2010

Ιπτάμενες σελίδες, 2011
ΕΠΑΙΝΟΣ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ο Αϊ-Βασίλης στο ραντάρ, 2011

Οι άρχοντες των σκουπιδιών, 2012
ΒΡΑΒΕΙΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ
WHITE RAVEN

Σχολική παράσταση, 2013
ΕΠΑΙΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

Ναι, Βιρτζίνια, υπάρχει Άγιος Βασίλης!, 2013
ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΥΚΛΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΒΡΑΒΕΙΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ
WHITE RAVEN

Η λευκή απεργία των ροζ φλαμίνγκο, 2014
ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Το ημερολόγιο ενός δειλού, 2014

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΕΝΟΣ ΔΕΙΛΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

© Copyright Βασίλης Παπαθεοδώρου – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2014

Έτος 1ης έκδοσης: 2014

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

T: 210-330.12.08 – 210-330.13.27 F: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-5836-0

Ex Libris

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Σ ΤΕΚΟΜΟΥΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΙΤΑΖΑ να περνά από τον ένα διάδρομο στον άλλον, να βάζει ψωμί του τοστ στο καροτσάκι του, να παίρνει και να κοιτά τ' απορρυπαντικά. Φρόντιζα να είμαι στην άκρη του καταστήματος, δίπλα στο τμήμα με τα αλλαντικά και τα τυριά και κοντά στην είσοδο για τις αποθήκες, προσποιούμενος πως έβαζα πράγματα στα ράφια. Έβαζα δηλαδή πράγματα στα ράφια, μόνο που το έκανα αργά, ρίχνοντας κλεφτές ματιές προς το μέρος του.

Ήταν η δεύτερη φορά τις τελευταίες τρεις μέρες που τον έβλεπα. Την πρώτη είχα πιαστεί απροετοίμαστος –άλλωστε πώς θα μπορούσα να είμαι προετοιμασμένος να δω ξανά μετά από, ξέρω γω, πέντε, έξι χρόνια σε μια άλλη πόλη κάποιο άτομο από το παρελθόν μου;– κι είχα περάσει από πίσω του κοιτάζοντάς τον με την άκρη του ματιού μου χωρίς να συνειδητοποιήσω ποιος ήταν· παρ' όλα αυτά, είχα κατεβάσει το καπελάκι του σούπερ μάρκετ, να μου κρύβει τα μάτια και το πρόσωπο, νιώθοντας πως έπρεπε να τον αποφύγω, χωρίς να ξέρω το γιατί. Μετά από λίγη ώρα, βέβαια, μου ήρθε η φλασιά, λέω: «Αυτός είναι, δεν μπορεί να κάνω λάθος», αλλά επειδή έχει αλλάξει πολύ εμφανισιακά, διατηρούσα κάποιες επιφυλάξεις.

«Έλα, έλα, μη χαζεύουμε, έχεις κι άλλα μετά», μου είχε πει ο προϊστάμενος δυνατά και κάποιοι πελάτες γύρισαν να κοιτάξουν αφηρημένα. Εγώ δεν είχα απαντήσει, από φόβο μην αρχίσουμε την κουβέντα μπροστά σε όλο τον κόσμο – «Δε χαζεύω», «Όλο τα ίδια λες κι όλο σε πιάνω να καθυστερείς», «Ξέρω τη δουλειά μου», «Δεν έχω όρεξη για λόγια, αν γουστάρεις κουβεντούλα κάτσε σπίτι σου», πράγματα δηλαδή που λέγονταν σχεδόν κάθε μέρα και μου 'σπαγαν τα νεύρα. Πολύ μαλάκας αυτός ο προϊστάμενος, νομίζει

πως αν βάζει τις φωνές σ' εμένα και στους άλλους θα δείχνει πόσο καλός γλείφτης είναι στο διευθυντή και πόσο οκ λειτουργούν όλα στο κατάστημα. Την έχει δει, και καλά, εξουσία και νομίζει πως είναι κάποιος. Τέσπα. Τότε λοιπόν, πριν από τρεις μέρες, είχε γυρίσει κι ο άλλος προς το μέρος μου, προς τα εκεί δηλαδή που ακούγονταν οι φωνές, και για μια στιγμή νόμισα πως θα με αναγνώριζε, ευτυχώς όμως δεν έδειξε κάτι τέτοιο. Πού να φανταζόταν κι αυτός;

Σήμερα όμως σιγουρεύτηκα πως είναι εκείνος, ο συμμαθητής μου από τη Β' Γυμνασίου. Ήρθε με τη μητέρα του για ψώνια – ο ίδιος έχει αλλάξει, αλλά η μητέρα του παραμένει σχεδόν η ίδια, φαίνεται πως στους μεγάλους ο χρόνος περνά πιο αργά. Έτσι βεβαιώθηκα, πράγμα που δε μου άρεσε καθόλου φυσικά, γιατί μου θυμίζει πράγματα που ήθελα να ξεχάσω.

Τι να γυρεύει άραγε στην Πάτρα; Μάλλον θα μπήκε σε καμιά σχολή, δεν εξηγείται αλλιώς, η πόλη είναι ένα ατέλειωτο Πανεπιστήμιο. Αυτό σημαίνει πως θα τον έχω κάθε τρεις και λίγο στα πόδια μου. Θα έρχεται συνέχεια εδώ για ψώνια και δε θα ξέρω πού να κρυφτώ. Γιατί να έχει έρθει απλώς για λίγες μέρες και ν' αγοράζει απορρυπαντικά και χλωρίνες (η μάνα του δηλαδή) χλομό. Και πιθανόν να μένει κάπου εδώ κοντά, άρα θα τον βλέπω συνέχεια μπροστά μου, δε θα μπορώ να τον αποφύγω. Και θα ζω με το φόβο μην τυχόν τον συναντήσω ή πότε θα τον συναντήσω. Γιατί αργά ή γρήγορα θα πέσουμε μούρη με μούρη, θ' αναγκαστούμε να μιλήσουμε. Ή, πάλι, όχι· μπορεί να με αποφύγει κι αυτός όπως εγώ, γνωρίζοντας όμως ποιος είμαι, ξέροντας πια πως δουλεύω σε σούπερ μάρκετ, σε μια άθλια αποθήκη, ενώ αυτός είναι φοιτητής. Και να με λυπηθεί. Ή θα με κοροϊδεύει και θα γελάει μαζί μου. Ό,τι και να γίνει πάντως, θα είναι πολύ ντροπιαστικό. Όχι, ρε γαμώτο.

Τους έβλεπα να στέκονται στο ταμείο, αυτός να βάζει τα πράγματα σε σακούλες, η μάνα του να μιλά με την ταμιά, να της δείχνει κάτι. Μετά από λίγο η ταμιάς σηκώθηκε και φώναξε προς τη μεριά μου τον Απόστολο, το άλλο παιδί της αποθήκης, ας πούμε ό,τι πιο κοντινό είχα εκεί μέσα σε φίλο. Ο Απόστολος έβαζε κάτι

κονσέρβες στο πίσω ράφι και με το που κατάλαβε πως τον φώναξαν, μου έκλεισε το μάτι, μου έριξε ένα πονηρό χαμόγελο και, παίρνοντας το σοβαρό του ύφος, κατευθύνθηκε προς την έξοδο του σούπερ μάρκετ.

«Δικέ μου, μας έκατσε καλά», μου είπε επιστρέφοντας μετά από λίγο, αφού είχαν φύγει οι άλλοι. «Τους είδες αυτούς τους δυο στο ταμείο; Την κότα και τον άλλον; Θέλουν βάψιμο και φρεσκάρισμα στο δυάρι που θα μείνει αυτός, είναι φοιτητής, έμενε σ' άλλο διαμέρισμα πρώτα, αλλά η ιδιοκτήτρια το θέλει για την κόρη της, είδαν το χαρτάκι στο ταμείο, θα φύγουν για λίγες μέρες και με ρώτησε αν αναλαμβάνω να τελειώσω τη δουλειά όσο θα λείπουν. “Φυσικά”, της είπα και, βέβαια, φούσκωσα την τιμή. Και ποιον θα πάρω μαζί μου;»

Ο Απόστολος έχει ένα φοβερό χάρισμα να λέει καμιά εικοσαριά προτάσεις μαζί, όλες τις πληροφορίες, βομβαρδίζοντας τον άλλον, τρώγοντας τις μισές λέξεις, γελώντας και κουνώντας τα χέρια του γεμάτος ενθουσιασμό – που κανείς άλλος δεν καταλαβαίνει γιατί τον έχει, αλλά του τα συγχωρείς όλα αυτά γιατί είναι καλοπροαίρετος. Λίγο λαμόγιος, βέβαια, αλλά καλοπροαίρετος.

«Δεν ξέρω», του απάντησα ανόρεχτα.

«Τι δεν ξέρεις; Ξεράδια δεν ξέρεις. Μου άφησε το κινητό της, πρέπει ν' απαντήσω μέχρι μεθαύριο, ίσως την άλλη βδομάδα να πάμε, κι αν όχι την άλλη, τότε την παράλλη. Από Παρασκευή απόγευμα μέχρι Κυριακή, δεν είναι τίποτα για μας, παιχνιδάκι, στοκαρίσματα, μερεμέτια, βάψιμο, τα γνωστά. Της είπα να κανονίσω τα ρεπό μου, να μιλήσω και στο συνεργάτη μου...»

«Τους είπες ποιος είναι ο συνεργάτης σου;» τον διέκοψα με φόβο, μήπως είχε πει τ' όνομά μου.

«Όχι, σιγά, χέστηκαν κι αυτοί ποιος είναι. Τη δουλειά τους να κάνουν».

«Θα λείπουν από το διαμέρισμα;»

«Εννοείται, θα είμαστε μόνοι, της τα φούσκωσα λιγάκι, πως είναι αρκετή δουλειά, πως θα δουλεύουμε όλο το ΠΣΚ, μη φανεί πως

είναι κι εύκολο, κι εμείς θα πάμε χαλαρά να βιάσουμε και να κωλοβαρέσουμε και λίγο».

Με είδε σκεπτικό.

«Μωρέ μαλάκα, αυτά είναι τα καλά λεφτά, απ' τους φοιτητές που θέλουν βαψίματα. Αλλιώς κάτσε με τα τετρακόσια ευρώ εδώ στο κωλοχανείο και μη μου τα πρήζεις ότι δεν έχεις και δε βγαίνεις».

Ναι, δε λέω, δίκιο είχε.

«Λοιπόν, προτού έρθει ο άλλος και ξαναφωνάζει. Μέσα;»

«Μέσα», απάντησα ανόρεχτα.

Ο Απόστολος είχε ενθουσιαστεί, όπως πάντα. Άρχισε να σφυράει ένα ρυθμό τσουλώντας το καρότσι σε άλλα ράφια που ήθελαν γέμισμα.

«Δε μου λες...» του φώναξα από μακριά. «Το αγόρι... σου είπε σε ποια σχολή μπήκε;»

«Αρχιτεκτονική», απάντησε ο Απόστολος χωρίς να με κοιτάξει, απορροφημένος στις σκέψεις του για επέκταση των δουλειών του, τώρα που είχαν ανοίξει.

Έτσι δε με πήρε χαμπάρι καθώς προσπαθούσα να διώξω τον κόμπο που είχε κάτσει στο λαιμό μου, ούτε είδε τα μάτια μου που είχαν υγρανθεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Πέντε χρόνια πριν

«**Α**ΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ...»

Όχι.

«Αγαπητό μου ημερολόγιο...»

Πάλι όχι.

Δεν ξέρω πώς ν' αρχίσω. Ίσως και να μην έχει τόση σημασία βέβαια. Έχω να πιάσω το ημερολόγιό μου πάνω από ένα χρόνο, σχεδόν ενάμιση, και τώρα μου είναι δύσκολο να συγκεντρωθώ και να συνεχίσω να γράφω όπως στις αρχές. Το «αγαπητό» κι «αγαπημένο» μου φαίνονται πολύ παιδικά, του δημοτικού. Τότε ίσως ήταν ωραίο ν' αρχίζω έτσι, αλλά πλέον πάω στη Β' Γυμνασίου, πρέπει να βρω κάτι άλλο. Ίσως χρειάζεται ν' αφήσω τις σκέψεις μου να βγουν και να γραφτούν όπως αυτές θέλουν. Το σημαντικό άλλωστε είναι να γράφω αυτές τις σκέψεις κι όχι πόσο καλά θα το κάνω. Έτσι κι αλλιώς το ημερολόγιο δε θα το δει και κανείς, ίσως να μην το διαβάσω ούτε εγώ ποτέ, οπότε δεν έχει καμία απολύτως σημασία πώς θ' αρχίσω.

Για να πω την αλήθεια, δεν πίστευα πως θα ξανάρχιζα να κρατώ ημερολόγιο, νόμιζα πως μαζί με το δημοτικό θα τέλειωνε κι αυτό. Γιατί θα τέλειωναν και τα βάσανά μου, έτσι τουλάχιστον ήθελα να πιστεύω. Κάτι που μπήκα στο γυμνάσιο, κάτι που άλλαξα σχολείο κι από τα βόρεια προάστια κατέβηκα στα νότια, κοντά στην περιοχή μου, νόμιζα πως το να γράφω ό,τι σκέφτομαι και ό,τι θέλω να πω, αλλά δεν έχω σε ποιον να το πω, θα γινόταν πια παρελθόν. Δυστυχώς όμως τα πρώτα δείγματα της Β' Γυμνασίου άλλα πράγματα δείχνουν. Μακάρι να κάνω λάθος βέβαια, αλλά...

Η διαφορά από τότε είναι πως δύο χρόνια πριν ο εφιάλτης μου ήταν το σχολικό. Ούτε είχα καταλάβει πώς είχε αρχίσει το πράγμα, αν δηλαδή είχα πει εγώ κάτι, ή αν έδινα στόχο, ή αν είχα κάνει κάτι γελοίο που είχε τραβήξει την προσοχή. Το ζήτημα είναι πως κάποια μέρα, θα ήταν Οκτώβριος ή Νοέμβριος, έτσι όπως καθόμουν μόνος, από τα μισά της διαδρομής και μετά, στη θέση μου, με περικύκλωσαν ξαφνικά πέντε πεμπτάκια. Ο ένας κάθισε δίπλα μου, άλλοι δυο στα μπροστινά καθίσματα, γυρίζοντας προς το μέρος μου, κι άλλοι δυο πίσω μου, πότε όρθιοι, πότε χώνοντας τα κεφάλια τους στο άνοιγμα ανάμεσα στα καθίσματα. Οι δύο από τους πέντε ήταν κορίτσια.

«Τι νέα;» είχε ρωτήσει ο ένας, που μάλλον ήταν ο αρχηγός τους.

«Τίποτα», είχα απαντήσει εγώ κάνοντας πως προσέχω τη διαδρομή από το παράθυρο.

«Πώς σε λένε;» συνέχισε ο αρχηγός.

Ήξεραν πώς με λένε, αλλά εγώ απάντησα πιστεύοντας πως πραγματικά αυτό ήθελαν μόνο να μάθουν και μετά θα με άφηναν στην ησυχία μου.

«Παπαπαναγή. Θοδωρή Παπαπαναγή», είπα και τους είδα να κοιτιούνται μεταξύ τους και να σκάνε στα γέλια.

«Παπά... παπά... παπά... παπά... Παπαπαπαπαπαναγή», είπε το ένα κορίτσι από πίσω μου κι όλοι έκαναν «παπά... παπά... παπά... παπά», σαν τραυλοί.

«Και τι ζώδιο είσαι, Παπαπαπαναγαγή;» είπε ένας τρίτος από μπροστά.

Όλοι οι άλλοι είχαν σκάσει στα γέλια.

«Μπορείτε να πάτε στις θέσεις σας;» τους είπα κάπως απότομα εγώ. «Δεν έχω όρεξη».

«Μμμ... έτσι όπως σε βλέπουμε, μάλλον έχεις πολλή όρεξη», είπε ξανά ο αρχηγός φουσκώνοντας τα μάγουλά του.

«Μόνο αυτό πες μας και φύγαμε. Τι ζώδιο είσαι;»

«Ταύρος», απάντησα έχοντας κοκκινίσει από την ντροπή, και ένας άλλος πετάχτηκε και είπε:

«Μάλλον κότα είσαι, υπάρχει ζώδιο κότα, δεν υπάρχει;»

Τα πεμπτάκια έκαναν hi5 μεταξύ τους και γελούσαν πλέον σαν τρελά, ενώ ο αρχηγός φώναζε:

«Ποοο, τι λες τώρα; Ποοο, τον τάπωσες».

Δεν έφυγαν ούτε μετά από λίγο, ούτε την επόμενη μέρα ούτε τη μεθεπόμενη. Περίμεναν να σηκωθεί ο διπλανός μου, ο Κώστας, που ήταν συμμαθητής μου και κολλητός μου, και μετά πλησίαζαν, προτού ακόμα προφτάσει να κατέβει στη στάση του. Στον Κώστα δεν είχα πει τίποτα, ούτε και σε κανέναν άλλον άλλωστε.

Ντρεπόμεουν. Μια φορά μόνο μου ξέφυγε και του είπα:

«Δεν κάθεται ακόμα λίγο, να κατέβεις πιο μετά;» κι αυτός γέλασε και με κοίταξε παραξενεμένος.

«Τι λες, παιδί μου; Πώς θα γυρίσω πίσω;»

Και μέρα με τη μέρα, με το που ανέβαινα στο λεωφορείο, με έπιανε άγχος και ταραχή για το πότε θα κατέβαινε ο Κώστας, επειδή θα πλάκωναν οι άλλοι. Χαιρόμουν όταν σταματούσαμε σε κάνα φανάρι ή όταν είχε κίνηση προτού κατέβει ο φίλος μου, χαιρόμουν γιατί θα έμενε ακόμα λίγο μαζί μου και θα καθυστερούσε το μαρτύριό μου. Και μετά, όταν κατέβαινε, ευχόμουν να μην υπάρχει ούτε ένα αμάξι, ούτε ένα φανάρι να μας σταματήσει, να μην κάνει ούτε μια στάση το σχολικό, για να φτάσω γρήγορα στο σπίτι μου ή για να κατέβουν οι τρεις από τους πέντε, οπότε και οι άλλοι δυο το διαλύανε γιατί δεν είχε πλάκα. Και η μεγάλη μου χαρά ήταν όταν δυο τρεις φορές ήρθε ο Κώστας από Παρασκευή στο σπίτι μου, να παίξουμε και να διαβάσουμε μαζί, οπότε δεν κατέβηκε στα μισά της διαδρομής, αλλά κάθισε μέχρι το τέλος. Τότε είχε περάσει δήθεν τυχαία ο αρχηγός των πέντε από δίπλα μας και είχε πει στον Κώστα: «Ε, φίλε, η στάση σου πέρασε, δε θα κατέβεις;», κοιτώντας παράλληλα με τσαντίλα και οργή εμένα, για να πάρει την απάντηση από τον κολλητό μου: «Όχι, τραβάς κάνα ζόρι;». Μπορεί και να είχε καταλάβει κάτι ο Κώστας, μπορεί και να του την έδωσε ο τρόπος του άλλου, που δεν τον κοιτούσε αλλά είχε καρφωθεί σ' εμένα, το ζήτημα όμως είναι πως εγώ το είχα χαρεί πολύ, γιατί ο αρχηγός είχε βάλει την ουρά κάτω απ' τα σκέλια και μ' είχε αφήσει ήσυχο. Και παρόλο που τον

άκουσα να λέει στους άλλους: «Όχι σήμερα, είναι και το άλλο το μαλακισμένο μαζί του, θα κατέβουν μαζί», από μέσα μου ήμουν ευτυχισμένος. Μια ευτυχία που κράτησε ένα ολόκληρο Σαββατοκύριακο, αλλά από τη Δευτέρα και μετά τα βάσανα ξανάρχισαν, ίσως με μεγαλύτερη ένταση, επειδή ο αρχηγός είχε ντροπιαστεί από τον Κώστα.

Όσο κι αν προσπαθούσα, δεν μπορούσα να γλιτώσω. Έκανα πως κοιμόμουν, αλλά με σκούνταγαν και άρχιζαν το δούλεμα. Έκανα πως διάβαζα τα μαθήματά μου, αλλά μου έπαιρναν το βιβλίο για να δούνε τι διαβάζω και το πετούσαν ο ένας στον άλλον. Κι όσο εγώ πάσχιζα να το πιάσω, τόσο αυτοί το πετούσαν και δεν το έπιαναν και τους έπεφτε κάτω και το πατούσαν «κατά λάθος». Και μετά δεν άντεχα να είναι βρόμικο το βιβλίο μου, σιχαινόμουν να το πιάσω. Αλλά δεν μπορούσα και να πω στους δικούς μου να μου πάρουν άλλο, θ' αγοράζαμε καινούρια βιβλία σχεδόν κάθε βδομάδα. Έτσι αποφάσισα να μη διαβάζω στο σχολικό, αλλά αυτοί άνοιγαν την τσάντα μου, έβγαζαν βιβλία και τετράδια κι έσκιζαν σελίδες για να κάνουν σαΐτες. Και μετά έλεγαν «συγγνώμη» και τα ξανάβαζαν στην τσάντα τσαλακώνοντάς τα. Και δώσ' του να γελάνε, να κοιτιούνται μεταξύ τους ποιος θα πρωτοδώσει το σύνθημα και να μου λένε: «Σε ταπώσαμε, χοντρέ», «Έχεις μικρό πουλί» κι άλλα τέτοια.

Όσο περνούσαν οι μήνες, γυρνούσα όλο και πιο λυπημένος στο σπίτι, έτρωγα δυο πιρουνιές και παρατούσα το φαγητό μου, ίσως γιατί έλπιζα ν' αδυνατίσω μέσα σε δυο τρεις βδομάδες, τουλάχιστον να μη με λένε «χοντρό».

«Τι έχεις, αγόρι μου, και δεν τρως;» με ρώτησε μια μέρα η μητέρα μου, που σίγουρα θα είχε παρατηρήσει την ανορεξία μου από καιρό.

«Μη με ξαναπείς “αγόρι μου”», είχα φωνάξει εγώ, «έχω μεγαλώσει πια, δεν είμαι το αγόρι σου. Θοδωρή με λένε», της είχα απαντήσει και το είχα μετανιώσει σχεδόν αμέσως, αλλά εκείνη τη στιγμή ήθελα να με παρατήρει στη δυστυχία μου.

«Μήπως σε πειράζει κανείς στο σχολείο;» με ξαναρώτησε κι εγώ εκνευρίστηκα περισσότερο, γιατί συνειδητοποίησα πως ακόμα και όσοι δεν το ήξεραν, υποψιάζονταν το πρόβλημά μου.

Φαντάζομαι τι θα έλεγαν τα άλλα παιδιά στο σχολικό, που άκουγαν μπρ3, αλλά που θα τα έβλεπαν όλα. Φαντάζομαι τι ρεζίλι θα είχα γίνει, να με βάζουν κάτω τα πεμπτάκια και να με κοροϊδεύουν.

Με τα πολλά δεν άντεξα.

«Ε, να, είναι κάτι παιδιά της Β΄ Γυμνασίου που με πειράζουν», της είπα μια μέρα που με πίεσε πολύ, λέγοντας ψέματα φυσικά για την τάξη που πήγαιναν. Εννοείται δεν είπα τίποτα για τα δυο κορίτσια, δε θ' άντεχα να με θεωρούσε και η μητέρα μου θύμα ή να με λυπόταν. «Μην το πεις όμως στον μπαμπά και νευριάσει», βιάστηκα να την προειδοποιήσω, από φόβο μη γίνουν χειρότερα τα πράγματα.

Η μητέρα μου κάθισε ανήσυχη δίπλα μου κι άρχισε να με ρωτάει. Της απαντούσα χωρίς να της τα λέω όλα, μόνο τα πιο αθώα και τα πιο ακίνδυνα, μην τυχόν και πάει με τον μπαμπά στο διευθυντή του δημοτικού ή σε κανέναν καθηγητή του γυμνασίου και γίνει μεγάλη φασαρία. Και απ' ό,τι φαίνεται τα παρουσίασα όλα τόσο αθώα, που η μητέρα μου χαμογέλασε, μου είπε πως αυτά είναι παιδιάστικα κι ανώριμα και κομπλεξικά, πως δεν αξίζει να στενοχωριέμαι και να μην τα σκέφτομαι.

«Αν όμως χειροτερέψουν τα πράγματα, θα μου το πεις, έτσι;» μου είπε στο τέλος.

«Ναι, κι εσύ δε θα πεις τίποτα στον μπαμπά, εντάξει;»

Συμφωνήσαμε ότι η κατάσταση δεν ήταν πολύ σοβαρή κι ότι μπορούσα να τη χειριστώ, πράγμα που ήταν ψέμα. Γιατί η κατάσταση ήταν σοβαρή, τουλάχιστον για μένα, και δεν μπορούσα να τη χειριστώ. Απλά είπα ψέματα. Και γυρνούσα στο σπίτι προσποιούμενος τον ευχαριστημένο και απαντούσα με ψεύτικο ενθουσιασμό στις ερωτήσεις της μαμάς και του μπαμπά για το πώς πήγε το σχολείο, αλλά όταν έμπαινα στο δωμάτιό μου, μόνο αυτό το

πράγμα σκεφτόμουν. Τουλάχιστον έπεφτα με τα μούτρα στα μαθήματά μου και ξεχνιόμουν κάπως.

Και μια μέρα, από το πουθενά, έγινε το θαύμα. Εκεί που είχαν μαζευτεί πάλι τα πεμπτάκια και φώναζαν και γελούσαν έχοντας στη μέση εμένα, που είχα βουλιάξει στο κάθισμά μου, ξαφνικά βλέπω ένα χέρι να τυλίγεται γύρω από το λαιμό του αρχηγού και να τον σφίγγει. Αυτός, με μια έκφραση πόνου στο πρόσωπο –πόνος και τσαντίλα κι έκπληξη μαζί– γύρισε να δει ποιος τόλμησε να τον αγγίξει και αντίκρισε ένα παιδί από τη Β΄ ή Γ΄ Λυκείου, δε θυμάμαι καλά την τάξη, τον Κίμωνα, να έχει έρθει από τη γαλαρία, όπου κάθονται όλα τα παιδιά του λυκείου και, νευριασμένος, να του απευθύνει το λόγο, σ' αυτόν και στους υπόλοιπους τέσσερις.

«Λοιπόν, μαλακιστήρια, αρκετά μας τα πρήξατε με τις βλακειές σας. Όποιος ξανάρθει και κάτσει δίπλα στον Θεωρή θα έχει να κάνει μαζί μου».

Τα πεμπτάκια κοκκίνισαν, ήταν κάτι που σίγουρα δεν το περίμεναν.

«Με πονάς, βλάκα!» είπε ο αρχηγός κι ο Κίμωνας του έριξε μια φάπα που έκανε τους άλλους ν' ανοίξουν διάπλατα τα στόματά τους από την έκπληξη και τον αρχηγό να γίνει κατακόκκινος από την ντροπή, έτοιμος να εκραγεί. «Πάμε τώρα μπροστά να το πούμε στη συνοδό. Όταν το μάθει ο διευθυντής, θα σε διώξει απ' το σχολείο», άρχισε να λέει μασώντας τα λόγια του και έχοντας μαζευτεί, ώστε να δίνει λιγότερο στόχο, μην τυχόν και φάει δεύτερη φάπα. Είχε γίνει όμως ρεζίλι στους κολλητούς του.

«Είσαι ηλίθιο και κομπλεξικό», του είπε ο Κίμωνας σοβαρός και απειλητικός. «Αφού γουστάρεις όμως τόσο πολύ τη ρουφιανιά, πάμε». Κι άρχισε να τον τραβά μπροστά.

Όλο το σχολικό, εκτός από τη συνοδό που μιλούσε με τον οδηγό, είχε γυρίσει και τους κοίταζε, όλοι αυτοί που μέχρι πριν αδιαφορούσαν για μένα. Τώρα όμως το θέαμα ήταν διαφορετικό, ο αρχηγός προσπαθούσε να ξεφύγει από τα χέρια του Κίμωνα κάνοντας σαν νευρόσπαστο και κλαψουρίζοντας.

«Άσε με, άσε με, σου λέω! Δεν έχεις δικαίωμα...»

Ο Κίμωνας τον έσπρωξε σ' ένα κάθισμα.

«Έτσι και ξαναπειράξεις τον Θεοδωρή, θα πέσει πολύ γέλιο εδώ μέσα, οκεί;»

Οι άλλοι κοίταζαν με γουρλωμένα μάτια.

«Είπα: οκεί;»

Ο αρχηγός κούνησε ελαφρά το κεφάλι του.

«Οκεί; Δεν άκουσα τι μου 'πες», συνέχισε ο Κίμωνας.

«Εντάξει, εντάξει. Οκεί είπα, άσε με τώρα να φύγω».

Η παρέα διαλύθηκε, δεν τόλμησε να ξανάρθει δίπλα μου, σχεδόν δε μου 'δινε σημασία πια όταν έμπαινα στο σχολικό. «Έσπασε» μάλιστα και μεταξύ της, ο αρχηγός με τα δυο αγόρια και τα κορίτσια μόνα τους.

Με τον Κίμωνα δε μίλησα, απλώς του είχα χαμογελάσει για να τον ευχαριστήσω όταν κατέβαινε. Κι αυτός είχε καταλάβει. Και δε μίλησα γενικά μαζί του, μέχρι το τέλος της χρονιάς. Ούτε κι αυτός μου απηύθυνε ποτέ το λόγο, ούτε μου είπε ποτέ κάνα «γεια». Ήξερα όμως πως μ' είχε στο νου του, τον έβλεπα πριν κατέβει να ρίχνει κλεφτές ματιές προς το μέρος μου, να ελέγχει πάντα αν όλα ήταν καλά. Και του χρωστούσα ευγνωμοσύνη.

Από τότε το αγαπημένο μου ιστορικό πρόσωπο έγινε ο Κίμωνας. Ούτε ο Λεωνίδας, ούτε ο Θεμιστοκλής, ούτε ο Περικλής, ούτε ο Μιλτιάδης, ούτε οι αυτοκράτορες του Βυζαντίου, μόνο ο Κίμωνας, τη ζωή του οποίου είχα μάθει σχεδόν απέξω.

Έχουν περάσει δυο χρόνια σχεδόν κι έχω αρχίσει να νοσταλγώ τον Κίμωνα, μακάρι να τον είχα και τώρα. Ξέρω όμως πως τα θαύματα γίνονται μια φορά, μετά ο καθένας πρέπει να βασιίζεται στις δικές του δυνάμεις...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΝΙΚΟΣ ΓΟΛΙΟΣ. Το άτομο που δε θα ήθελα ποτέ να έχω για συμμαθητή μου, που δε θα μ' άρεσε να διασταυρωθούν οι δρόμοι μας. Και που τελικά αυτό δυστυχώς έγινε. Κι εκεί που νόμιζα πως η Α' Γυμνασίου ήταν μια χάλια χρονιά για μένα, αφού άλλαξα σχολείο και πήγα στο ιδιωτικό πιο κοντά στο σπίτι μου, τελικά φαίνεται πως η Β' Γυμνασίου μάλλον θα είναι χειρότερη. Ας ελπίσω να μη γίνουν έτσι τα πράγματα.

Βασικά οι γονείς μου με πήραν πέρυσι από το παλιό ιδιωτικό γιατί ήταν μακριά. Και γιατί ήταν ακριβό. Και για να κάνω φίλους κοντά στο σπίτι μου – όσους φίλους μπορώ να κάνω εγώ δηλαδή, που δεν είναι και πολλοί. Εγώ στενοχωρήθηκα που θα έχανα τον κολλητό μου τον Κώστα, από την άλλη ευχαριστήθηκα πολύ που πλέον δε θα ήμουν αναγκασμένος να πηγαينوέρχομαι με σχολικό.

«Μη στενοχωριέσαι, θα κάνεις άλλους φίλους. Άσε που δε θα χαθείς με τον Κώστα, θα τον φωνάζουμε στο σπίτι να παίζετε», μου έλεγε η μητέρα μου και ο πατέρας μου συμπλήρωνε: «Θα σας πηγαίνω εγώ για καρτ» – που ήξερε πως θα μ' ενθουσίαζε.

Και με τον Κώστα τελικά χαθήκαμε Αρχικά μιλούσαμε σχεδόν καθημερινά στο τηλέφωνο, μετά μέρα παρά μέρα, μετά δυο φορές τη βδομάδα κι από τη μέση της χρονιάς κάναμε και δέκα μέρες να τα πούμε. Και βρεθήκαμε όλες κι όλες δυο φορές, μια στο σπίτι του και μια στο δικό μου, ίσως μάλιστα να ήταν και η μόνη που ο μπαμπάς μάς είχε πάει για καρτ.

Αλλά ευτυχώς στην Α' Γυμνασίου κατάφερα να κάνω φίλο έναν άλλο Κώστα στο νέο σχολείο, καθίσαμε διπλανοί και μέχρι το τέλος της χρονιάς δέσαμε. Με τον καινούριο Κώστα περνούσαμε μαζί τα διαλείμματα, βαδίζοντας πέρα δώθε στο προαύλιο, συζητώντας για ταινίες, manga και μουσική. Και για κάποια online παιχνίδια. Στα

διαλείμματα αυτά έβλεπα και τον Γόλιο με την παρέα του, τον Άρη και τον Σταμάτη, και οι τρεις ήταν σε άλλο τμήμα, έκαναν τις πλάκες τους σε άλλα παιδιά. Βασικά τους άκουγα να φωνάζουν «Yo, ma men», «C'mon, nigga» και «Yo, check this out» και να κουνάνε τα χέρια τους σαν ράπερς. Α, και να υψώνουν συνέχεια το μεσαίο δάχτυλο, και οι τρεις τους, σε όποιον ή όποια περνούσε από μπροστά τους και δεν τους άρεσε.

Έβλεπα τον Γόλιο να σχολάει και να τρέχει προς την έξοδο (όπου τον περίμενε κάποιες φορές η μητέρα του μέσα σ' ένα τεράστιο SUV), ρίχνοντας καρπαζιές σε άλλα παιδιά, τραβώντας τους τις τσάντες ή τις κοτσίδες αν ήταν κορίτσια. Η μητέρα του φορούσε πάντα γυαλιά ηλίου και ούτε που κοίταζε τι γινόταν, δεν έριχνε ούτε ένα βλέμμα στον Νίκο, απλώς περίμενε να μπει στο αμάξι για να φύγουν.

«Γόλιο, τον παίρνεις», του είχε φωνάξει μια φορά κάποιο κορίτσι από το άλλο τμήμα, κι αυτός γύρισε, της γέλασε χαιρέκακα και της ύψωσε το μεσαίο δάχτυλο.

«Πάρ' τα, μωρή χοντρή, πάρ' τα που τα θες», της είχε φωνάξει και οι άλλοι δυο φίλοι του πήραν κι αυτοί το σύνθημα κι άρχισαν να βρίζουν τα κορίτσια όπως τους έβριζαν κι αυτά, μέχρι που ο Γόλιος μπήκε στο πίσω κάθισμα του SUV, έκλεισε την πόρτα κι έφυγε.

Πέρυσι λοιπόν ήταν κακός μαθητής αλλά αρκετά καλός στη γυμναστική, όχι ο καλύτερος, απλώς όλοι τον υπολόγιζαν για τις ομάδες τους. Το περίεργο ήταν πως ενώ κανένας δε θα σου έλεγε τα καλύτερα για τον Γόλιο και την παρέα του (μπορεί μάλιστα να τους θεωρούσαν και αλητάκια), όλοι είχαν έναν κρυφό θαυμασμό γι' αυτούς. Μπορεί να μην το λέω και σωστά, μπορεί να μην ήταν ακριβώς θαυμασμός, αλλά όλοι έβρισκαν ελαφρυντικά και δικαιολογίες. Έλεγαν πως κατά βάθος είναι καλά παιδιά, λίγο παραπάνω άτακτα, λίγο παραπάνω ζωηρά, λίγο παραπάνω κάτι άλλο, αλλά κατά βάθος καλά παιδιά. Ή πως έχουν προβλήματα στα σπίτια τους. Ή πως δεν κοιμούνται καλά το βράδυ. Ή δεν ξέρω κι εγώ τι. Πάντως ο Γόλιος και η παρέα του σαν να είχαν προστασία

στο σχολείο, σαν να μην τους πείραζε κανείς. Παρόλο που εκείνοι τους πείραζαν όλους.

Αυτό μου τη δίνει αφάνταστα, το θεωρώ άδικο. Για παράδειγμα, εγώ είμαι καλός μαθητής, κάποια μαθήματα μου αρέσουν πάρα πολύ, κάποια άλλα λιγότερο, αλλά φροντίζω να είμαι καλός σε όλα. Οι περισσότεροι με έχουν για το φύτουλα που δεν έχει τι άλλο να κάνει στη ζωή του από το να διαβάσει. Κανείς δε σκέφτεται πως ίσως και να μου αρέσει να διαβάζω, να είναι επιλογή μου. Και κανείς δε σκέφτεται πως μπορεί να έχω κι άλλα ενδιαφέροντα, όπως ταινίες και βιβλία. Αλλά κι αυτά είναι σαχλαμάρες για τους περισσότερους, ειδικά το διάβασμα. Στα μάτια όλων σχεδόν είμαι ο ξενέρωτος, ο μαμάκικας, μπορεί και ο γλείφτης. Αλλιώς πώς θα έπαιρνα καλούς βαθμούς; Ενώ ο Γόλιος είναι χάλια μαθητής επειδή δε γλείφει, άρα είναι έντιμος, άρα κατά βάθος καλό παιδί. Και του συγχωρούμε όσα κάνει, αφού είναι τόσο τίμιος. Γιατί να είναι τόσο κακό να είσαι καλός μαθητής και τόσο μαγκιά να τα έχεις γραμμένα όλα κι όλους, ποτέ μου δεν το κατάλαβα.

Φέτος λοιπόν, από προχτές δηλαδή που άρχισε η χρονιά, είμαι δυστυχώς στο ίδιο τμήμα με τον Νίκο τον Γόλιο, τον Άρη και τον Σταμάτη. Ο Κώστας, ο δικός μου φίλος, είναι σε άλλο τμήμα. Από τα πέντε τμήματα της Β΄ Γυμνασίου έμειναν μόνο τρία –έφυγαν σχεδόν τα μισά παιδιά για τα δημόσια της γειτονιάς τους– και οι μαθητές μοιράστηκαν σ' αυτά, οπότε βρέθηκα μεταξύ αγνώστων. Αυτό δε μου αρέσει, αφού την περσινή τάξη την είχα συνηθίσει και είχα την ησυχία μου. Βασικά πίστευα πως και φέτος θα έχω την ησυχία μου, αλλά ήδη έχουν γίνει κάποια περιστατικά που αρχίζουν και με ανησυχούν, δηλαδή με έχουν κιόλας φοβίσει και δεν ξέρω τι θα γίνει στη συνέχεια.

Εγώ κάθομαι μ' ένα άλλο παιδί, τον Ιάσονα, στο δεύτερο θρανίο, ενώ πίσω μας έχουμε δυο κορίτσια, την Ελεονόρα και την Άννα. Ο Γόλιος και ο Άρης κάθονται πίσω πίσω, ενώ στο προτελευταίο θρανίο κάθεται ο Σταμάτης μ' ένα άλλο παιδί, τον Πάνο. Προχτές που συστηθήκαμε άκουσα κάτι γελάκια από τα τελευταία θρανία όταν είπα τ' όνομά μου, αλλά προσπάθησα να μη δώσω σημασία.

Εντάξει, πρώτη μέρα ήταν, δεν έγινε και κάτι σοβαρό με τα γελάκια. Τη δεύτερη μέρα όμως, χτες, όταν ρώτησε κάτι η φιλόλογος, να δει αν θυμόμαστε τα περσινά, και σήκωσα το χέρι μου ν' απαντήσω, μου ήρθε ένα μπαλάκι από αλουμινόχαρτο στο κεφάλι. Η κυρία δεν το είδε γιατί έγγραφε στον πίνακα κι εγώ έκανα πως δε μ' ενόχλησε, άκουσα όμως πάλι κάτι πνιχτά γέλια. Με το δεύτερο μπαλάκι γύρισα ενοχλημένος να δω πίσω και τότε μου ήρθε το τρίτο μπαλάκι, ανάμεσα στα μάτια. Τρόμαξα και από την απότομη κίνηση μου έπεσαν τετράδια και στυλό. Ο Γόλιος κι ο Άρης στο τελευταίο θρανίο είχαν ξεραθεί απ' τα γέλια.

«Συμβαίνει κάτι; Σαν ν' ακούω μια φασαρία», είπε η κυρία Αγγέλου, η φιλόλογος, και κανείς δε μίλησε.

Γύρισα και ξανακοίταξα τον Γόλιο.

«Συμβαίνει κάτι, Θοδωρή;» με ρώτησε η φιλόλογος.

«Όχι, κυρία», της απάντησα εγώ και μετά από λίγο γύρισα δειλά να κοιτάξω προς τα πίσω και είδα τον Γόλιο με τεντωμένο το μεσαίο δάχτυλο, να έχει σουφρώσει τα χείλια του και να μου στέλνει ένα φιλί.

«Γόλιο, σοβαρέψου», είπε η κυρία Αγγέλου.

«Μα, κυρία, δε βλέπετε πως αυτός μ' ενοχλεί;»

Στο διάλειμμα είχα βγει έξω μ' ένα τοστ από το σπίτι και έφαχνα να βρω τον Κώστα. Τότε με πλησίασαν ο Γόλιος με τον Σταμάτη και τον Άρη.

«Λοιπόν, μαλακισμένο, αυτά που έκανες στο άλλο ιδιωτικό και κάρφωνες τους συμμαθητές σου εδώ να τα ξεχάσεις», μου είπε ο Γόλιος, με τους άλλους να μ' έχουν περιτριγυρίσει. Κανείς δε μας έβλεπε.

«Δεν έκανα τίποτα, εσύ μου πέταξες το μπαλάκι κι εσύ είπες πως σ' ενοχλώ».

«Α, άρα το παραδέχεσαι. Μα καλά, δεν πιάνεις την πλάκα; Άλλο ένα μπαλάκι κι άλλο να μας καρφώνεις με τα μάτια για να καταλάβει η καινούρια καθηγήτρια».

«Μα εγώ...»

Ο Άρης μου κοπάνησε το χέρι και μου έπεσε το τoστ. Ο Γόλιος το πάτησε.

«Τι κρίμα, δε θα φάει το παιδί το τoστάκι που του έφτιαξε στο σπίτι η μαμάκα», είπε και όλοι άρχισαν να γελάνε. «Θα το πεις στη μαμά και στον μπαμπά που έρχονται κάθε μεσημέρι να σε πάρουν; Τι ωραία οικογένεια που είστε, ποπό, ζηλεύω... μες στη χαζομάρα».

Τα άλλα παιδιά περνούσαν λίγα βήματα πιο κει χωρίς να δίνουν σημασία – έχουν συνηθίσει τον Γόλιο και την παρέα του. Ή κανείς δε θέλει πάρε δώσε μαζί τους.

«Και δε μου λες, Θoδωράκη; Γιατί έφυγες από το άλλο ιδιωτικό και ήρθες σ' αυτό;»

«Το άλλο ήταν πολύ ακριβό και οι γονείς μου σκέφτηκαν να—»

«... σε φέρουν εδώ που είναι πιο ξεφτίλα; Αυτό θες να πεις; Πως εμείς δεν μπορούμε να πάμε στα καλά ιδιωτικά; Αυτό μας λες τώρα;» άρχισε ο Γόλιος, ενώ μπήκε και ο Σταμάτης στην κουβέντα επαναλαμβάνοντας:

«Ποπό, προσβόλαα, αυτό δεν μπορεί να μείνει έτσι. Ποπό...»

Κατέβασα τα μάτια διαλέγοντας να μην πω τίποτα, ό,τι και να 'λεγα θα έκανε τα πράγματα χειρότερα. Μέσα μου ευχόμουν να χτυπήσει το κουδούνι ή να έρθει ο Κώστας. Οι άλλοι συνέχιζαν να με πειράζουν, και από ένα σημείο και μετά λες και συναγωνίζονταν ποιος θα πει τη χειρότερη βρισιά ή ποιος θα με ταπώσει πιο πολύ. Και γελούσαν μεταξύ τους.

Μου φάνηκε αιώνας το χτεσινό διάλειμμα, μέχρι ν' ακούσω τη φωνή του Κώστα να με φωνάζει από μακριά.

«Φεύγω, τα λέμε», τους είπα κι έτρεξα ν' απομακρυνθώ.

«Τα λέμε;» Μα τι βλακεία είπα χτες, τώρα που το θυμάμαι ξανά. Να πούμε τι;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΒΑΣΙΚΑ ΕΙΜΑΙ ΠΟΛΥ ΣΠΑΣΜΕΝΟΣ. Βέβαια, κάτι δε μου καθόταν καλά από την πρώτη μέρα, αλλά σήμερα απ' το πρωί όλα πάνε σκατά. Καταρχάς, εκεί που καθόμουν στο μάθημα, παίρνω ένα μήνυμα από τη μαμά:

«Μωρό μου, θα βγω για φαγητό με τα κορίτσια. Θα πάμε άλλη μέρα, σ' το υπόσχομαι. Θα σε περιμένει το ταξί».

Αυτό ήταν! Ένα απλό μήνυμα και ξεμπερδεψε. Για να βγει για φαγητό και καφέ με τις κότες τις φίλες της. Κι εμένα, που την είχα προήξει όλη τη βδομάδα να πάμε να πάρουμε Dsquared2 μπλουζάκι και Abercrombie παντελόνι, και με τα πολλά την έπεισα, έρχεται τελευταία στιγμή και με χέζει. Και δεν τολμά καν να μου το πει στο κινητό, απλώς στέλνει μήνυμα του στυλ «χέσε μας τώρα». Και το χειρότερο είναι που δε θα 'ρθει μετά να με πάρει, αλλά θα στείλει πάλι το ταξί. Έτσι μου 'ρχεται να φύγω με τον πατέρα του Άρη, ή με λεωφορείο, ή με άλλο ταξί, ξέρω γω, και ν' αφήσω τον ταξιτζή να περιμένει και να τηλεφωνάει μετά στο σπίτι. Και να γίνει «το έλα να δεις» από την ανησυχία και να της χαλάσω εντελώς το φαγητό και τον καφέ. Αλλά θα γίνει «το έλα να δεις»; Μπα, αυτή όταν είναι με τις φίλες της και κακαρίζουν όλες μαζί, βόμβρα να σκάσει δίπλα τους, δε θα καταλάβουν τίποτα.

Μετά, γυρνώντας σπίτι, είχα τη δεύτερη έκπληξη.

«Τι έχουμε, Μερόπη;»

«Φακές», μου απαντά αυτή.

Γούρλωσα τα μάτια μου από την αηδία. Φακές; Ποιος να τις φάει; Καλά, ξέρω, θα πείτε για τα παιδάκια στην Αφρική που πεινάνε και τι αγάριστος που είμαι και άλλα τέτοια, αλλά να σας πω κάτι; Χέστηκα στην τελική για τα παιδάκια στην Αφρική. Ο καθένας έχει τα δικά του προβλήματα εκεί που ζει. Αυτά δεν έχουν

να φάνε –που αμφιβάλλω δηλαδή, γιατί θα είχαν πεθάνει όλα τους τόσα χρόνια που τ' ακούω– κι εγώ έχω πρόβλημα με τις φακές. Και με τις μπάμιες. Και με τα φασολάκια. Και με τις μελιτζάνες.

«Εγώ θα φάω μπεργκερ», είπα στη Μερόπη κι αυτή άρχισε την γκρίνια:

«Νίκο μου, δε σου έχω αρνηθεί τίποτε από τότε που ήσουν μικρός, ούτε σ' εσένα ούτε στον πατέρα σου, αλλά πρέπει να τρώμε κάποια πράγματα και οι φακές είναι ένα από αυτά, γιατί κάνουν καλό και...»

... Και την αφήνω να μιλάει, πάω στο δωμάτιό μου και κοπανάω την πόρτα από τα νεύρα. Και αρπάζω το κινητό να παραγγείλω μπεργκερ. Ή μήπως πίτσα; Ή καλύτερα γύρο και κεμπάμπ; Μπα, μάλλον μπεργκερ τελικά. Ας φάει η Μερόπη τις φακές –κι όλα αυτά τα φαγητά για γέρους που κάνει όλη τη βδομάδα– αν δε γουστάρει να τις πετάξει.

Βασικά έχω καταλάβει γιατί έχω αυτό τον εκνευρισμό και μου φταίνε η Μερόπη, η μαμά, οι φακές και δεν ξέρω γω τι άλλο. Η φιλόλογος μας χώρισε με τον Άρη, μ' έβαλε εμένα να κάθομαι ένα θρανίο πιο μπροστά, με τον Πάνο, και πήγε τον Σταμάτη από πίσω. Καλά, εννοείται, δεν πήγα και στην άλλη άκρη του κόσμου, αλλά πρώτη φορά χωρίζω από τον κολλητό μου, από διπλανό που τον είχα όλα αυτά τα χρόνια.

«Μα, κυρία...» πήγα να διαμαρτυρηθώ, και δίκαια, αλλά αυτή μου το ξέκοψε:

«Κάνετε φασαρία και ενοχλείτε».

«Μα ελάτε τώρα, σας παρακαλώ... δε θα ξαναενοχλήσουμε, σας το υπόσχομαι», την είχα πιάσει στο διάλειμμα και της είχα αρχίσει όλα αυτά τα απίθανα ψέματα που γουστάρουν οι καθηγητές ν' ακούνε σαν τρελοί –πόσο καλά παιδιά είμαστε όλοι κατά βάθος, πως παρασυρθήκαμε και πως θα γυρίσουμε ξανά στον ίσιο δρόμο, και όποια άλλη παπαριά μου ήρθε εκείνη την ώρα– αλλά αυτή εκεί, να επιμένει.

Καλά, θα την τουμπάρω κι αυτή, πού θα μου πάει; Απλώς θέλει το χρόνο της φαίνεται.

Σπάστηκα λοιπόν που δεν κάθονται με τον Άρη και που κάθεται ο Σταμάτης μαζί του, μπορώ να πω πως φιλοζηλεύω κιόλας, μη γίνουν αυτοί πιο κολλητοί, τώρα που κάθονται μαζί, αλλά, μπα, δε φαντάζομαι. Ο Άρης έχει προσωπικότητα, είναι σαν εμένα κάπως, δηλαδή μοιάζουμε πολύ στο χαρακτήρα. Ο Σταμάτης, δε λέω, φίλος κι αυτός, αλλά κολλητός δε θα γίνει. Το σπαστικό μαζί του είναι πως μοιάζει σαν να μην έχει προσωπικότητα, δηλαδή ενώ εγώ κι ο Άρης είμαστε τύποι πολύ swag και yolo, για να καταλαβαινόμαστε, τον Σταμάτη τον λες και κλαρίνο. Μας ακολουθεί, και καλά κάνει, αλλά πολλές φορές μου δίνει την εντύπωση πως μας μιμείται, πως κάνει πράγματα για να φανεί ότι είναι το ίδιο μ' εμάς. Ίσως ο Πάνος, ο καινούριος διπλανός μου, να είναι μια καλή περίπτωση για την παρέα, δεν μπορούμε άλλωστε να κάνουμε οι τρεις μας μαλακίες στο μάθημα και να τον έχουμε στην απέξω. Γιατί αν τον έχεις τον άλλον στην απέξω, τότε πολύ εύκολα μπορεί να στραφεί και εναντίον σου. Άσε που φαίνεται και οκ παιδί, δηλαδή τον λες και τυπά. Αλλά αν τον βάλουμε στην παρέα, αυτό πρέπει να γίνει με τους δικούς μου όρους, άντε και του Άρη, μη νομίζει δηλαδή ότι θα είναι, και καλά, κάτι σαν αρχηγός, ή ότι θα έχουμε τα ίδια δικαιώματα.

Αυτό όμως που μου τη δίνει πιο πολύ απ' όλα είναι η Ελεονόρα. Δε φαίνεται να μου δίνει καμία προσοχή, μέχρι τώρα τουλάχιστον. Απ' όσο φαντάζομαι δηλαδή, μπορεί και να με γουστάρει και να το κάνει επίτηδες. Να κάθεται δηλαδή σοβαρή με την Άννα και να προσέχουν στο μάθημα και να είναι το ίδιο με όλους. Δεν ξέρω αν το παίζουν ντίβες, είναι πολύ νωρίς για να καταλάβω, αλλά επειδή είναι ωραία γκόμενα και θα μ' άρεσε να γινόταν φάση και νταραβέρι, δεν ξέρω, μου φαίνεται περίεργο που μόνο στο «γεια» είμαστε ακόμη. Αυτό, βέβαια, δεν το λέω στον Άρη, μη νομίσει πως μ' ενδιαφέρει και αρχίσει το φιλοδούλεμα και καταλάβει πως όσα του είπα τις προάλλες για κάποια φασώματα στις διακοπές ήταν όλα ψέματα. Άσε να γίνει πρώτα κάτι και του το σερβίρω μετά.

Οπότε δεν είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς τα νεύρα μου και το σπάσιμό μου όλη τη μέρα. Το μόνο που μου έδωσε κάποια χαρά,

αλλά κι αυτή μικρή, ήταν που πήγα κι έγραφα στα τετράδια και τα βιβλία του μουρόχαβλου του Θοδωρή «Είμαι GAY και τον παίρνω». Τώρα που το σκέφτομαι ξανά, είχε φοβερή πλάκα να τον βλέπω να κάθεται στη θέση του, να κοιτάζει αυτά που του έγραφα και να μην κάνει τίποτε· απλά κοκκίνισε τόσο πολύ, που νόμιζα πως θα 'σκαγε –άλλη πλάκα θα είχε τότε– και βιάστηκε να πάρει από το σακίδιό του το μπλάνκο για να τα σβήσει. Χα, χα, άκου μπλάνκο! Τη μια έρχεται με κολατσιό από το σπίτι, την άλλη βγάζει μπλάνκο, δηλαδή τι μένει; Να έχει κασετίνα με μαρκαδοράκια; Χα, χα, καλά, μιλάμε, ο τύπος δεν παίζεται, πόσο ηλίθιος είναι; Πόσο μ' εκνευρίζει!

«Ρε συ, κι αν μας καρφώσει;» μου είχε πει ο Άρης όταν μας είδε στο διάλειμμα με τον Σταμάτη να γράφουμε τα «Είμαι GAY».

«Μια πλακίτσα κάνουμε, ρε συ, τον έχεις να σηκωθεί και να πει σ' όλη την τάξη τι γράφουν τα βιβλία του; Αυτός θα γίνει ρεζίλι».

«Χα, χα, δίκιο έχεις», απάντησε ο Άρης.

«Και πού 'σαι...» του 'κανα εγώ. «Λες να μας διώξουν απ' το σχολείο τώρα που τους έχουν μείνει οι μισοί;»

«Χα, χα, καλά, δεν παίζεσαι».

Και μετά πήρε κι ο Άρης ένα στυλό κι έγραφε «Τον παίρνω» και τέτοια.

Να γιατί τον πάω τον Άρη και γιατί είναι κολλητός: είμαστε σχεδόν ίδιοι σε όλα μας. Κι αν κάποιος απ' τους δυο μας έχει ποτέ του κάποια αμφιβολία, θα είναι εκεί ο άλλος για να του τη διαλύσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Μ ΠΗΚΑ ΣΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΠΡΟΣΠΑΘΩΝΤΑΣ ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΑΨΩ. Χαμογέλασα με το ζόρι στον πατέρα μου. Δεν ήθελα να καταλάβει κάτι.

«Λοιπόν», άρχισε να λέει με κέφι. «Η μαμά είναι στο σπίτι γιατί φτιάχνει το αγαπημένο σου φαγητό. Και ποιο είναι αυτό;...»

Δεν απάντησα.

«Τηγανητοί κεφτέδες με πατάτες», συνέχισε, αλλά εγώ παρέμενα αμίλητος. «Μη μου πεις ότι δε χαίρεσαι...»

«Δεν πεινάω», απάντησα ανόρεχτα.

Ο πατέρας μου παραξενεύτηκε.

«Μπα, πώς κι έτσι; Ε, ένα κεφτεδάκι θα το φας», μου γέλασε.

«Δεν πεινάω σου λέω...»

Γύρισε για λίγο ενώ οδηγούσε και με κοίταξε προσπαθώντας να καταλάβει αν έχω κάτι.

Θεέ μου, κάνε να μην καταλάβει τίποτα.

«Σου συμβαίνει κάτι;» με ρώτησε τελικά.

«Μας έχουν βάλει πολλά γι' αύριο κι έχω αγχωθεί. Και μπορεί να γράψουμε διαγώνισμα».

«Έλα, μωρέ, αυτό είναι; Εσύ μια ζωή δίνεις διαγωνίσματα και τα πας υπέροχα. Δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα».

Κάτι έχω να φοβηθώ, σκέφτηκα, αλλά αυτό σίγουρα δεν είναι τα τεστάκια.

Με το που φτάσαμε, έφαγα ελάχιστα, για να μην υποψιαστούν κάτι, και αμέσως μετά έτρεξα και κλείστηκα στο δωμάτιό μου.

Έπεσα στο κρεβάτι κι άρχισα να κλαίω. Θεέ μου, έτσι θα είναι τα πράγματα από δω και πέρα; Θα γίνονται μέρα με τη μέρα χειρότερα; Σ' αυτό τον εφιάλτη θα ζω; Η μέρα που φοβόμουν ήρθε

τελικά. Ή μήπως δεν είναι αυτή αλλά κάποια άλλη, που ούτε να τη φανταστώ δε θέλω;

Σήμερα είχαμε γυμναστική, ένα μάθημα που δε μ' αρέσει, ποτέ δε μ' άρεσε. Γιατί δεν τα καταφέρνω, παρόλο που χρόνο με το χρόνο τα πάω καλύτερα. Ο κύριος Ζαφείρης, ο γυμναστής, μας έβαλε να τρέξουμε κατοστάρια, ανά δύο. Έκανα το χειρότερο χρόνο απ' όλα τα αγόρια, αλλά δε με πειράζει. Το ήξερα πως θα ήμουν τελευταίος, όπως ήξερα, ή τουλάχιστον το περίμενα, πως ο Γόλιος και η παρέα του θα μου έκαναν κάποιου είδους καζούρα.

«Κόκοκο, κόκοκο!» φώναζαν από τις κερκίδες και γελούσαν οι τρεις τους, ή μάλλον τέσσερις, καθώς είχε προστεθεί ο διπλανός του Γόλιου, ο Πάνος, αν και αυτός κρατούσε λίγο απόσταση.

«Σταματήστε τις χαζομάρες», τους είπε σε κάποια στιγμή ο κύριος Ζαφείρης κι αυτοί έκαναν πηγαδάκι, με έδειχναν και γελούσαν, κάνοντας και κάποια άλλα παιδιά στις κερκίδες να γελάνε. Τουλάχιστον δε φώναζαν.

Μετά ο γυμναστής μάς είπε να παίξουμε ποδόσφαιρο, όλα τ' αγόρια, και από τα δύο τμήματα, που κάναμε μαζί γυμναστική, εκτός αν θέλαμε μπάσκετ. Τα κορίτσια θα έπαιζαν μπάσκετ ή βόλεϊ.

Δεν ήθελα να παίξω ποδόσφαιρο, ποτέ δε μου άρεσε αυτό το παιχνίδι. Από παιδί το μισούσα, όπως μισούσα και τα καλοκαίρια, που καθόμουν μόνος στο σπίτι βλέποντας όλη μέρα τηλεόραση, διαβάζοντας ή παίζοντας στον υπολογιστή, χωρίς να λέω κουβέντα με κανέναν, ούτε με τον παππού και τη γιαγιά που με κρατούσαν, περιμένοντας τους γονείς μου να γυρίσουν από τη δουλειά τους και να με πάρουν να πάμε για μπάνιο. Μισούσα που γδυνόμουν κι έπεφτα γρήγορα γρήγορα στη θάλασσα για να μη δουν τα άλλα παιδιά, τα άγνωστα παιδιά, το σώμα μου, πόσο χοντρός ήμουν και πόσο ασουλούπωτος. Επειδή κάποιο άγνωστο παιδί με είχε κοροϊδέψει πριν από χρόνια και μαζί με τους φίλους του με φώναζαν «σημαδούρα». Κι όταν διαμαρτυρήθηκαν οι γονείς μου στους δικούς του, αυτοί είχαν πει: «Ε, παιδιά είναι». Μισούσα όταν οι γονείς μου μιλούσαν με άλλους γονείς από την πολυκατοικία και

οι γείτονες μου έλεγαν: «Γιατί δεν πας, Θοδωράκη, να παίξεις κι εσύ ποδόσφαιρο με τ' άλλα παιδιά;» Επειδή είχα πάει μια φορά και κανείς δε με ήθελε στην ομάδα του, κι όταν έκαναν ποδαράκια για να χωριστούν, εμένα με άφηναν τελευταίο, λέγοντας ο ένας αρχηγός στον άλλον: «Πάρ' τον εσύ», «Όχι, σας τον χαρίζουμε, πάρτε τον εσείς», «Καλά, αλλά την άλλη φορά θα τον πάρετε εσείς». Κι εγώ ένιωθα μια μικρή ικανοποίηση που κάποιος με είχε πάρει στην ομάδα του, έστω και με το ζόρι. Και προσπαθούσα ν' ανταποκριθώ, να τους βγάλω ασπροπρόσωπους, να κάνω την άλλη ομάδα να το μετανιώσει που δε με είχε διαλέξει. Αλλά ποτέ δεν τα είχα καταφέρει, μια δυο φορές μάλιστα είχα ακούσει κάποια παιδιά από την αντίπαλη ομάδα να λένε: «Πάλι καλά που δεν είχαμε και τον Θοδωρή». Τουλάχιστον αυτοί με έλεγαν Θοδωρή και όχι σημαδούρα. Και με έβαζαν πάντα να παίζω άμυνα, ελπίζοντας ν' ανακόψω κανέναν με τον όγκο μου.

Και σήμερα με έβαλαν να παίξω άμυνα, παρόλο που ο όγκος μου είναι πια μικρότερος από τότε, παρόλο που έχω ψηλώσει κι έχω αδυνατίσει. Και πάλι όμως είμαι παχουλός, κατάλληλος για άμυνα, για να πέφτω πάνω στον αντίπαλο.

Παίζαμε τα δύο τμήματα, το ένα εναντίον του άλλου. Στο άλλο τμήμα έπαιζε και ο κολλητός μου ο Κώστας, στο δικό μου, βέβαια, όλη η παρέα του Γόλιου, ο Άρης, ο Σταμάτης, ο Πάνος. Ήταν και ο Ιάσοντας, ο δικός μου διπλανός.

Με το που έβλεπα αντίπαλο να πλησιάζει στο τέρμα μας, έτρεχα να τον σταματήσω, αλλά ο άλλος ήταν πάντα γρηγορότερος. Μέχρι να φτάσω στο σημείο όπου βρισκόταν, είχε τελειώσει όλη η φάση, τον είχαν προλάβει ήδη τα άλλα παιδιά, οι επιθετικοί μας. Έτρεχα όσο μπορούσα, άσκοπα, εδώ κι εκεί, ακούγοντας τους άλλους να φωνάζουν: «Θοδωρή... από κει», «Θοδωρή... πρόσεχε, έρχεται». Μετά από ένα σημείο μάλιστα δε χρειαζόταν καν να μου λένε πού να τρέξω, καταλάβαινα πάνω κάτω πού θα πήγαινε ο αντίπαλος και φρόντιζα να πηγαίνω τουλάχιστον προς τη σωστή κατεύθυνση.

«Μια χαρά τα πας», μου έκανε ο Κώστας και μου αναπτέρωσε το ηθικό.

Και πράγματι, αυτή την εντύπωση είχα κι εγώ, πως τα πήγαινα μια χαρά για κάποιον που είχε ξαναπαίξει δυο τρεις φορές ποδόσφαιρο στη ζωή του.

Μέχρι τη στιγμή που όλοι μαζεύτηκαν κοντά στο τέρμα μας για να βαρέσει ο αντίπαλος κόρνερ. Εμένα μου είπαν πού να στηθώ, όλοι οι υπόλοιποι είχαν πάρει μόνοι τους θέση. Και τη στιγμή του κόρνερ, εκεί που πηδάει από πίσω μου ο Άρης για να διώξει την μπάλα με κεφαλιά, κάνω κι εγώ δυο τρία άγαρμπα βήματα προς τα πίσω και τον χτυπάω στο πόδι, ρίχνοντάς τον κάτω. Μετά έχασα κι εγώ την ισορροπία μου κι έπεσα από πάνω του.

«Ααα... με σκότωσες, βουβάλι, άσχετε, βόδι... το πόδι μου!» έσκουζε ο Άρης κι ο Γόλιος είχε βάλει τα γέλια, μαζί με τον Σταμάτη και τον Πάνο.

«Συγγνώμη... χίλια συγγνώμη», έκανα εγώ, που σηκώθηκα πρώτος και του έδωσα το χέρι μου να τον βοηθήσω, αυτός όμως το έσπρωξε και σηκώθηκε μόνος του βρίζοντας.

Ο Γόλιος ύψωσε το μεσαίο δάχτυλο και μου έστειλε ένα κοροϊδευτικό φιλί.

Ο Άρης άρχισε να γελά.

«Μα το μαλάκα, τον κωλόχοντρο, έπεσε πάνω μου με όλο του το βάρος, πέντε τόνους θα ζυγίζει», έλεγε στους δικούς του, που τον ρωτούσαν αν είναι καλά.

Αποφάσισα να είμαι πιο προσεχτικός και να αποφεύγω να είμαι κοντά τους.

Μετά από λίγο, σε μια ξαφνική επίθεση δική μας, ο Γόλιος έβαλε γκολ.

«Γκοοολλλ!...» φώναζαν όλοι οι συμμαθητές μου κι αγκάλιαζαν τον Γόλιο, που είχε βγάλει την μπλούζα του κι έκανε αεροπλανάκι, για να τον δουν κάποια κορίτσια που είχαν μαζευτεί. Όλοι τον αγκάλιαζαν και του έλεγαν: «Μπράβο, ρε παίχτουρα». Ακόμα κι από το άλλο τμήμα του είπαν ότι έβαλε ωραίο γκολ. Εγώ απλώς χαμογέλασα προς το μέρος του, δεν ήθελα να τον συγχαρώ, δεν μπορούσα να πω «μπράβο» σ' αυτό το άτομο, ήταν πια ο ήρωας της ημέρας και τα μυαλά του θα έπαιρναν πιο πολύ αέρα.

Προτιμούσα να χάσουμε, να ταπεινωθούμε ως ομάδα, ίσως τότε να τσαντίζονταν και να μάλωναν με τους άλλους, ενώ τώρα, πιο δυνατοί από ποτέ, θα είχαν περισσότερη όρεξη για δούλεμα.

Και καθώς τα σκεφτόμουν όλα αυτά και είχα μελαγχολήσει, είδα ξαφνικά από την απέναντι πλευρά να κλέβει την μπάλα ένας επιθετικός και να έρχεται προς το μέρος μας. Ήμουν μόνος μου, εγώ και ο τερματοφύλακας. Ο αντίπαλος ήταν βέβαιο πως θα έβαζε το γκολ, πως θα έληγε το ματς με ισοπαλία. Εγώ έτρεξα όσο πιο άγαρμπα μπορούσα και τελευταία στιγμή, την ώρα που σούταρε για ένα σίγουρο γκολ, μπήκα από καθαρή τύχη στην τροχιά της μπάλας –ούτε κι εγώ ξέρω πώς– διώχνοντάς τη μακριά, ενώ ο αντίπαλος έπιανε με τα χέρια του το κεφάλι του, χωρίς να μπορεί να καταλάβει πώς έχασε αυτό το σίγουρο γκολ.

«Μπράβο, ρε παίχτुरα!» άρχισαν τώρα να φωνάζουν σ' εμένα οι δικοί μου και να μου δίνουν συγχαρητήρια.

Από μακριά ο Γόλιος και η παρέα του με κοιτούσαν τσαντισμένοι – τώρα ήταν και κάποιος άλλος ήρωας, άσχετα αν έγινε άθελά του.

Και το πράγμα θα τέλειωνε εκεί, με τα συγχαρητήρια των δικών μας και προς τους δύο, αν μετά δεν πηγαίναμε και τα δύο τμήματα μαζί στ' αποδυτήρια για ν' αλλάξουμε.

«Παιδιά, ο Θοδωρής γδύνεται!» φώναξε ο Άρης, εκνευρισμένος από την προηγούμενη φάση.

Όλοι οι εφιάλτες μού ήρθαν ξανά στο μυαλό.

Οι παίκτες και από τα δύο τμήματα δεν έδωσαν πολλή σημασία, ντύνονταν γρήγορα για να προφτάσουν το διάλειμμα και να πάνε στις τάξεις.

Τότε με πλησίασε ο Γόλιος. Φορούσε μόνο το μποξεράκι του και βρόμαγε ιδρωτίλα. Πλησίασε το πρόσωπό του πολύ κοντά στο δικό μου.

«Ποπό, μωρό μου, μ' ανάβεις μ' αυτό το βρακί που φοράς», είπε δυνατά.

Οι υπόλοιποι άρχισαν να κοιτάνε με περιέργεια για την εξέλιξη, κάποιοι χαμογελούσαν.

«Σαν το σώβρακο του παππού μου είναι», συνέχισε κι όλοι στ' αποδυτήρια έσκασαν στα γέλια.

Τον κοίταξα με τρόμο στα μάτια κι έπειτα κατέβασα αμέσως το βλέμμα μου ντροπιασμένος.

«Έλα στο θείο, μωρό μου, ντρέπεσαι;» τον άκουσα να λέει αλλάζοντας τη φωνή του σε πιο μεγαλίστικη.

«Άσε με σε παρακαλώ να ντυθώ», του είπα σιγά, μέσα στα γέλια των υπολοίπων, που είχαν αρχίσει να κάνουν χάζι τη σκηνή.

«Ρε Θεοδωρή, τι είναι αυτός ο λεκές πίσω στο βρακί σου; Την αμόλησες ή τα 'κανες πάνω σου απ' την προσπάθεια;» τσίριξε ο Σταμάτης και άρχισε κι ο Άρης ένα νευρικό γέλιο.

Το σώβρακό μου είχε λερωθεί από το πέσιμο στο χώμα του γηπέδου, ευτυχώς όχι πίσω. Αυτό όμως δεν τον εμπόδισε καθόλου να με κοροϊδέψει.

«Κι εσένα τι είναι αυτή η κιτρινίλα μπροστά; Λερώθηκες από νερομπογιά ή δεν τον τινάζεις καλά;» είπε ο Κώστας, ο φίλος μου, εκνευρισμένος και δυνατά, καλύπτοντας τα γέλια του Γόλιου και του Άρη.

Ο Σταμάτης τα 'χασε, δεν το περίμενε αυτό που άκουσε. Τα άλλα παιδιά τώρα είχαν αρχίσει να γελάνε και με αυτή την τροπή που πήραν τα πράγματα.

Με την άκρη του ματιού μου είδα τον Ιάσονα, σοβαρό, να φεύγει πρώτος από τ' αποδυτήρια, κρατώντας τον αθλητικό του σάκο. Ούτε είχε γελάσει, ούτε είχε κοιτάξει.

Ο Γόλιος είχε εξοργιστεί, το είδα φευγαλέα στα μάτια του, πόσο γυάλιζαν. Ήρθε από πίσω μου, κόλλησε το σώμα του στην πλάτη μου, με αγκάλιασε ώστε τα χέρια μου να κολλήσουν στο σώμα μου κι έκανε μπρος πίσω τη λεκάνη του κοιτώντας τους άλλους και γελώντας, σαν να με...

Θεέ μου, δεν αντέχω να το σκέφτομαι άλλο, Θεέ μου, τι ρεζίλι! Πόση ταπείνωση, πόσο ντρέπομαι που το λέω, που το σκέφτομαι, που το έχω ακόμα μέσα στο μυαλό μου!

Τα γέλια από την παρέα άρχισαν να γίνονται υστερικά, από τον Άρη, από τον Σταμάτη, που είχε πάρει τα πάνω του, ακόμα κι από

τον Πάνο. Τα άλλα παιδιά είχαν κάποια παγωμένα χαμόγελα στα πρόσωπά τους. Εγώ προσπαθούσα να ελευθερωθώ από το σφιχταγκάλιασμα αλλά δεν μπορούσα.

Ο Γόλιος όμως δε σταμάτησε. Συνέχισε να στέκεται πίσω μου, κουνώντας τη λεκάνη του πέρα δώθε, με τα χέρια του γύρω μου, να μην μπορώ να κινηθώ, και μετά με τα χέρια σηκωμένα, σαν να χορεύει. Και ξαφνικά τα κατεβάζει και μου δίνει μια τσιμπιά στο μπούτι με το ένα, ενώ με το άλλο τράβηξε προς τα κάτω το βρακί μου, ευτυχώς από το πλάι.

«Άσε με! Άσε με! Παράτα με! Άι στο διάολο!» ούρλιαξα εγώ απότομα και υστερικά, με κλαψιάρικη φωνή.

«Παιδιά, φοβάται να μη δούμε πόσο μικρό τον έχει. Ρε συ, με το μικροσκόπιο τον βλέπεις;» γελούσε ο Γόλιος και η παρέα του.

«Άσε με! Άσε με! Κομπλεξικό! Φύγετε!» ούρλιαξα εγώ χωρίς σταματημό.

Από τους άλλους συμμαθητές μας δε γελούσε κανείς, ούτε κοίταζε κανείς. Όλοι είχαν σκύψει να τακτοποιήσουν τους σάκους τους, να βάλουν μέσα τα πράγματά τους, να δέσουν τα κορδόνια τους.

«Άσε με! Άσε με!» άρχισε να τσιρίζει κοροϊδευτικά ο Άρης και μετά κι ο Σταμάτης.

«Είστε μαλακισμένα!» φώναξε ο Κώστας, αλλά οι άλλοι συνέχιζαν να γελάνε.

Ο Γόλιος έκανε κωλοδάχτυλο στον Κώστα.

«Έλα, έλα, σταματήστε. Το χοντρύνατε!» είπαν κάνα δυο παιδιά από το άλλο τμήμα.

Από τους υπόλοιπους όμως κανείς δεν κοίταζε, όλοι είχαν τα κεφάλια τους χαμηλωμένα. Εγώ έτρεμα, δεν έβλεπα, τα δάκρυα είχαν πλημμυρίσει τα μάτια μου, κοίταζα το πάτωμα για να μη δουν ότι έκλαιγα, ότι είχα κόμπο στο λαιμό.

«Αφήστε με επιτέλους. Τι σας έχω κάνει;» μονολογούσα σιγά.

Οι περισσότεροι συμμαθητές μας άρχισαν να φεύγουν σιωπηλοί.

«Τελειώνετε! Καθυστερείτε!» ακούστηκε από τη σκάλα, έξω από τ' αποδυτήρια, η φωνή του κυρίου Ζαφείρη.

«Άντε, ακόμα κάθεστε; Έχετε αργήσει. Όλο κουβεντολόι και πλάκα μου είστε», φώναζε ο γυμναστής σε όσους είχαμε απομείνει στα αποδυτήρια.

«Μα, κύριε, αν δεν κάνουμε κουβεντολόι και πλάκα τώρα που είμαστε παιδιά, πότε θα κάνουμε; Όταν φτάσουμε στην ηλικία σας;» του είπε ο Γόλιος κι έφυγε με τους φίλους του.

«Γόλιοοο... α, ρε Γόλιο μούτρο», είπε ο καθηγητής γελώντας κι έφυγε κι αυτός.

Έμεινα με τον Κώστα. Έτρεμα, ήμουν όρθιος, ακίνητος, φορώντας μόνο το σάβρακό μου. Για μια στιγμή φοβήθηκα μην και τα είχα κάνει πράγματι πάνω μου.

Ο Κώστας έβαλε το χέρι του στον ώμο μου.

«Έλα», μου είπε.

Σήκωσα τα μάτια μου να τον κοιτάξω. Ήταν κι αυτός ταραγμένος.

«Τελείωσε, ξέρω, μην πεις τίποτα, δεν είσαι μόνος σου. Είμαι κι εγώ μαζί σου», μου είπε και μου 'δωσε ένα φιλικό χτύπημα στην πλάτη.

Τον κοίταξα με δάκρυα στα μάτια. Ήθελα να του πω «ευχαριστώ», δεν είχα όμως φωνή.

«Άντε πλύνε τα μούτρα σου στο νιπτήρα», μου είπε, «και ντύσου, αργήσαμε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

«**Μ**ΑΜΑ, ΠΟΝΑΕΙ Η ΚΟΙΛΙΑ ΜΟΥ. Δε θέλω να πάω σχολείο».

«Είναι που δεν έφαγες τίποτα χτες, αγόρι μου. Είναι άδειο το στομάχι σου». Έβαλε το χέρι της στο μέτωπό μου. «Δεν έχεις τίποτα. Έλα, θα σου φτιάξω πρωινό και θα είσαι μια χαρά».

Δίκιο είχε, δεν είχα φάει σχεδόν τίποτα, μόνο δυο τρεις κεφτέδες και μια πιρουνιά τηγανητές πατάτες. Και κοιμήθηκα νωρίς, πολύ νωρίς, αφύσικα νωρίς ακόμα και για μένα. Δεν ήθελα να σκέφτομαι τίποτε, απλώς να κοιμάμαι με τις ώρες. Αλλά δυστυχώς ούτε κι αυτό το κατάφερα. Η σκηνή στ' αποδυτήρια στριφογύριζε συνέχεια στο μυαλό μου, έβλεπα συνέχεια εφιάλτες, ότι όλο το σχολείο με έδειχνε και γελούσε. «Α, ρε Γόλιο μούτρο», έλεγε ο κύριος Ζαφείρης και μαζί μ' αυτόν κι όλοι οι καθηγητές και γελούσαν κι αυτοί μ' εμένα. «Α, ρε φάτσα! Καλά του 'κανες!»

Σηκώθηκα με βαριά καρδιά και ακόμα βαρύτερα πόδια. Τελικά μάλλον θα κοιμήθηκα λίγο το βράδυ, από αυτό τον ύπνο που καταλαβαίνεις και λες: «Τώρα δεν κοιμάμαι», αλλά το βλέπεις στο όνειρό σου και τελικά κοιμάσαι. Μακάρι να ήταν βαρύς χειμώνας και να είχα αρρωστήσει με πυρετό, γύρω στο σαράντα. Τότε θα έμενα στο σπίτι σίγουρα τρεις τέσσερις μέρες.

Στην είσοδο του σχολείου με περίμενε ο Κώστας, όπως μου είχε πει πως θα έκανε. Πόση ευγνωμοσύνη να έχω σ' αυτό το παιδί; Πραγματικός φίλος, σπάνιος.

Μπήκα σαν βρεγμένη γάτα στην τάξη. Εκεί που περίμενα πως θ' άρχιζε το σούσουρο και τα κρυφογελάκια, κανείς δε μου έδωσε προσοχή, ο καθένας έκανε ό,τι κάνει κάθε μέρα. Μήπως υποκρίνονταν πως δεν τρέχει τίποτα, ενώ το ήξεραν όλοι; Δεν ξέρω, δεν έχει και σημασία άλλωστε. Αυτό που έχει σημασία είναι πως δεν ήμουν στη δύσκολη θέση να βλέπω τον οίκτο στα μάτια τους, ή

να με κοιτάνε κι όταν τους έπιανα να με κοιτάνε, να γυρίζουν αλλού το βλέμμα τους και να μιλάνε για άσχετα πράγματα. Από την άλλη, μήπως τελικά είμαι εντελώς αδιάφορος σε όλους; Μήπως κανείς δε θα έδινε την παραμικρή προσοχή ό,τι και να μου συνέβαινε, αφού δε θα συνέβαινε σ' αυτούς; Είμαι μπλεγμένος, δεν ξέρω τι θέλω από τους συμμαθητές μου.

Ο Ιάσοντας με καλημέρισε χωρίς να με κοιτάξει. Δεν το καταλαβαίνω αυτό το παιδί, από τη μία είναι ευγενικός μαζί μου, δηλαδή κανονικός, μου ζητάει συχνά να δει την εργασία που μας βάζουν για το σπίτι, του τη δίνω, κάνω πέρα το χέρι μου να ρίξει καμιά ματιά στα διαγωνίσματα, μου λέει «καλό Σαββατοκύριακο» κ.λπ., αλλά στο διάλειμμα δε με πλησιάζει· όταν χτυπά το κουδούνι, σηκώνεται και φεύγει αμέσως, δε μου πιάνει κουβέντα για το παραμικρό πέρα από τα μαθήματα. Σαν να με κρατά σε κάποια απόσταση, σαν να φοβάται να κάνει παρέα μαζί μου –τι παρέα, να πει απλώς δυο λόγια παραπάνω– για να μην παρεξηγηθεί.

«Θοδωρή, είσαι αφηρημένος. Πού τρέχει το μυαλό σου;» με ρώτησε η φιλόλογος, η κυρία Αγγέλου. Μου είχε κάνει μια ερώτηση προηγουμένως στο μάθημα, που δεν την πρόσεξα καν.

«Ε... συγγνώμη. Τι είπατε;»

«Λέω, πού τρέχει το μυαλό σου», με ξαναρώτησε χαμογελώντας.

«Στις γκόμενες», φώναξε από πίσω ο Γόλιος κι ακούστηκαν γέλια.

«Τουλάχιστον το δικό του τρέχει κάπου, το δικό σου είναι μάλλον σταματημένο», του είπε εκνευρισμένη η καθηγήτρια.

«Ποοο, τάπααα», άρχισαν να γελάνε οι υπόλοιποι δικοί του.

«Μα, κυρία, αφού είναι κούκλος, δεν το βλέπε–»

«Νίκο, δε θ' ανοίξουμε κουβέντα τώρα. Έχεις να πεις κάτι για το μάθημα, έστω για πρώτη φορά; Γιατί αμφιβάλλω...» τον έκοψε τσαντισμένη.

Τον σιχαίνομαι, δε θέλω να τον βλέπω στα μάτια μου, ούτε να τον ακούω. Ευτυχώς, παρόλο που περίμενα πως όλη η τάξη θ' άρχιζε τα γελάκια και τα σούσουρα, μετά απ' αυτό δεν ακούστηκε τίποτ'

άλλο και το μάθημα έγινε κανονικά. Και το πολύ περίεργο ήταν που στο διάλειμμα ο Γόλιος και η παρέα του έφυγαν από την τάξη χωρίς να με κοιτάξουν καν, χωρίς να με σκουνητήσουν, χωρίς να μου πουν τίποτα, χωρίς να μ' ενοχλήσουν. Κι αυτό επαναλήφθηκε και την επόμενη ώρα και στο άλλο διάλειμμα και όλη την υπόλοιπη μέρα.

Μήπως το μετάνιωσαν, μήπως είδαν πως το έχουν παρατραβήξει; Μήπως βαρέθηκαν τις πλάκες και κατάλαβαν πως δεν οδηγούν πουθενά; Ή μήπως τελικά είμαι εγώ ο υπερβολικός που, επειδή έχω κόμπλεξ, νομίζω πως όλοι είναι εναντίον μου; Αφού είναι γνωστό πως ο Γόλιος και η παρέα του, ο Άρης κι ο Σταμάτης, πειράζουν κι άλλα παιδιά, αγόρια και κορίτσια, το έχω δει κι εγώ με τα μάτια μου. Άλλωστε αυτές οι πλάκες γίνονται παντού, σε όλα τα σχολεία, πάντα γίνονταν. Μήπως εγώ τις κάνω και φαίνονται τόσο σοβαρές; Μήπως φταίω που το έχω πάρει κατάκαρδα;

Σχεδόν δεν το πίστευα πως η μέρα τέλειωσε χωρίς καμιά ενόχληση. Μου φάνηκε απίθανο που και η επομένη κύλησε το ίδιο, ούτε μια ατάκα, ούτε ένα βλέμμα, ούτε ένα γέλιο, ούτε ένα σπρώξιμο. Αυτό ήταν; Τέλειωσε; Ή θα ξαναρχίσει κάποια μέρα που θα το έχω ξεχάσει και δε θα είμαι στην τσίτα; Κι έτσι θα πηγαίνει το πράγμα από δω και πέρα; Θα τρέμει το φυλλοκάρδι μου μην ξαναρχίσουν τα ίδια; Θα λέω στον εαυτό μου «Άλλα πέντε λεπτά και σχολάμε, μακάρι να μη σκάσει κάτι τώρα»;

Είμαι μπερδεμένος, σχεδόν δεν ξέρω αν πρέπει να νιώθω ανακουφισμένος ή φοβισμένος ή να είμαι προσεχτικός ή δεν ξέρω κι εγώ τι. Σήμερα μάλιστα, την ώρα του μαθήματος, συνέβη κάτι απρόσμενο.

«Θοδωρή, μπορείς να μας βοηθήσεις λίγο στην τρίτη άσκηση; Κάπου κάναμε λάθος, κάπου διαφωνούμε και δε βρίσκουμε τη λύση», με σκούνησε από πίσω η Ελεονόρα κι εγώ προς στιγμή ταράχτηκα. Δεν το έδειξα όμως.

Γύρισα και είδα τις συμμαθήτριάς μου, την Ελεονόρα και την Άννα, που κάθονται από πίσω μου, να μου χαμογελάνε μ' ένα

αληθινό, εγκάρδιο χαμόγελο και αμέσως μετά, σοβαρές, να μου δείχνουν την άσκηση των μαθηματικών για να τις βοηθήσω.

Πήρα τα πάνω μου, χάρηκα. Τι χάρηκα; Είμαι σχεδόν ευτυχισμένος. Φαντάζομαι πως κάπως έτσι θα είναι οι κανονικές τάξεις...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

ΚΑΛΑ, ΜΙΛΑΜΕ ΓΙΑ ΧΟΝΤΡΟ ΣΠΑΣΙΜΟ. Βασικά είχα στο μυαλό μου από μέρες να πήγαινα το Σάββατο το μεσημέρι με τον Άρη σ' ένα καινούριο υπεργαμάτο μπεργκεράδικο που άνοιξε στη Γλυφάδα. Μπορεί να το 'λεγα και στον Σταμάτη, δεν ξέρω, ανάλογα με τα κέφια μου.

«Το Σάββατο θα πάμε στην Εκάλη, στο σπίτι ενός καινούριου πελάτη, για φαγητό», μου ανακοίνωσε δυο μέρες πριν ο μπαμπάς.

«Πλάκα κάνεις».

«Νίκο, είναι πολύ σημαντικό για το γραφείο, είναι μια πολύ μεγάλη δουλειά, πρέπει να την πάρουμε. Δεν έχω άλλα περιθώρια, δυο άτομα έδιωξα τους τελευταίους μήνες από τις αναδουλειές. Εκτός αυτού, σε κάποια χρόνια το γραφείο θα είναι δικό σου, εσύ θα είσαι ο αρχιτέκτονας-φίρμα, πρέπει να μαθαίνεις σιγά σιγά».

«Καλά είσαι σοβαρός; Στη Β' Γυμνασίου πάω».

«Θα πάμε», μου είπε ο μπαμπάς με τρόπο που δε σήκωνε κουβέντα. «Εξάλλου, καιρό έχουμε να κάνουμε κάτι όλοι μαζί σαν οικογένεια».

Ναι, καλά, τώρα το θυμήθηκε...

Τελικά πείστηκα γιατί χτες πήγαμε με τη μαμά και μου αγόρασε το Dsquared2 και το Abercrombie που ήθελα.

Ο τύπος που θα πηγαίναμε λεγόταν Παπαλιάς και πρέπει να 'χε πολλά λεφτά. Ήθελε να φτιάξει εξοχικές κατοικίες σ' ένα κωλοχώρι δίπλα στη θάλασσα, μπαζώνοντας μάλλον τη μισή παραλία – που χέστηκα και να μπάζωνε κι όλο το χωριό μαζί με τους κατοίκους του. Βασικά βαριόμουν αφάνταστα να τρέχω στην Εκάλη, μου τη σπάνε όλοι αυτοί οι κομπλεξικοί στα βόρεια προάστια.

Στη διαδρομή με το αυτοκίνητο κανείς σχεδόν δε μίλαγε.

«Φτάνουμε;» ρώτησα εγώ.

Κανείς δεν απάντησε.

«Λοιπόν, Μάνια», είπε μετά από λίγο ο μπαμπάς, «εσύ θα πιάσεις τη Σύνθια για φίλη και...»

«Ξέρω, Δημήτρη, ξέρω», τον έκοψε απότομα η μαμά, μονολογώντας αμέσως μετά: «Αμάν πια αυτός ο άνθρωπος», και κοιτώντας έξω απ' το παράθυρο.

«Φτάνουμε;» ξαναρώτησα.

«Δεν ξέρω, ναι, παράτα με, βάλε τ' ακουστικά σου ν' ακούσεις μουσική», μου είπε ο μπαμπάς, που είχε χαθεί κάπου στα βόρεια προάστια και ξαναρύθμιζε το GPS.

Όταν τελικά φτάσαμε, μείναμε όλοι μαλάκες – φαντάζομαι δηλαδή, εγώ πάντως έμεινα. Μιλάμε το υπεργαμάτο σπίτι, με πισίνες, γήπεδα τένις, γκαράζ με πέντε αυτοκίνητα (τα τρία ήταν αντίκες) και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο. Δίκιο είχε ο μπαμπάς που ήθελε να πάμε όλοι μαζί, για τόσα λεφτά σίγουρα αξίζει να χάσει κανείς και ένα και δύο Σάββατα.

Μας άνοιξε μια Φιλιππινέζα την πόρτα του κήπου και είδαμε από μακριά τον Παπαλιά και τη γυναίκα του να πλησιάζουν χαμογελαστοί.

«Καλώς τους, καλώς τους» (φιλιά κ.λπ.).

Δίπλα στην πισίνα καθόταν ένα κοριτσάκι. Φορούσε το μαγιό του και ήταν ξαπλωμένο σε μια σεζ λονγκ πίνοντας ένα πολύχρωμο ποτό, με ομπρελίτσα από πάνω. Ήντάξει, δεν μπορώ να πω, ζέστη έκανε για αρχές Οκτωβρίου, αλλά όχι και τόσο. Το κορίτσι φορούσε γυαλιά ηλίου σε σχήμα καρδιάς, είχε βαμμένα νύχια και διάβαζε ένα περιοδικό.

«Άναμπελ darling... Έλα να γνωρίσεις τους φίλους μας», είπε η Σύνθια με ξενική προφορά. Και γυρίζοντας σ' εμάς:

«Προσπαθούμε να μιλάμε και λίγο αγγλικά γιατί τα παιδιά πάνε σε αγγλόφωνο σχολείο και θα σπουδάσουν στην Αμερική».

Στα τέτοια μου κι εμένα.

«Yes, mommy», φώναξε η Άναμπελ και μας πλησίασε. «Γεια σας! Χαίρομαι πάρα πολύ που σας γνωρίζω, nice to meet you, έχω

ακούσει τόσα για σας», μας είπε το μικρομέγαλο δίνοντάς μας το χέρι.

«Τι τάξη πας, αγάπη μου;» τη ρώτησε η μαμά.

«Στην ΣΤ' Δημοτικού».

Καλά, μιλάμε, τι τσουλάκι ήταν αυτό; Από αυτά τα αντιπαθητικά που τα βάζουν οι γονείς τους να κουνάνε τον κώλο τους στις διαφημίσεις παιδικών. Θεέ μου, δεν έχει γονείς να τη δούνε; Ή μάλλον δε βλέπουν τι πράγμα είναι να της πούνε τίποτα; Αυτή στην Α' Γυμνασίου θα έχει πάρει όλη την τάξη της και αργότερα όλο το σχολείο. Έλεος δηλαδή.

Την τράβηξα χωρίς να με δει μια φωτογραφία με το smartphone, ενώ έβαζε ένα παρεό τινάζοντας τα μαλλιά της και σουφρώνοντας τα χείλια, σαν να έπαιζε σε τσόντα. Τη φωτό θα την έστελνα αργότερα στον Άρη να γελάσουμε.

Η Σύνθια μας έβαλε με τη μαμά μέσα στο σπίτι, στο σαλόνι, ενώ ο μπαμπάς με τον Παπαλιά κάθισαν στον κήπο κουβεντιάζοντας.

Στον καναπέ ήταν χυμένος ένας τύπος, καστανός, με φράντζα να του πέφτει στο πρόσωπο και piercing στη γλώσσα και στα χείλια. Ήταν ξυπόλυτος και έπαιζε βαριεστημένος GTA. Ψιλομοιάζαμε στη βαρεμάρα.

«Κι από δω ο Τόμυ, που πάει στην Α' Λυκείου», μας τον σύστησε.

Ο τύπος είπε ένα «γειααα» σηκώνοντας τον αντίχειρα, χωρίς να μας κοιτάξει.

«Τόμυ, έχουμε ξένους, σήκω πάνω. Behave yourself».

Ήντάξει, δε θα περιγράψω τον τρόπο που σηκώθηκε ο Τόμυ· μιλάμε, όλα τα λεφτά. Εκεί που χαιρετούσε τη μαμά, τον τράβηξα κι αυτόν μια φωτό να τη στείλω στον Άρη, να δει ένα γνήσιο τύπο μαλάκα βορείων προαστίων.

«Τόμυ, πάρε τον Νίκο και πηγαίνετε να κάτσετε στο δωμάτιό σου».

«Fuck!»

«Watch your mouth, young man!»

Δεν υπάρχει λέμε!

Το σπίτι ήταν τεράστιο. Στους διαδρόμους ράφια με κύπελλα και μετάλλια από αγώνες τένις, φωτογραφίες του Παπαλιά με διάφορους που πρέπει να ήταν σημαντικοί, υπουργοί, ξέρω γω.

Κάτσαμε στο δωμάτιο του Τόμυ αμίλητοι. Ο καθένας έπαιζε με το smartphone του. Έστειλα τις φωτό στον Άρη.

«Πος σου φαινονται η νεοι μου φιλοι;»

«Lo! arexti», απάντησε αυτός σχεδόν αμέσως.

Μετά από πέντε λεπτά που δε λέγαμε τίποτα, με ρωτάει ο Τόμυ δείχνοντας την μπλούζα και το παντελόني μου:

«Dsquared2 και Abercrombie;»

«Ε, ναι, τι άλλο;» του απάντησα εγώ.

«Καλές μάρκες, τις φορούσα παλιότερα», είπε ανόρεχτα και συνέχισε να μη μου δίνει σημασία.

Τι μαλάκας! Πιο αντιπαθητικός πεθαίνεις. Κοίταξα τα ρούχα του χωρίς να καρφώνομαι. Ήταν κάτι μάρκες άγνωστες σ' εμένα, καινούριες μάλλον και πολύ ακριβές.

«Θέλεις να πιούμε κάτι;»

«Σαν τι;»

«Ξέρω γω; Μοχίτο;»

«Ναι, ναι, αμέ», φιλοενθουσιάστηκα εγώ.

«Οκ, κανονικό ή virgin;»

«Τι είναι το virgin;»

«Hello, χωρίς αλκοόλ!» πετάχτηκε το ξέκωλο, ακούγοντας τη συζήτηση ενώ περνούσε μπροστά απ' το δωμάτιο, μάλλον για να πάει ν' αλλάξει.

«Κανονικό», απάντησα συγκρατώντας τα νεύρα μου.

«Ναιιαιαι;... Τι τάξη πας; Τέσπα, θα φωνάξω την Πωλίν».

Μα το Θεό, ήθελα να είμαι με τον Άρη και τον Σταμάτη και να το σαπίζαμε στο ξύλο το μαλακισμένο, σημασία δε μου 'δινε τι θ' απαντούσα.

Η Φιλιππινέζα δεν ήρθε κι ο Τόμυ αναγκάστηκε να σηκωθεί να πάει ο ίδιος να φέρει τα ποτά.

Κοίταξα το γραφείο του, ήταν από ξύλο. Μια ιδέα μού πέρασε από το μυαλό και χάρηκα. Έβγαλα από την τσέπη μου τα κλειδιά

μου, που κρέμονται από ένα μπρελόκ-σουγιά, και κάρφωσα το σουγιαδάκι με δύναμη στο πλάι του γραφείου. Μετά άρχισα να το στριφογυρνάω με λύσσα. Φανταζόμουν διάλογο μεταξύ Τόμυ και μαμάς του και φτιαχνόμουν.

«Τόμυ! What's this; Εσύ το έκανες;»

«No, mommy, όχι εγώ, I swear».

Γαμάτο. Μετά το τράβηξα προς τα έξω με δύναμη και έφυγε κι ένα κομματάκι ξύλο μαζί.

Ο Τόμυ γύρισε με τα ποτά.

«Φτου, ξέχασα το κινητό μου», είπε και ξαναεξαφανίστηκε.

Σηκώθηκα, έφτυσα μια ροχάλα στο μοχίτο του Τόμυ και το τράβηξα μια φωτό.

«Πολύ καλό», του είπα όταν γύρισε, προσπαθώντας να συγκρατήσω τα γέλια μου.

«Awesome! Διψούσα πολύ».

«Ε, γι' αυτό υπάρχει και το νερό», είπα εγώ κι ο Τόμυ έσκασε στα γέλια για πρώτη φορά.

«Σε πάω, bro. Φαίνεσαι ξύπνιος», μου έκανε.

«Είμαι», του απάντησα εγώ μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

Δεν είχαμε να πούμε κάτι άλλο κι αρχίσαμε ν' ασχολούμαστε με τα κινητά μας.

Βγήκα λίγο στη βεράντα και πήρα τον Άρη. Άκουγα φασαρία όταν το σήκωσε.

«Έλα, ρε. Πού είσαι;»

«Στη Γλυφάδα, σ' ένα υπεργαμάτο μπεργκεράδικο που μόλις άνοιξε».

«Μόνος;»

«Με τον Σταμάτη».

Τα 'χασα. Με τον Σταμάτη; Δηλαδή είχαν κανονίσει χωρίς εμένα; Και ποιος πήρε ποιον πρώτος;

«Α, ναι; Καλά, πώς και δε με πήρε ο Σταμάτης τηλέφωνο;» προσπάθησα να κρύψω την ανησυχία μου.

«Εσύ δεν είχες πει ότι σήμερα θα πήγαινες με τους δικούς σου στην Εκάλη;»

«Α, το είχα πει;» Δε θυμόμουν. «Και δηλαδή εσύ τον πήρες ή αυτός σου τηλεφώνησε;»

«Δε θυμάμαι. Γιατί έχει τόση σημασία;»

«Όχι, όχι, μωρέ, απλά σκυλοβαριέμαι εδώ και ρωτάω μαλακίες», το έσωσα τελευταία στιγμή.

Κλείσαμε και μπήκα στο Facebook.

Μια selfie του Άρη με τον Σταμάτη. «Feeling great», έγραφε. Οι δυο τους χαμογελούσαν, μπέργκερ και δυο ποτήρια μπίρα μπροστά τους.

Σκατά! Βγήκαν χωρίς εμένα και περνάνε και καλά...

Μπήκα ξανά στο δωμάτιο εξοργισμένος.

«Είδα πως κάτω έπαιζες GTA», είπα στον Τόμυ. «Πάμε;»

«Deal», απάντησε εκείνος με σηκωμένο αντίχειρα και βγήκε ξυπόλυτος από το δωμάτιο κάνοντάς μου νόημα να τον ακολουθήσω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΜΟΥ ΜΕΡΑ, για όλους δηλαδή είναι η καλύτερη μέρα, αλλά εγώ έχω κι ένα λόγο παραπάνω. Καταφέρνω να ηρεμήσω από όλη τη βδομάδα και δε με πιάνει το άγχος της Κυριακής, πως τη Δευτέρα θ' αρχίσει ξανά το μαρτύριο. Το Σάββατο είμαι αισιόδοξος, πιο πολύ δηλαδή από οποιαδήποτε άλλη μέρα, δίνω υποσχέσεις στον εαυτό μου: πως θα χειριστώ διαφορετικά τα πράγματα, πως δε θ' αφήσω ξανά κανέναν να με πειράξει, πως θα είμαι πιο κοινωνικός και ανοιχτός, πως δε θα φοβάμαι τόσο. Υποσχέσεις που συνήθως ξεθωριάζουν από το μεσημέρι της Κυριακής, τότε με πιάνει ένα πλάκωμα στο στήθος που φεύγει συνήθως το πρωί της Δευτέρας, όταν μπαίνω στην τάξη και προσπαθώ να είμαι έτοιμος ν' αντιμετωπίσω ό,τι είναι ν' αντιμετωπίσω.

«Μην προβληματίζεσαι, κι εγώ με τη μητέρα σου έχουμε αυτό το πλάκωμα την Κυριακή, δε θέλουμε να πάμε τη Δευτέρα στην υπηρεσία, αλλά τι να κάνουμε; Αυτά έχει η ζωή», μου λέει χαμογελαστά ο μπαμπάς, χωρίς να φαντάζεται, βέβαια, για ποιο λόγο προβληματίζομαι εγώ. Εκείνοι τουλάχιστον κοιτάνε να τα περνάνε κάπως καλά τα Σαββατοκύριακα, να πηγαίνουν επίσκεψη σε κάνα φίλο ή σινεμά ή στο θέατρο, αν και τον τελευταίο καιρό έχουν αραιώσει κάπως τις πολλές εξόδους, γιατί τους έχουν κοπεί οι υπερωρίες και δεν έχουν πια αυτή την πολυτέλεια. Αλλά μια βόλτα θα την κάνουν.

«Λοιπόν, πάμε κάτω στη Γλυφάδα, στο κέντρο, να πάρουμε τίποτα. Αυτή τη βδομάδα έχουν προσφορές τα μαγαζιά», μου είπε η μαμά το πρωί.

Βαριέμαι πολύ τα μαγαζιά. Από την άλλη, αν δε μ' έτρεχαν οι δικοί μου, όλο τα ίδια και τα ίδια θα φορούσα. Αυτό όμως που δε μ'

αρέσει και ντρέπομαι να το πω είναι που δε θέλω να μας δει κανείς να είμαστε μαζί και να πηγαίνουμε για ψώνια. Όλοι οι συμμαθητές μου ζούνε στα νότια προάστια, ελάχιστοι μένουν κάπου πιο μακριά, και η Γλυφάδα είναι μέρος όπου συχνάζουν οι περισσότεροι για ψώνια και για βόλτες. Τρέμω μήπως συναντήσω κανέναν τους με τη μαμά από δίπλα. Φαντάζομαι τι θα πουν: «Κοίτα τον μπούλη, βγήκε με τη μαμάκα του για ψώνια». Αν κι έχω πετύχει αρκετούς που κι αυτοί με τους γονείς τους είναι. Δεν ξέρω γιατί φοβάμαι πως θα με σχολιάσουν, αλλά δυστυχώς έτσι είναι.

Οπότε, όταν κατεβαίνουμε στο κέντρο, εγώ περπατώ πιο γρήγορα ή πιο αργά ή κάπως πιο μακριά από τη μαμά, για να μη μας συνδυάζουν. Κι όταν αυτή με πλησιάζει, τότε κάνω πως δένω τα κορδόνια μου ή χαζεύω μια βιτρίνα ή κοιτάζω κάνα περιοδικό στο περίπτερο και της λέω: «Προχώρα, προχώρα εσύ κι έρχομαι».

Βέβαια, για να λέμε και του στραβού το δίκιο, φταίει κι αυτή που δε θέλω να πηγαίνουμε μαζί για ψώνια. Αν μου αρέσει κάποιο ρούχο, θα βρει πως δε συνδυάζεται με τα υπόλοιπα, πως με παχαίνει, πως δε στρώνει καλά από πίσω ή δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο. Αν συναντηθούμε δε τυχαία με κάποιο συμμαθητή μου, αν δηλαδή δεν καταφέρω να το αποφύγω και πέσουμε πάνω σε κάποιον, τότε θ' αρχίσει τα «Τι κάνεις, αγόρι μου;», «Πού μένεις, γλυκιά μου;» κι όλα αυτά τα γλυκανάλατα μεγαλίστικα.

«Μην τους μιλάς σαν να είναι μωρά», της λέω πάντα μετά από κάποια τέτοια συνάντηση.

«Άσε μας, ρε Θοδωρή, με τις παραξενιές σου. Και τι θέλεις να τους λέω; “Μεγάλε, ήρθαμε με τον δικό μου για φάση;” Έλα σε παρακαλώ και δεν έχω όρεξη».

Μετά παίρνω καμιά τυρόπιτα ή καμιά μπουγάτσα και το ξεχνώ.

Σήμερα όμως, καθώς προχωρούσαμε σταματώντας και κοιτώντας συνέχεια βιτρίνες πάνω στη Μεταξά (αυτό κι αν είναι βαρετό), συνέβη κάτι απρόοπτο, κάτι που πολύ με χαροποίησε και μ' έκανε να σκεφτώ πως τελικά μάλλον άξιζε τον κόπο να κατέβω στο κέντρο.

«Θοδωρή!...» ακούω από πίσω μου να με φωνάζει κάποιος.

Γύρισα ανόρεχτα και με κάποιο δισταγμό και είδα έναν νεαρό γύρω στα είκοσι, με μια κοπέλα δίπλα του, να με κοιτάζει και να μου χαμογελά.

«Συγγνώμη, ο Θοδωρής δεν είσαι;»

Γούρλωσα τα μάτια μου κι άνοιξα χωρίς να το θέλω το στόμα μου. Ήταν ο Κίμωνας. Ο Κίμωνας από το προηγούμενο σχολείο, το παιδί που με είχε υπερασπιστεί στο σχολικό όταν με πείραζαν τα πεμπτάκια. Δυσκολεύτηκα κάπως στην αρχή να τον γνωρίσω, είχε μακριά μαλλιά, που τα είχε δέσει σε κοτσίδα, φορούσε σκουλαρίκι στ' αυτί και είχε αφήσει μουσάκι. Μπερδεύτηκα και με την κοπέλα, που δεν την ήξερα.

«Κίμωνα!» είπα εγώ και τα συναισθήματα ήταν ανάμεικτα. Έκπληξη, χαρά, αλλά μαζί και κάποιες αναμνήσεις από παλιά, πριν από δυο χρόνια δηλαδή, που ήθελα να τις ξεχάσω. Αλλά τελικά νίκησε η χαρά. Και η ευγνωμοσύνη που πάντα είχα γι' αυτό το άτομο.

«Πού είσαι, ρε φίλε; Πώς μεγάλωσες τόσο; Δυσκολεύτηκα να σε γνωρίσω, λέω είναι... δεν είναι αυτός; Ποοο... ψήλωσες, αδυνάτισες, ομόρφυνες...»

Η μητέρα μου και η κοπέλα χαμογελούσαν.

«Γεια σας, είμαι ο Κίμωνας», της συστήθηκε αυτός. «Πήγαινα στο ίδιο σχολείο με τον Θοδωρή».

«Ααα, μάλιστα, χαίρω πολύ», έκανε η μητέρα μου χαμογελώντας. Ευτυχώς δεν τον άρχισε στις χαιρετούρες. «Ε, να σας αφήσω λίγο να τα πείτε οι δυο σας».

Πήγε με την κοπέλα πιο κει να κοιτάξουν τις βιτρίνες.

Ο Κίμωνας! Δε θυμόμουν καν τη φωνή του, δηλαδή δε θυμόμουν να μου είχε μιλήσει ποτέ. Το μόνο που θυμόμουν ήταν το βλέμμα του, αυτό το βλέμμα που μου έριχνε πριν κατέβει απ' το σχολικό, να δει αν όλα ήταν καλά. Αυτό που μ' έκανε να τον θεωρώ δικό μου άνθρωπο, ήρωά μου.

Είχε μπει στο Μαθηματικό, η κοπέλα του ήταν συμφοιτήτριά του κι έμενε κι αυτή στα νότια, Άλιμο ή Καλαμάκι, δεν το συγκράτησα ακριβώς. Ο Κίμωνας μου μιλούσε σαν ίσος προς ίσο, σαν να είμαστε

φίλοι μια ζωή. Κι αυτό μου άρεσε! Ήθελα να τον ευχαριστήσω για τότε, να του πω πόσο σημαντικό ήταν αυτό που είχε κάνει για μένα, πόση ασφάλεια ένιωθα που ήταν στο σχολικό και μου 'ριχνε ένα βλέμμα όταν έφευγε. Αλλά δεν είπα τίποτα. Φοβήθηκα μην τυχόν και με ρωτούσε για το σήμερα, μήπως τον απογοήτευα, επειδή με είχε αφήσει δειλό και φοβιτσιάρη και θα με ξανάβρισκε το ίδιο. Του μίλησα όμως για το καινούριο μου σχολείο, τον ρώτησα για τις σπουδές του.

«Α, καινούριο σχολείο», έκανε. «Τα πας καλά, φαντάζομαι. Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα, ε;» με ρώτησε όλο νόημα.

Η ερώτηση που φοβόμουν.

«Ε, εντάξει... Προβλήματα πάντα θα υπάρχουν», προσπάθησα να ξεγλιστροήσω εγώ.

«Σωστά. Και πάντα σχεδόν κρινόμαστε από το πώς θα τα χειριστούμε κι όχι τόσο από το είδος των προβλημάτων».

Είχε καταλάβει, δεν ξέρω πώς αλλά είχε καταλάβει. Ήμουν σίγουρος γι' αυτό. Εννοείται πως δεν είχε ιδέα για την έκταση του προβλήματος, αλλά πιστεύω πως είχε καταλάβει το είδος.

«Λοιπόν, κοίτα», μου είπε κι έβγαλε ένα χαρτάκι από την τσέπη του. Σημείωσε ένα νούμερο. «Αυτό είναι το κινητό μου. Αν θέλεις κάτι, το οτιδήποτε, σε παρακαλώ μην ντραπείς. Να με πάρεις τηλέφωνο, να πάμε για καφέ. Εντάξει;»

«Οκ», του είπα κι εγώ γελώντας, δίνοντάς του και το δικό μου αριθμό.

Η μητέρα μου και η κοπέλα του πλησίασαν. Χαιρετηθήκαμε για να φύγουμε.

«Α, και κάτι τελευταίο...» Έσκυψε προσεχτικά προς το μέρος μου, μη μας ακούσουν οι άλλες δύο. «Όταν λέω αν χρειαστείς το οτιδήποτε, κάθε είδους βοήθεια, εννοώ... Ξέρεις τι εννοώ», μου είπε.

Του χαμογέλασα. Κι αυτός το ίδιο. Αλλά ήμασταν σοβαροί.

«Ξέρω...»

Ήξερα... Ήξερε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

ΤΕΛΙΚΑ ΤΟ ΜΠΕΡΓΚΕΡΑΔΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ
ΥΠΕΡΓΑΜΑΤΟ. Όλη τη βδομάδα είχα λυσσαίξει να πάμε.

’Ντάξει, δεν παίζει να έχουν πάει ο Άρης κι ο Σταμάτης και να μην έχω πάει εγώ. Αλλά η επιμονή μου άξιζε τον κόπο. Είναι από αυτά τα... χμ, πώς να το πω, δε μου ’ρχεται η λέξη. Τέλος πάντων, δεν είναι από αυτά τα φτηνιάρικα, του κώλου, με δυο πελάτες και κάτι τελειωμένους ψήστες, πενηντάρηδες κι έτσι, που τους έδιωξαν απ’ τις δουλειές τους κι αυτοί δεν ξέρουν τι να κάνουν και γίνονται ψήστες. Από την άλλη, δεν είναι ούτε κι από αυτά που το μπέργκερ κάνει τριάντα ευρώ, ήμαρτον δηλαδή, και πάνε κάτι τύποι σαν τον πατέρα μου και τον Παπαλιά, κυρίλα κι έτσι δηλαδή, που νομίζουν πως άμα φάνε ένα μπέργκερ με τα χέρια, είναι, και καλά, πολύ ροκ. Γέροι είναι που θέλουν να μοιάζουν μικρότεροι, αυτό είναι. Αλλά αυτό το μπεργκεράδικο είναι φοβερό, εντελώς αμερικανιά.

«Ξέπλυμα χρήματος κάνουν», είπε ο Σταμάτης, «μου το ’πε ο πατέρας μου».

Ε, για να το λείει αυτό το πράγμα ο πατέρας του Σταμάτη, τότε σίγουρα έτσι θα ’ναι. Κι αυτό γιατί ο μπαμπάς του δουλεύει σε νυχτερινά μαγαζιά της παραλιακής. Τώρα δεν ξέρω, προστασία είναι, μπάρμαν είναι, πορτιέρης είναι; Δεν ξέρω. Αυτό που ξέρω είναι ότι παλιά ήταν ποδοσφαιριστής, του Πανιώνιου, αν θυμάμαι καλά, και μετά μια ζωή στη νύχτα. ’Ντάξει, είναι πολύ γαμάτο να ’χεις φίλο που ο πατέρας του δουλεύει τη νύχτα, θα μας βάζει τζάμπα το καλοκαίρι και θα πίνουμε πάλι τζάμπα. Ο Σταμάτης σίγουρα είναι πολύ χρήσιμο άτομο, βασικά λόγω του μπαμπά του. Ο δικός μου είναι αρχιτέκτονας, που θα γίνω κι εγώ, του Άρη είναι γιατρός, που θα γίνει κι αυτός και θα πάρει τους πελάτες του, τώρα για τον Πάνο δεν ξέρω. Ελπίζω μόνο να μη δουλεύει σε κάνα ΙΚΑ,

πώς το λένε αυτό, ή σε κάτι άλλα απίθανα μέρη με αρχικά γράμματα, γιατί θα ξενερώσω αφάνταστα. Όλο στο μυαλό μου το έχω να τον ρωτήσω κι όλο το ξεχνάω. Δεν ξέρω, μπορεί να το κάνω σήμερα.

Βασικά φώναξα και τον Πάνο όχι μόνο γιατί είναι διπλανός μου, αλλά γιατί είναι καλό να μεγαλώνει και λίγο η παρέα.

«Εμείς κάνουμε καφρίλες και γουρουινές», του είχα πει για να τον προειδοποιήσω, επειδή μπορεί και να μην του άρεσαν αυτά που κάνουμε, αλλά τον είδα που γέλασε, ευτυχώς. Οκ, δικός μας είναι. «Γιατί αν δεν τα κάνουμε τώρα, πότε θα τα κάνουμε; Η ζωή είναι μικρή για να είναι μίζερη».

«Σωστός», είπε ο Πάνος.

Κάτσαμε στο τραπέζι και ήρθε η σερβιτόρα να πάρει παραγγελία.

«Καλώς τα παιδιά», είπε και είδα τον Άρη και τον Σταμάτη που κοιταχτήκανε μ' ένα πονηρό χαμόγελο. Ώρα είναι τώρα ν' αρχίσουμε και τα κρυφά νοήματα μεταξύ μας.

«Τι παίζει;» ρώτησα εγώ αδιάφορα όταν έφυγε η σερβιτόρα.

«Τίποτα, τίποτα», έσπευσε ο Σταμάτης, «κάτι δικά μας».

Δικά τους; Από πότε;

«Α, καλά, αφού είναι δικά σας...»

«Τίποτα, μωρέ, την προηγούμενη φορά που ήρθαμε, μας φάνηκε πως η τύπισσα έκανε παιχνίδι, αλλά δεν ξέρουμε με ποιον», απάντησε ο Άρης.

«Μπορεί και με τους δύο», είπε ο Σταμάτης και αμέσως πρόσθεσε: «Γουστάρω, τρίο».

Γελάσαμε όλοι. Καλά, καλά, σκέφτηκα εγώ, που θα σας αφήσω να κάνετε τρίο.

Βλέπαμε τον κόσμο που έμπαινε. Πήγε να μπει κι ένας, ξέρω γω, Πακιστανός, από αυτούς που είναι σαν περίπτερο, με μπρελόκ, φακούς, καπέλα, κάτι μαλακίες που φέγγουν και τρέχουν πάνω κάτω, ανεμιστηράκια κ.λπ., αλλά τον έδιωξαν. Φτου, ρε γαμώτο, και θα τον ρώταγα όταν θα 'ρχόταν σ' εμάς αν είχε αποχυμωτή, να σπάγαμε πλάκα. Βέβαια, από την άλλη, καλά κάνανε και τον

διώξανε, 'ντάξει, έχει γεμίσει και η Γλυφάδα απ' όλους αυτούς τους βρομιάρηδες, που επειδή δεν ξέρεις αν είναι λευκοί ή μαύροι, καταλήγεις ότι είναι βρόμικοι.

Εδώ να πω κάτι για να μην παρεξηγηθώ. Δεν είμαι καθόλου ρατσιστής, ίσα ίσα, το αντίθετο. Ο ρατσισμός είναι κάτι πολύ κακό. Αλλά πώς να το κάνουμε; Άλλο να βλέπεις να μπαίνει κάνας μαύρος να σου πουλήσει cd –αλλά μαύρος μαύρος, του στυλ «Yo, nigga» κι έτσι, από αυτούς που είναι δυο μέτρα και σαν ντουλάπες και λες ότι θα έπαιζαν μπάσκετ στο Χάρλεμ ή στο Μπρονξ, αυτοί είναι εντελώς respect– κι άλλο να μπαίνουν αυτοί οι κακομοιριασμένοι. Δε λέω, κι αυτοί άνθρωποι είναι, μπορεί στις χώρες τους να έχουν πόλεμο και να τους έχουν σφάξει τις οικογένειες, αλλά, από την άλλη, κι εγώ τι φταίω να μιζεριάζω συνέχεια που τους βλέπω; Άσε τη βρόμα που κουβαλάνε. Τέλος πάντων, πιστεύω ότι είναι καλύτερο να τους μαζέψουν και να τους βάλουν όλους σε μια περιοχή· κι αυτοί να γλιτώσουν από τα δεινά στις χώρες τους κι εμείς να μην τους βλέπουμε. Πόσο δύσκολο πια;

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ένας μαύρος με cd. Τα 'φερε μπροστά στη μούρη μου, εκεί που πήγαινα να πω την κόκα-κόλα μου.

«Όχι, φίλε, ευχαριστούμε», είπε ο Πάνος.

Τι ήθελα και μίλησα; Αυτός εδώ ήταν μόνο αράπης, ένας κοντοπίθαρος, αδύνατος, που ήταν απλώς μαύρος. Καλά, εννοείται πως δε μιλάω γι' αυτούς.

Ο Άρης σηκώθηκε.

«Πάω να ρίξω ένα κατούρημα μέχρι να 'ρθουν τα μπέργκερ».

«Μην τον παίζεις και πολύ», είπε ο Πάνος κι ο Σταμάτης έσκασε στα γέλια.

Κι ο Άρης γέλασε. Εγώ απλώς χαμογέλασα. Τι 'ταν πάλι αυτό; Καλά, δεν έχουμε κι όλοι τα ίδια δικαιώματα, εγώ τον Άρη τον ξέρω τόσα χρόνια, από το δημοτικό, ο Πάνος τον γνώρισε προχτές. 'Ντάξει, αυτά δε μου αρέσουν καθόλου, σπάζομαι χοντρά. Πρέπει να ξέρει ο άλλος ότι υπάρχουν και όρια, όχι με την πρώτη να μας καβαλήσει.

Τέσπα, θα έχω το νου μου στον Πάνο, καλό παιδί φαίνεται, αλλά μην πάρει και πολύ θάρρος με την πρώτη.

Βρήκα την ευκαιρία να ρωτήσω τον Σταμάτη.

«Καλό μαγαζί, πολύ ωραίο. Εσείς έχετε ξανάρθει βέβαια».

«Ναι, το προηγούμενο Σάββατο», απάντησε ο Σταμάτης.

«Ωραία, ωραία. Δηλαδή εσύ το πρότεινες στον Άρη και ήρθατε; Εννοώ, επειδή φαντάζομαι πως θα το 'ξερες το μαγαζί».

«Όχι, αυτός μου 'πε».

«Α, μά'στα. Και δηλαδή... αυτός σε πήρε, φαντάζομαι, τηλέφωνο και σου 'πε: "Ο Νίκος δεν μπορεί σήμερα, τι να κάνουμε εμείς;" Κι εσύ του πρότεινες να 'ρθείτε εδώ».

«Κάπως έτσι, δε θυμάμαι να μου 'πε για σένα».

«Χμ... χμ... μά'στα».

Στο μεταξύ είχαν έρθει τα μπέργκερ, κάτι τεράστιες μερίδες μ' έναν τόνο πατάτες. Βούτηξα μια πατάτα στο κέτσαπ και την πέταξα στον Σταμάτη, βασικά για να τον λερώσω, είχα φιλοσπαστεί λίγο. Αυτός γέλασε που του ήρθε το κέτσαπ στην μπλούζα και μου πέταξε κι αυτός μια πατάτα με μαγιονέζα. Ο Πάνος μπήκε στο κόλπο και πήρε μια χούφτα πατάτες και τις έχωσε στην κόκα-κόλα του Σταμάτη. Αυτός έσκασε στα γέλια. Μετά μιλούσαμε μπουκωμένοι και πέφτανε οι πατάτες και τα μισομασημένα μπιφτέκια απ' το στόμα μας.

Δίπλα μας κάθονταν τρία κορίτσια, μεγαλύτερα σίγουρα. Ήταν κι οι τρεις χοντρές, δηλαδή μια θεόχοντρη, μια μεσαίων κυβικών και μια άσχημη αδύνατη, από αυτές που και να με πλήρωνες δε θα έβγαινα μαζί τους. Νύχια βαμμένα μαύρα, φουλάρια, piercing και tattoos παντού... έλεος κορίτσια, τόσα λεφτά χαμένα, καλύτερα να κάνατε λιποαναρρόφηση. Έδειξαν ότι ενοχλούνται από τον πόλεμο της πατάτας. Πήραν τους δίσκους τους και πήγαν να κάτσουν σε άλλο τραπέζι. Ίσως και ν' άκουσαν που τις κοροϊδεύαμε. Εμ, 'ντάξει, δηλαδή τώρα πώς να τις πεις αυτές; «Χοντρές» δε θα τις πεις; Εννοώ, δε θα πας να τους πεις κατάμουτρα «καλημέρα, χοντρέλα», αλλά αυτό δεν αλλάζει το νόημα. Δηλαδή και στο σχολείο έχουμε ένα παιδί, στο άλλο τμήμα ευτυχώς, που έχει

κάποια αναπηρία, δε θα τον πεις μπροστά του «σακάτη». Ούτε, βέβαια, θα πεις και «γκαβή» μια συμμαθήτριά μου που έχει σαράντα εφτά βαθμούς μυωπία, ξέρω γω, αλλά αυτό δεν αλλάζει το νόημα, πως κι οι δυο δηλαδή είναι ανάπηροι.

Αυτά τα λέω σε σχέση με ό,τι είπα πρωτύτερα για το ρατσισμό. Εννοείται πως δέχεσαι όλα τα ελαττώματα του άλλου, δεν του τα χτυπάς στη μούρη. Αλλά δε θα τον κάνεις και παρέα.

Ο Άρης γύρισε.

«Τι έκανες τόση ώρα στην τουαλέτα; Τον έπαιζες;» είπα δυνατά και γύρισαν δυο τρία τραπέζια να μας κοιτάξουν.

Ο Άρης έπεσε με τα μούτρα στο μπεργκερ. Δεν τον αδικώ, θα χτύπαγα και δεύτερο.

Για κάμποση ώρα απλώς τρώγαμε.

Κάποια στιγμή άνοιξε η πόρτα κι ο Πάνος μας σκούντησε.

«Έι, κοιτάξτε ποιες μπήκαν».

Ήταν η Ελεονόρα και η Άννα, πιο όμορφες από ποτέ, φοβερές γκόμενες, ίσως και οι καλύτερες όλης της Β΄ Γυμνασίου. Ειδικά η Ελεονόρα.

«Να τις χαιρετήσουμε ή ν' αφήσουμε να μας δούνε πρώτες;» ρώτησα συνωμοτικά, αλλά ήταν πολύ αργά. Ο Άρης είχε ήδη σηκώσει το χέρι του και τις χαιρέταγε.

Αυτές κούνησαν το κεφάλι τους κι άρχισαν να ψάχνουν για τραπέζι. Με τα πολλά, είδαν πως όλα ήταν πιασμένα και κάθισαν στο διπλανό μας, αυτό που είχαν αφήσει οι χοντρές. Δεν κάθισαν όμως προς τη μεριά μας.

«Κι εσείς εδώ;» ρώτησε χαμογελαστά η Άννα.

«Ναι, το Σάββατο συνήθως βρισκόμαστε και κάνουμε καμιά βόλτα», έσπευσα ν' απαντήσω.

«Ωραία, ωραία, κι εμείς», είπε η Ελεονόρα και άρχισαν και οι δυο τους να μελετάνε τον κατάλογο.

«Πάντως το “original american beef” είναι το καλύτερο», τους πέταξα σε κάποια φάση.

«Τι λες; Το δοκιμάζουμε;» είπε γελαστά η Ελεονόρα στην Άννα.

«Οκεί, παίρνουμε και κάτι άλλο και τα μοιραζόμαστε», απάντησε η άλλη.

Άρχισαν να μιλάνε μεταξύ τους, εμείς είχαμε σοβαρέψει. Έπιασα κι εγώ δυνατά μια κουβέντα για την κατάσταση, και καλά κοινωνική, για την κρίση, πως στη δουλειά του πατέρα μου έχουν φύγει ήδη δύο αρχιτέκτονες και θα φύγει μάλλον και τρίτος.

«Δύσκολα τα πράγματα, δυστυχώς», είπα και κούνησα σοβαρός το κεφάλι μου.

Ο Σταμάτης μου πέταξε μια πατάτα με κέτσαπ που με βρήκε στο μέτωπο. Καλά, μα πόσο μαλάκας πια; Τίποτα δεν καταλαβαίνει;

«Άσε τα σοβαρά, ρε Γόλιο, δε σου πάνε», μου είπε το μαλακιστήρι κι ο Άρης με τον Πάνο έβαλαν τα γέλια.

Καλά, σπάστηκα χοντρά. Δεν είναι... δηλαδή... ώρες ώρες ντρέπεσαι μ' αυτά τα άτομα.

«Καλύτερα να πηγαίνουμε», είπα μετά από λίγο, «βαρέθηκα». Πληρώσαμε και φύγαμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ ΕΧΕΙ ΒΑΛΕΙ ΠΟΛΥ ΚΡΥΟ, απότομα. Νυχτώνει πιο γρήγορα, φυσάει και ο ουρανός είναι μόνιμα σκεπασμένος με σύννεφα. Μου αρέσει αυτό, ίσως να είμαι και το μοναδικό παιδί που του αρέσει ο χειμώνας κι όχι το καλοκαίρι. Αυτός ο καιρός μου θυμίζει Χριστούγεννα, δέντρο, δώρα, χουζούρεμα στο κρεβάτι, μου θυμίζει κάτι πολύ οικογενειακό. Και με «ζεσταίνει» αυτό το κρύο. Ίσως και να ηρεμώ κάπως, μπορεί και να κλείνομαι ακόμα περισσότερο στο εαυτό μου, αλλά τουλάχιστον κλείνονται κι όλοι οι άλλοι στα σπίτια τους. Τα παιδιά δεν κυκλοφορούν πολύ στους δρόμους όπως το καλοκαίρι, παίζοντας ή κάνοντας ποδήλατο, κι εγώ έχω μια δικαιολογία για να μένω στο σπίτι. Μια ζωή θυμάμαι να με ρωτάνε: «Μα γιατί δεν κατεβαίνεις κι εσύ κάτω στην πιλοτή, που έχουν μαζευτεί κι άλλα παιδιά;»

Ε, λοιπόν, το χειμώνα δε μαζεύονται παιδιά, το χειμώνα δεν έχω ν' ακούω συνέχεια αυτά τα «γιατί» και να προσπαθώ ν' απαντώ, άλλες φορές με ψέματα κι άλλες με τη μισή αλήθεια, δε νιώθω ο παράξενος κι ο περίεργος, που αντί να βγει έξω, «που έχει χαρά Θεού», του αρέσει να μένει στο δωμάτιό του και να διαβάζει ή να βλέπει αμερικάνικες σειρές που έχει κατεβάσει ή ν' ασχολείται με το ίντερνετ.

Μου αρέσει που νυχτώνει πιο γρήγορα το χειμώνα· σβήνω τα φώτα του δωματίου μου και κάθομαι στο παράθυρο κοιτώντας έξω. Όχι κάτι συγκεκριμένο, απλώς χαζεύω αφηρημένος τα απέναντι διαμερίσματα, το δρόμο, τον ουρανό, αν μπορώ να τον δω. Και σκέφτομαι, σκέφτομαι συνέχεια. Μπορεί οι σκέψεις μου αυτές να μην είναι και οι καλύτερες, δηλαδή να είναι σκοτεινές και μίζερες, μπορεί μετά να αισθάνομαι πιο λυπημένος, να έχω ένα

βάρος ή να νιώθω κατάθλιψη, αλλά παρ' όλα αυτά δεν μπορώ να μην τις κάνω. Είναι το καθημερινό μου διάλειμμα από τη σύγκρουση με τον εαυτό μου. Εγώ κι αυτός, να τον κατηγορώ, να μου απαντά και μετά να φιλιώνουμε κάπως, για ν' αντιμετωπίσουμε την επόμενη μέρα.

Κάθομαι και γράφω τις σκέψεις μου, όχι μόνο στο ημερολόγιο, αλλά πολλές φορές και σ' ένα μπλοκάκι που έχω πάνω στο γραφείο μου για να λύνω τις ασκήσεις προτού τις καθαρογράψω. Άλλες φορές αυτές οι σκέψεις βγαίνουν σαν ένα μικρό ποίημα, δηλαδή έχουν ομοιοκαταληξία, κι εγώ γελώ για τον τρόπο που μου βγήκαν. Άλλοτε, είναι κάπως ασυνάρτητες κι όταν τις διαβάσω, μετά από κάποιες μέρες, ούτε κι εγώ δεν καταλαβαίνω τι ήθελα να πω. Αυτό που δε μ' αρέσει είναι πως πολλές φορές σ' αυτές μου τις σκέψεις βγαίνει καθαρή κακία. Βγαίνει ένα κάποιο... πώς να το πω... μίσος, ναι, μίσος δεν υπάρχει άλλη λέξη για τον Γόλιο και την παρέα του. Γι' αυτά που μου κάνουν σε καθημερινή σχεδόν βάση και δεν μπορώ να τους σταματήσω. Για τα σπρωξίματα στις σκάλες, για τις γροθιές τους, που τις σηκώνουν απειλητικά μπροστά στο πρόσωπό μου όταν περνούν από δίπλα μου, για τα γελάκια και τα ειρωνικά βλέμματα που ανταλλάσσουν, για τις κλοτσιές στα πράγματά μου, για τα πειράγματα μπροστά σε άλλους. Ναι, τους μισώ, ντρέπομαι που το λέω, αν κι εγώ τ' ακούω μόνο, αλλά τους μισώ. Κι αυτό με κάνει να αισθάνομαι πιο άσχημα, γιατί δεν έχω τον εαυτό μου, ποτέ δεν τον είχα, ικανό να μισήσει κάποιον. Όπως και να το κάνουμε, το μίσος δεν είναι και κάτι ευχάριστο.

Σκέφτομαι τι θα μπορούσα να είχα αλλάξει αν γινόταν να γυρίσω πίσω το χρόνο. Να μην είχα δώσει σημασία σ' εκείνο το μπαλάκι από αλουμινόχαρτο που μου είχαν πετάξει την πρώτη μέρα; Να γελούσα; Να νευρίαζα; Είμαι σίγουρος πως ό,τι και να είχα κάνει, το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο, τίποτα δε θα σταματούσε, ίσως και να ήταν χειρότερα ακόμη. Αλλά γιατί; Δηλαδή θέλω να πω πως δεν έχω και κάτι που μπορεί να το ζηλέψει ο άλλος, και δεν εννοώ μόνο την εμφάνιση. Είμαι πάρα πολύ καλός μαθητής, δεν είμαι όμως ο καλύτερος. Τα κορίτσια που κάθονται μπροστά μου είναι τα

καλύτερα. Ούτε έχω κάποιο ταλέντο στη μουσική ή στον αθλητισμό ή οπουδήποτε αλλού για να το ζηλέψει κανείς ή να τον εκνευρίσει. Από την άλλη, και ο Γόλιος και οι υπόλοιποι, ο Άρης, ο Σταμάτης, ακόμα και ο Πάνος, και κοινωνικοί είναι και τα πάνε καλά στα αθλήματα και ωραία παιδιά είναι και σχετικά καλοί μαθητές, τουλάχιστον ο Άρης και ο Πάνος δηλαδή μέτριοι, αλλά σίγουρα δεν είναι από τους κακούς. Ακόμα και οι γονείς μου δημόσιοι υπάλληλοι είναι, δεν είναι ούτε αρχιτέκτονες, ούτε γιατροί με την πελατεία τους. Ούτε μάρκες φορώ, ούτε γκάτζετ κουβαλώ στην τάξη. Οπότε τι είναι αυτό που τους κάνει να μου φέρονται έτσι; Μήπως φταίω εγώ; Μήπως είμαι το θύμα που όλοι θα ξεσπάσουν πάνω του; Μήπως τσιμπάω πολύ εύκολα; Αυτό μάλλον θα 'ναι. Τσιμπάω εύκολα.

Και να πεις πως δεν προσπάθησα... Έκανα ό,τι μπορούσα για να τους δείξω πως είμαι μαζί τους, ότι τουλάχιστον δεν είμαι εχθρός τους. Μια φορά που ο Γόλιος ρώτησε σε κάποιο διάλειμμα για μια άσκηση, εγώ προσφέθηκα να του δώσω τη λύση. Ούτε που γύρισε να με κοιτάξει. Κι εγώ του ξαναείπα: «Αν θες, σ' τη δίνω εγώ τη λύση». Αλλά αυτός έκανε σαν να μην υπήρχα.

Τελικά υπάρχω μόνο για να με πειράζουν. Και πιστεύω πως έχουν καταλάβει ότι προσπαθώ να πιάσω φιλίες μαζί τους μόνο και μόνο για ν' αλλάξουν τη στάση τους απέναντί μου, πράγμα που δεν το θέλουν.

Μου κάνει, βέβαια, εντύπωση κι η υπόλοιπη τάξη. Με εξαίρεση τον Κώστα, που είναι σε άλλο τμήμα και είναι ο καλύτερός μου φίλος, κανένας άλλος δε μ' έχει υποστηρίξει, να πει: «Ε, τι κάνετε εκεί; Αφήστε τον ήσυχο». Βασικά δεν ξέρω κι αν θα το ήθελα, εδώ που τα λέμε. Αν δεν μπορώ να τα βγάλω πέρα μόνος μου...

Έπειτα είναι και η περίπτωση του Ιάσονα. Έχω πειστεί πως θέλει να είναι ευγενικός μαζί μου, αλλά μέχρι εκεί. Δε θέλει να μπει στο μάτι των άλλων, να τον συνδυάσουν μ' εμένα. Δυστυχώς, απ' ό,τι δείχνουν τα πράγματα, δε θα μπορέσουμε ποτέ να γίνουμε φίλοι, αν και πιστεύω πως είναι πολύ καλό παιδί, δηλαδή έχει πάρα πολύ καλά στοιχεία. Κρίμα.

Από την άλλη, η μεγάλη έκπληξη είναι η Ελεονόρα και η Άννα. Δεν το πιστεύω πως τα ομορφότερα κορίτσια της τάξης, όλης δηλαδή της Β΄ Γυμνασίου, είναι τόσο ευγενικές και καλές μαζί μου. Να το κάνουν από λύπηση; Δεν ξέρω, δεν το πιστεύω, δε θέλω να το πιστεύω. Αλλά και δε με νοιάζει, σχεδόν απολαμβάνω να μιλώ μαζί τους, όχι μόνο για τα μαθήματα, αλλά και για μουσική ή σειρές. Και υπάρχει σχεδόν απόλυτη ταύτιση.

«Είσαι ερωτευμένος με την Ελεονόρα. Ή με την Άννα. Ή και με τις δύο. Ή γενικά, δεν ξέρω», με πειράζει συνέχεια ο Κώστας, χωρίς να έχει κι απόλυτο άδικο.

«Έλα, μη λες σαχλαμάρες, τα κορίτσια κάθονται από πίσω μου, είναι φυσιολογικό να μιλάμε», του απάντησα μια φορά που με είχε στριμώξει, λες και είναι εντελώς αφύσικο να είμαι ερωτευμένος, ή πρέπει να ντραπώ αν είμαι, ή δεν έχω το δικαίωμα να είμαι.

«Τότε γιατί δε μιλάς και μ' αυτές που κάθονται μπροστά σου;» Δεν είχα τι να του απαντήσω.

«Join the club, Θοδωρή», γέλασε ο Κώστας.

«Τι, δηλαδή είσαι κι εσύ ερωτευμένος;»

Ο Κώστας με είχε κοιτάξει πονηρά όταν του το είπα αυτό.

«“Κι εσύ”; Και; Δηλαδή ποιος άλλος είναι;» άρχισε ξανά το πείραγμα.

Είχα προδωθεί. Κοκκίνισα.

«Δε σ' αδικώ, δεν είσαι και ο μόνος. Ούτε εγώ. Πάρε νουμεράκι όμως γιατί η ουρά έχει γίνει πολύ μεγάλη», μου είχε πει και γελάσαμε.

Την κουβέντα μας αυτή τη φέρνω συχνά στο μυαλό μου, ειδικά όταν κάθομαι στο δωμάτιό μου με κλειστά τα φώτα, κοιτάζοντας αφηρημένα τα απέναντι διαμερίσματα. Κι έπειτα χαμογελώ και σηκώνομαι από την καρέκλα για ν' ανάψω τα φώτα και να συνεχίσω το διάβασμα, μένοντας μ' αυτές τις ευχάριστες σκέψεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Σήμερα

Κ ΑΘΟΜΑΣΤΑΝ ΣΤΗΝ ΚΑΦΕΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΠΙΝΑΜΕ με τον Απόστολο από μια μπίρα. Το κάνουμε αυτό πολύ συχνά, το θέλει βασικά ο Απόστολος, που μετά φεύγει και πηγαίνει να βρει την κοπέλα του. Και το κάνουμε μετά τη δουλειά. Όχι ότι τρελαίνομαι, αλλά δεν έχω και τίποτα καλύτερο να κάνω πριν πάω σπίτι. Δε θέλω κιόλας να πολυείμαι και σπίτι.

«Έλα τώρα, μη μου πεις ότι σκέφτεσαι ακόμα το διαμέρισμα που θα βάψουμε την άλλη βδομάδα», μου είπε βλέποντάς με σκεπτικό.

«Γιατί το λες αυτό;»

«Γιατί σε έχει πάρει λίγο από κάτω από προχτές που ήρθε εκείνος ο φοιτητής με τη μάνα του στη δουλειά. Ήντάξει, έχουν περάσει και τόσα χρόνια... πότε μου 'πες ότι ήσασταν μαζί; Στη Β' Γυμνασίου; Καλά δηλαδή... εννοώ, πάνε πέντε χρόνια. Αλλά να σου πω κάτι;...» Ο Απόστολος μιλούσε ακατάπαυστα: «... Και χωρίς παρεξήγηση δηλαδή. Μου φαίνεται πως έχεις φάει κόλλημα, γιατί έχεις, πολύ κακώς κατά τη γνώμη μου, φιλοκόμπλεξ ότι αυτός σπουδάζει αρχιτέκτονας κι εσύ δουλεύεις σε σούπερ μάρκετ. Κακώς, εννοείται. Συγγνώμη δηλαδή γι' αυτό που σου λέω, αλλά αυτό είναι: έχεις φάει κόλλημα, σ' το λέω σαν κολλητός σου».

Δίκιο έχει. Έχω φάει κόλλημα. Έχει κι άδικο όμως. Ο Απόστολος δεν είναι κολλητός, δεν είχα άλλωστε ποτέ κολλητό, τώρα που το σκέφτομαι. Μπορεί να είμαστε κάθε μέρα στη δουλειά και να λέμε διάφορα, αλλά αυτό δε σημαίνει πως διαλέξαμε για φίλο ο ένας τον άλλον. Απλά έκασε και κολλήσαμε. Από τη συνήθεια της καθημερινότητάς μας. Αν αλλάξει κάποιος δουλειά, τότε δε θα υπάρχει τίποτα. Αυτές οι εξομολογήσεις και οι συμβουλές και οι

γνώμες και οι συζητήσεις θα γίνονται πλέον με το επόμενο άτομο με το οποίο θα μοιραζόμαστε την καθημερινότητά μας. Με τον επόμενο «κολλητό». Ο Απόστολος είναι μονάχα ένας περιστασιακός φίλος για μένα, ενώ για εκείνον εγώ είμαι κάτι σαν μικρότερός του αδερφός, καθώς με περνά γύρω στα επτά χρόνια (είναι εικοσιπεντάρης πατημένα).

Αλλά ναι, μάλλον έχω φάει κόλλημα, το νιώθω, είναι αρρωστημένο. Δε φταίει που αυτός σπουδάζει αρχιτέκτονας κι εγώ δουλεύω, καμία σχέση, ίσα ίσα, είμαι περήφανος που έχω μια δουλειά και πάω χρήματα στο σπίτι, με τόση ανεργία που υπάρχει, στην τελική κάνω κάτι χρήσιμο κι απαραίτητο. Είναι όμως σαν να έρχεται μπροστά μου ένα παρελθόν, έστω τα παιδικά μου χρόνια, με το οποίο δε θέλω να έχω καμία σχέση. Τουλάχιστον τώρα, δεν ξέρω για μετά, αν θα βρω κάτι να νοσταλγήσω από αυτό.

«Εγώ ξέρεις πόσους από τους παλιούς μου συμμαθητές δε θέλω να δω; Δηλαδή ανακατεύομαι και μόνο που τους βλέπω; Πάρα πολλούς...» συνέχιζε απτόητος, «αλλά έλα που η Πάτρα είναι ένα μεγάλο χωριό, όλοι πέφτουμε ο ένας πάνω στον άλλον και αναγκαστικά θα πούμε κι ένα “γεια”. Νομίζεις πως γουστάρω να βλέπω τις φάτσες τους ή αυτοί τη δικιά μου; Όχι. Απλά δε δίνουμε σημασία. Και μου λες τώρα πως επειδή είδες έναν κάποιον από τη Β΄ Γυμνασίου –που από τότε δεν έχετε ξαναϊδωθεί– έχεις πάθει ταρακούλο; Έλα σε παρακαλώ, σοβαρέψου...»

Και πάλι δίκιο είχε μέσα σ' όλο αυτό το παραλήρημα με το διδακτικό του ύφος.

Ο Απόστολος ψοφάει στην κυριολεξία να μου δίνει συμβουλές, να είναι κάτι σαν προφήτης, «Είδες; Εγώ σ' τα 'λεγα», σαν σωτήρας, «Εγώ είμαι δω για σένα». Αλλά δεν του 'χω πει ποτέ μου ότι το χρειάζομαι αυτό. Μήπως φαίνεται;

Πάντως ναι, ένα κόλλημα, κόμπλεξ, δεν ξέρω πώς να το πω, το 'χω. Αυτός προχώρησε, εγώ όχι. Μπορεί να προχώρησαν και τα άλλα παιδιά από τη Β΄ Γυμνασίου, ελπίζω να μη χρειαστεί να το μάθω.

«Μπορούμε να σταματήσουμε αυτή την κουβέντα σε παρακαλώ;»

«Όχι, εγώ σ' το λέω επειδή σε βλέπω σκεπτικό. Τέλος πάντων, μη σε πιέζω. Μόνο να ξέρω αν θα έρθεις, είναι για το άλλο ΠΣΚ, ο φοιτητής θα πάει Αθήνα για 28η Οκτωβρίου και είναι ευκαιρία να βιάσουμε και να ξεμυρίσει το διαμέρισμα. Ούτε που θα 'ρθουμε σ' επαφή μαζί του. Πες μου όμως να ξέρω, αν είναι να το πω σ' άλλον».

«Οκεί, μου φαίνεται αυτό σ' το είχα πει από την πρώτη στιγμή».

Καθίσαμε αμίλητοι και πίναμε την μπίρα μας. Και στη δουλειά πίναμε στη ζούλα καμιά μπίρα, τώρα πώς κατάφερε ο Απόστολος και τις σούφρωνε, δεν ξέρω. Κι ούτε θέλω να μάθω.

Πέρασε ένα μηχανάκι από μπροστά μας και ο νεαρός χαιρέτησε τον Απόστολο χωρίς να σταματήσει.

«Πού 'σαι, ρε μεγάλε; Πού χάθηκες;» σηκώθηκε ενθουσιασμένος αυτός, αλλά ο άλλος είχε ήδη φύγει.

«Να, ορίστε, αυτά που σου 'λεγα προηγουμένως. Μεγάλος μαλάκας ο τύπος, χοντρό λαμόγιο, πουλά και τη μάνα του, αλλά τι να κάνω;»

Γέλασα και παρέσυρα και τον Απόστολο.

«Εντάξει, κι εσύ δεν πας και πολύ πίσω, είσαι μεγάλη μούρη».

«Ε, καλά τώρα, τι να κάνουμε; Το κατά δύναμη», μου είπε αυτός μάλλον κολακευμένος.

Πληρώσαμε και σηκωθήκαμε να φύγουμε.

«Εγώ θα περάσω από τη Μαίρη να την πάρω για καμιά βόλτα. Θες να 'ρθεις; Να της πω να φέρει και καμιά φίλη της;»

Την ξέρω τη φάση με τη Μαίρη, τον Απόστολο κι εμένα. Η Μαίρη κολλημένη σαν βεντούζα πάνω του, ο άλλος να τη σκυλοβαριέται και να μιλά μαζί μου, και όποτε του αυτώσει, μια στις τόσες, ν' αρχίζουν το μπαλαμούτι μπροστά μου κι εγώ να κοιτώ αμήχανα δεξιά κι αριστερά.

«Μπααα, άλλη φορά».

«Γιατί, έχεις κάτι για σήμερα;»

«Όχι».

«Καλά, δε σε πιέζω. Γεια».
«Τα λέμε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

ΤΟ ΕΙΧΑ ΥΠΟΨΙΑΣΤΕΙ, αν και ο Ιάσονας προσπαθούσε πολύ για το αντίθετο. Εδώ και μέρες έρχονταν διάφορα παιδιά στο θρανίο μας, στο διάλειμμα, μ' ένα τετράδιο για να σημειώσουν τη διεύθυνσή του. Ο διπλανός μου δαγκωνόταν, έλεγε σιγά: «Θα σου πω μετά» και δυνατά για να τον ακούσω: «Θα σου δώσω σε λίγο την άσκηση». Μέχρι που την Παρασκευή το μεσημέρι, όταν σχολούσαμε, βεβαιώθηκα. «Θα τα πούμε αύριο», είπαν δυο τρεις στον Ιάσονα με σηκωμένους αντίχειρες, ενώ δύο συμμαθήτριάς μας του έκαναν σήμα πως θα τα λέγανε τηλεφωνικώς. «Κατά τι ώρα;» ρώτησε κάποιος άλλος και ο Ιάσονας του ψιθύρισε: «Μετά τις οχτώ».

Θα έκανε πάρτι για τα γενέθλιά του. Όλες αυτές τις μέρες πίστευα πως θα καλούσε κι εμένα, τον διπλανό του. Και καθώς περνούσε η βδομάδα χωρίς να μου λέει τίποτα, σκεφτόμουν διάφορα για να τον δικαιολογήσω: πως θα το είχε ξεχάσει, πως από ώρα σε ώρα θα μου το έλεγε, ή πως θα νόμιζε πως μου το είχε πει. Τίποτε από αυτά δε συνέβη. Ο Ιάσονας απλά δε με κάλεσε, ενώ, απ' ό,τι έμαθα, είχε καλέσει όλο το υπόλοιπο τμήμα. Κι αυτό με πίκρανε. Και τον έβλεπα που αισθανόταν άβολα απέναντί μου και με απέφευγε κι αυτό με στενοχωρούσε ακόμα περισσότερο, σαν να ήμουν εγώ ο φταίχτης.

«Μην τον λυπάσαι καθόλου, το βλάκα. Κάλεσε τον Γόλιο και την παρέα του για να τα 'χει καλά μαζί τους και δεν κάλεσε εσένα για να μη γίνει κι αυτός στόχος. Υπάρχουν και βλαμμένα άτομα», μου είπε ο Κώστας, που είχε έρθει από το μεσημέρι του Σαββάτου σπίτι μου για να φάμε, να παίξουμε ηλεκτρονικά και να μείνει το βράδυ. «Και κυρίως μη σε πειράζει. Δεν έχεις την ανάγκη του».

Δεν ξέρω αν ήταν έτσι.

Όμως θα 'θελα πολύ να πάω σε ένα πάρτι γυμνασίου, ποτέ μου δεν είχα πάει. Σ' ένα πάρτι χωρίς γονείς, όπου όλα είναι πιο χαλαρά κι ελεύθερα. Θα ήθελα να δω πώς είναι. Είχα πάει μερικές φορές στο δημοτικό σε κάτι γενέθλια συμμαθητών, που ήταν όλη η τάξη προσκαλεσμένη. Καθόμουν στο μικρό τραπεζάκι με τ' άλλα παιδιά και τρώγαμε κι αυτά δυσανασχετούσαν και ήθελαν ν' αλλάξουν τραπέζι. Έτρωγαν γρήγορα γρήγορα και σηκώνονταν να πάνε να παίξουν. Εμένα δε μ' έπαιζε κανείς και πήγαινα στη μαμά και στον μπαμπά, που ήταν μαζεμένοι με τους άλλους γονείς στο σαλόνι, καθόμουν στα γόνατά τους κι αυτοί με τσίζαν τούρτα. Μέχρι που κάποιος γονιός μ' έπαιρνε από το χέρι και με πήγαινε εκεί που έπαιζαν τα άλλα παιδιά, που καθόλου δε με ήθελαν. Καθόλου δε μ' άρεσε που γινόταν αυτό ντρεπόμενοι που με πήγαιναν χεράκι χεράκι, αλλά τελικά μετά από κάποια ώρα παιχνίδι, τα περνούσαμε καλά.

Θυμάμαι είχα κάνει κι εγώ ένα πάρτι γενεθλίων κάποτε, θα πήγαινα στην Γ' ή στην Δ' Δημοτικού. Είχαμε τυπώσει καρτούλες που έγραφαν «Σε προσκαλώ με μεγάλη χαρά στα γενέθλιά μου, που θα γίνουν το Σάββατο... στο σπίτι μου, οδός...» Οι καρτούλες είχαν διάφορες ζωγραφιές πάνω, άλλες για τ' αγόρια κι άλλες για τα κορίτσια. Η δασκάλα με είχε βοηθήσει να τις μοιράσω σε όλα τα παιδιά.

Η μαμά και ο μπαμπάς είχαν κάνει πολλές προετοιμασίες. Είχαν αγοράσει μια τεράστια τούρτα με τον Μίκυ Μάους που έγραφε πάνω «Να τα εκατοστήσεις, Θεοδωρή», είχαν παραγγείλει μπόμπες, πιροσκάκια, τυροπιτάκια κι ένα σωρό πίτσες, που θα τις έφεραν το βράδυ σπίτι μας, είχαν αγοράσει πιατάκια και ποτηράκια κι είχαν φουσκώσει ένα σωρό μπαλόνια. Η μαμά μάλιστα είχε πάει και είχε πάρει από ένα μικρό δωράκι για κάθε παιδί, να φύγουν όλα ευχαριστημένα από το σπίτι.

Δεν είχε έρθει κανένα παιδί, εκτός από το φίλο μου τον Κώστα με τους γονείς του. Καθόμουν στο σαλόνι ντυμένος με τα καινούρια μου ρούχα, έβλεπα το ρολόι και κλοτσούσα νευρικά τα μπαλόνια λέγοντας πως από στιγμή σε στιγμή θα χτυπούσε το κουδούνι και

θα μπούκαραν όλα μαζί τα παιδιά στο σπίτι. Αλλά δεν ήρθε κανένα, ούτε ειδοποίησε κανείς. Και η μαμά ακύρωσε τις πίτσες και πήρε τη θεία μου την Τούλα, που ήρθε με την ξαδέρφη μου την Εύη για να μας κρατήσουν παρέα. Ο μπαμπάς έβγαλε φωτογραφίες: εμένα με τον Κώστα, εμένα με την Εύη, τον Κώστα με την Εύη, εμένα να σβήνω τα κεράκια πάνω στην τεράστια τούρτα. Μετά μας πήρε και τους τρεις –εμένα, τον Κώστα και την Εύη– και μας πήγε στο κέντρο της Γλυφάδας για μια μικρή βόλτα, να πάρουμε ό,τι θέλαμε. Εγώ δεν ήθελα τίποτα. Μονάχα να πέσω στο κρεβάτι μου και να κοιμηθώ. Κλαίγοντας.

Όλη τη βδομάδα τρώγαμε πιροσκή και τυροπιτάκια, καθώς και την τεράστια τούρτα που είχε ξεμείνει. Τα πιατάκια και τα ποτηράκια τα έβαλε η μητέρα μου σε κάποιο ντουλάπι της κουζίνας «για του χρόνου». Εγώ όμως δεν ήθελα να υπάρξει «του χρόνου», τουλάχιστον όχι με τέτοιο τρόπο.

Ακόμα βρίσκονται στο ντουλάπι.

Αυτό το γεγονός δεν το έχω αναφέρει ξανά από τότε, αυτό δε σημαίνει όμως πως το έχω ξεχάσει. Και για να πω και την αλήθεια, δεν ξέρω αν ξεχνιούνται τέτοια πράγματα.

«Μακάρι να μπορούσε να έρθει ο άλλος Κώστας για να γνωριστούμε», μου είπε ο Κώστας, εννοώντας τον κολλητό από το παλιό σχολείο.

«Του το είπα και το ήθελε κι αυτός, όμως είχε πολύ διάβασμα».

Κατά τις έξι το απόγευμα χτύπησε το κινητό μου. Ήταν ο Ιάσοντας.

«Έλα, δε θυμάμαι να σου 'δωσα τη διεύθυνση», μου είπε.

«Τη διεύθυνση για ποιο πράγμα;»

«Για το σπίτι μου».

«Ναι... αλλά για ποιο λόγο;»

«Για το πάρτι. Καλά, μη μου πεις ότι δεν το ξέρεις. Ποπόοο, μη μου πεις ότι ξέχασα να σ' το πω...»

Δε μίλησα.

«Λοιπόν, γράφεις τη διεύθυνση;» με ρώτησε.

«Γράφω», του απάντησα, χωρίς να έχω πάρει μολύβι και χαρτί. Αυτός τη συλλάβισε.

«Λοιπόν, σε περιμένω», είπε βιαστικά, «και συγγνώμη αν ξεχάστηκα και νόμιζα πως σου το 'χα πει».

«Δεν ξέρω αν θα 'ρθω. Καλύτερα μην περιμένεις, Ιάσονα».

«Γιατί; Έχεις να κάνεις τίποτα; Τέλος πάντων, εσύ ξέρεις. Σε αφήνω τώρα, έχω ετοιμασίες».

Το κλείσαμε. Δεν του είπα ούτε «ευχαριστώ», ούτε «καλή επιτυχία», ούτε «χρόνια πολλά» και τέτοια. Θα ήταν καλύτερα να μη με είχε καν πάρει.

«Είδες το μαλακισμένο;» μου είπε ο Κώστας κι εκεί τέλειωσε η συζήτηση.

Αν και είχα στενοχωρηθεί τις προηγούμενες μέρες, όταν ήρθε ο Κώστας στο σπίτι μου, σχεδόν το είχα ξεχάσει. Και η αλήθεια είναι πως τα περάσαμε πολύ καλά όλες αυτές τις ώρες, τέλεια. Φάγαμε, παίξαμε online παιχνίδια, κατεβήκαμε για μια μικρή βόλτα στο κέντρο της Γλυφάδας, μετά ξαναπαίξαμε, είδαμε ένα dvd που είχε φοβερή πλάκα και παραγγείλαμε πίτσα και σουβλάκια – η μαμά κι ο μπαμπάς δηλαδή τα παρήγγειλαν, γιατί διαφωνούσαμε για το τι θέλαμε να φάμε. Ήταν ένα τέλειο Σάββατο, μακάρι να τα περνούσα πάντα έτσι. Και έκλεισε ακόμα πιο τέλεια, όταν πέσαμε να κοιμηθούμε, εγώ στο κρεβάτι μου, ο Κώστας σ' ένα ράντζο που του είχε στρώσει η μαμά, κι αρχίσαμε να μιλάμε και να γελάμε.

«Να σου πω...» του έκανα σε μια στιγμή. «Αν σε είχε καλέσει κι εσένα ο Ιάσοντας στο πάρτι, θα πήγαινες;»

«Δεν ξέρω. Μπορεί να πήγαινα από περιέργεια. Αλλά αυτό δε σημαίνει πως θα τα περνούσα τόσο καλά όσο σήμερα. Από τα δύο, σίγουρα προτιμώ το σημερινό».

Σταματήσαμε να μιλάμε και για κάμποση ώρα ακούγονταν μόνο οι ανάσες μας.

«Ειλικρινά...» άρχισα να λέω εγώ δειλά, «ειλικρινά, ώρες ώρες δεν ξέρω πώς έγινε και κολλήσαμε, δηλαδή ενώ θα μπορούσες να κάνεις παρέα με τον οποιονδήποτε από κει μέσα...» Μετάνιωσα

αμέσως που το 'πα. Ακούστηκε βλακεία. «Δηλαδή θέλω να πω πως... δεν είναι κάπως περίεργο;»

Τι να 'λεγα; Μακάρι να μην το είχα ξεστομίσει αυτό, τι θα νόμιζε για μένα; Αλλά, από την άλλη, είναι πάρα πολλές οι φορές που έχω αναρωτηθεί γιατί με υπερασπίζεται πάντα, ενώ θα μπορούσε να κάνει παρέα με τους άλλους. Ο Κώστας είναι μια χαρά παιδί, δεν έχει τα κολλήματα τα δικά μου.

«Ειλικρινά, ώρες ώρες δεν ξέρω πώς λες αυτές τις βλακείες», μου απάντησε εκείνος.

Στο δωμάτιο έπεσε πάλι σιωπή.

«Τέλος πάντων, αν θες μια απάντηση», συνέχισε μετά από λίγο, «δεν έχουν όλα τα πράγματα μια εξήγηση. Κάνουμε καλή παρέα, απλά, δεν υπάρχει πάντα ένα “γιατί”. Ούτε κι έχω κάτσει να το σκεφτώ. Ίσως μου δίνεις μια ασφάλεια, ξέρω γω; Σε θεωρώ σταθερό άτομο, πιστό και με στόχους».

Χμ, μου άρεσε η απάντησή του, αν και δεν πιστεύω πως είμαι σταθερό άτομο. Ούτε κάποιους ιδιαίτερους στόχους έχω.

Κάθισα να σκεφτώ, πάλι στα σκοτάδια, όπως έχω συνηθίσει να κάνω.

«Και κάτι τελευταίο. Τι εννοείς με το “σταθερό άτομο” και τους “στόχους”;» τον ρώτησα επιφυλακτικά μετά από λίγο.

Ο Κώστας όμως ροχάλιζε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

ΦΤΑΣΑΜΕ ΚΑΤΑ ΤΙΣ ΕΝΝΙΑ έξω από το σπίτι του Ιάσονα, στη Βουλιαγμένη. ΄Ντάξει, δε λέω, καλό φαίνεται, γαμάτη πολυκατοικία, με μεζονέτες, στη μέση πισίνα κ.λπ. Ε, οι γονείς του είναι κι οι δύο φαρμακοποιοί, οπότε μιλάμε για λεφτά.

Είχα δώσει ραντεβού και με τους άλλους τρεις, να μην πάει ο καθένας μόνος του, βασικά να κάνουμε και εντυπωσιακή είσοδο.

«Να σου τηλεφωνήσω να έρθεις να με πάρεις;» ρώτησα τη μαμά στο δρόμο, καθώς πηγαίναμε.

«Θα βγω με τα κορίτσια, πάρε τον πατέρα σου να έρθει».

«Μου είπε πως θα βγει με τον Παπαλιά για φαγητό».

«Α, ναι, το ξέχασα. Καλά, πάρε από το πορτοφόλι στην τσάντα μου ένα εικοσάευρο για ταξί».

Άνοιξα και πήρα πενηντάρικο, σιγά μην το καταλάβαινε.

Με άφησε κι έφυγε.

Μόνο ο Πάνος είχε φτάσει. Περιμέναμε τον Άρη και τον Σταμάτη. Είχα σπαστεί μ' αυτούς τους δύο, θα ξεκίναγαν από το σπίτι του Σταμάτη στη Νέα Σμύρνη, όπου είχε πάει ο Άρης για να δούνε αγώνα, Ολυμπιακός-Πανιώνιος, στην τηλεόραση.

«Θα σου λέγαμε κι εσένα, αλλά είσαι βάζελος», μου δικαιολογήθηκε ο Άρης στο τηλέφωνο.

Καλά, σ' αυτό έχει δίκιο. Ο Σταμάτης και ο Άρης είναι Πανιώνιοι – λογικά δε θα γνωρίσω στη ζωή μου άλλον Πανιώνιο. Ο Άρης έμεινε στις πρώτες τάξεις του δημοτικού Νέα Σμύρνη και του ΄μεινε η ομάδα. Γιατί κατά τ' άλλα χέστηκε και για τη Νέα Σμύρνη και για την παλιά. Εγώ, από την άλλη, εννοείται πως είμαι Παναθηναϊκός, τι άλλο θα ΄μουν δηλαδή; Να πωρώνομαι βλέποντάς τον και να φωνάζω «Έλα, μωρή ΠΑΝΑΘΑ», να με ακούει όλη η γειτονιά στο Πανόραμα.

Απ' ό,τι μου είπε ο Πάνος, είχε χάσει τελικά ο Πανιώνιος, τεσσάρα του 'ριξαν οι γαύροι. Αν και τον σιχαίνομαι φυσικά τον Ολυμπιακό, παρ' όλα αυτά χάρηκα που τον ήπια ο Πανιώνιος και θα 'ρχονταν αυτοί οι δυο σπασμένοι. Ξινή τούς βγήκε η συνάντηση.

Μετά από λίγο έσκασαν μύτη, τους έφερε ο πατέρας του Σταμάτη με μία Porsche. Αν και Νοέμβρης, ο μπαμπάς του Σταμάτη φορούσε μαύρο κοντομάνικο –τον είδα που βγήκε για να πάρει από πίσω τη δερμάτινη καμπαρντίνα του– και τα χέρια του είχαν tattoos. Κανονικός τουμπανιάρης ο τύπος, τεράστια μπράτσα, μπράβο του, τον θαυμάζω, μακάρι κι εγώ σ' αυτή την ηλικία να είμαι έτσι. Βέβαια, ήταν παλιά ποδοσφαιριστής και τώρα είναι πορτιέρης ή μπράβος, οπότε φαντάζομαι πως θα 'ναι τίγκα στα στεροειδή, αλλά κι έτσι μια χαρά είναι. Όχι αηδία σαν τον πατέρα μου, κοιλίτσα κι έτσι και η μεγαλύτερη διαδρομή που κάνει με τα πόδια είναι από την καρέκλα του γραφείου του στο ψυγείο. Ίσως πρέπει ν' αρχίσω κι εγώ γυμναστήριο, όποιος σε βλέπει ντούκι κλάνει μέντες, σε σέβεται και δε σου λέει τίποτα. Και τελικά σε θεωρεί αρχηγό. Ωραία πράγματα! Λοιπόν, γυμναστήριο με την πρώτη ευκαιρία.

Δεν υπάρχουν και πολλά να πω για το πάρτι. Μια μεγάλη παρέα από βλαμμένα που έχουν χωριστεί σε δύο ομάδες, μία να τη βρίσκει με το «Game of Thrones» και η άλλη με το «Walking Dead» –που τα 'χω δει φυσικά και τα δύο– και να μαλώνουν για το ποιο είναι το καλύτερο. Δηλαδή πόσο πίσω μπορεί να μένει κανείς;

Τρεις συμμαθήτριές μου να βγάζουν σαν τις τρελές selfies και να τις ποστάρουν αμέσως στο Facebook κάνοντας check in στη Βουλιαγμένη, μη και δε μάθει ο Ζούκεμπεργκ πού βρίσκονται. Και οι τρεις με duckface, να κάνουν πως παίζουν με τα μαλλιά τους γεμάτες νάζι, «ξεράστε ελεύθερα» κατάσταση.

«Γεια σου, Νίκοοο...» μου είπαν και οι τρεις με μια φωνή, και καλά, χαριτωμένη, και καλά, σκέρτσο, όταν πέρασα από μπροστά τους.

«Γεια σας, κορίτσια», απάντησα χαμογελαστά στις βλαμμένες και το μόνο που ήθελα ήταν να τους κοπανήσω ένα τηγάνι στη

μούρη, να τους μείνει το duckface μόνιμο.

Δε λέω, αρέσω, όλες τους νιώθουν κολακευμένες να τους δίνω σημασία, το έχω συνηθίσει αυτό. Κι εμένα μ' αρέσει, βέβαια, δε θα πω όχι, πιο πολύ όμως μου αρέσει να μου δίνουν σημασία και να τις έχω γραμμένες. 'Ντάξει, είμαι εκλεκτικός, όχι όποια σαύρα βρεθεί μπροστά μου να νομίζει πως τη γουστάρω. Εγώ γουστάρω την Ελεονόρα, τελεία.

Α, ναι, για το πάρτι. Λοιπόν, πάρτι ήταν αυτά που κάναμε στο δημοτικό. Θυμάμαι, τότε με τον Άρη, πετάγαμε την τούρτα στους τοίχους –όταν δε μας βλέπανε φυσικά– ή τη χώναμε κάτω από τα μαξιλάρια στις πολυθρόνες, κάναμε πως ρευόμαστε όταν ήταν μπροστά μεγάλοι ή, και καλά, σκοντάφταμε και ρίχναμε τ' αναφυκτικά στην κρεβατοκάμαρα, πάνω στο κρεβάτι με τα παλτά. Γενικά τα κάναμε κώλο. Βρίσκαμε και κάνα συμμαθητή της συμφοράς και τον ξεφτιλίζαμε ως εκεί που δεν πάει. Αυτές ήταν εποχές, όχι τώρα, που όλοι ξαφνικά σοβάρεψαν επειδή πάνε γυμνάσιο. Δηλαδή στα πάρτι στο λύκειο τι θα κάνουμε; Θα διαβάζουμε ποίηση;

Ήμασταν μαζί και οι τέσσερις στην αρχή, αλλά μετά φιλοσκορπίσαμε και συζητούσαμε με τους άλλους. Δε γίνεται να είμαστε και συνέχεια μαζί, δηλαδή δεν το θέλω, γιατί από τη μία τους βαριέμαι, όλο τα ίδια και τα ίδια, και από την άλλη καλό είναι να γίνονται και λίγες δημόσιες σχέσεις.

Σε κάποια στιγμή είδα τον Πάνο, στο τραπέζι με τις μπόμπες και τα πατατάκια, να μιλά με την Ελεονόρα. Ευτυχώς εκείνη την ώρα ήταν μαζί μου ο Άρης. Τον σκούνησα.

«Ρε συ, για δεσ εκεί».

Ο Άρης γέλασε.

«Δεν τους κάνουμε καμιά χαλάστρα, λέω γω;» του είπα κι αμέσως μπήκε στο νόημα.

«Άσε, το 'χω», μου απάντησε και πήγε προς το τραπέζι.

Χώθηκε ανάμεσά τους – και καλά, να πάρει τυροπιτάκι, και καλά, μια σπανακόπιτα, και καλά, λίγη κόκα-κόλα ακόμα. Είδα τον

Πάνο να σπάζεται κάπως κι έβαλα τα γέλια. Από την άλλη, η Ελεονόρα χαμογελαστή και άνετη.

Ο Πάνος έφυγε μετά από λίγο και με πλησίασε. Προσπάθησα να μη γελάσω στα μούτρα του.

«Τι νέα;» τον ρώτησα.

«Καλά», μου απάντησε μουτρωμένος.

«Τι έγινε; Σε βλέπω κάπως».

Στην αρχή δε μου 'λεγε, με τα πολλά όμως το ξέρασε. Ότι φιλοσπάστηκε με τον Άρη και την πλάκα του, τι θα έλεγε η Ελεονόρα; Πως είναι ανώριμος.

«Έλα, μωρέ», του απάντησα εγώ, «κούλαρε. Όπως είπες κι εσύ, πλάκα ήταν». Τον είδα που ηρέμησε κι έσκασε χαμόγελο.

«Άλλωστε τον ξέρουμε τον Άρη, εγώ δεν τον παρεξηγώ, ό,τι και να κάνει. Ο Άρης είναι... ο γνωστός Άρης».

«Τι εννοείς δηλαδή;» τσίμπησε ο άλλος.

«Τίποτα, τίποτα. Δηλαδή... ε, να, ώρες ώρες είναι κάπως... μμμ... πώς να το πω; Έτσι... κάπως... φιλοζηλιάρης;... Ανταγωνιστικός;... Καλά, εγώ τον ξέρω χρόνια τώρα, τον αγαπώ, κολλητός μου είναι άλλωστε, δεν τον παρεξηγώ».

Ο Πάνος κοίταζε απορημένος.

«Καλά, μην του πεις τίποτα, πως εγώ σου τα 'πα αυτά, και νομίζει δεν ξέρω τι. Άλλωστε του τα 'χω πει κι εγώ παλιότερα. Απλώς σ' τα λέω επειδή είσαι καινούριος στην παρέα, να μη δίνεις και πολλή σημασία σε κάποια πράγματα. Είναι παραξενιές του χαρακτήρα του καθένα. Κι εγώ έχω τις δικές μου...»

Καλά, του 'λεγα τρελές πίπες κι αυτός τις έχαβε. Σταμάτησα όμως μετά από λίγο για να μην το παρακάνω.

Όμως ο Άρης ήταν ακόμα εκεί, στο τραπέζι, με την Ελεονόρα. Και μιλούσαν και γέλαγαν. Και δεν τους ενοχλούσαν οι υπόλοιποι που περνούσαν ανάμεσά τους και έπαιρναν τυροπιτάκια και σπανακόπιτες και αναψυκτικά. Και δε σπάζονταν. Και συνέχιζαν.

Πλησίασα να δω τι συμβαίνει. Μίλαγαν για μουσική.

«Εσύ, Νίκο, ποιο νομίζεις πως είναι αυτό το συγκρότημα που παίζει τώρα;» με ρώτησε η Ελεονόρα, βάζοντάς με στη συζήτηση.

«Γιατί κάνουμε διαγωνισμό μουσικών γνώσεων με τον Άρη».

«Φαντάζομαι θα τον κερδίζεις», απάντησα εγώ.

«Μμμ... μάλλον ισοπαλία είμαστε».

«Σωστά, 4-4», συμπλήρωσε κι ο Άρης.

«Λοιπόν, ποιο είναι;» συνέχισε η Ελεονόρα κι εγώ δεν ήξερα καν τι άκουγα.

Να με ρώταγαν για ελληνικά, από αυτά που παίζουν στην παραλιακή, να τους τα πω όλα, αλλά ξένα; Άντε μέχρι τους One Republic και πολύ είναι. Αλλά δεν έπαιζε One Republic.

«Aerosmith», πετάχτηκε ο Άρης.

«Σωστός! 5-4», ενθουσιάστηκε η Ελεονόρα.

Boooring!

Έφυγα, θα γύρναγα μετά από λίγο να δω τι λέγανε και να του το έλγηα.

Πήγα τουαλέτα, περίμεναν άλλοι τρεις απέξω. Άνοιξε η πόρτα κι έπεσε πάνω μου η Άννα.

«Ουπς, συγγνώμη, στριμωχτήκαμε», μου γέλασε.

«Μ' αρέσει να στριμώχνομαι μαζί σου», της απάντησα εγώ βαθαίνοντας τη φωνή μου και γέλασαν οι υπόλοιποι, ενώ η Άννα κοκκίνισε, την είδα.

Καλά, στα κορίτσια αρέσουν αυτά τα σεξουλιάρικα, τρελαίνονται. Και η Άννα δεν είναι οποιοδήποτε κορίτσι, μετά την Ελεονόρα είναι η ομορφότερη της τάξης.

«Αυτές τις κρυάδες να μην έλεγες, ρε Γόλιο...» μου είπε, χωρίς καν να με κοιτάξει, και μ' άφησε μαλάκα.

«Ωω, τάπααα», είπαν οι δυο συμμαθητές μου που περίμεναν.

Α, την ηλίθια, δεν πάει καλά μου φαίνεται.

Γύρισα συγχισμένος στο σαλόνι. Ευτυχώς ο Άρης και η Ελεονόρα το είχαν διαλύσει. Η Ελεονόρα ήταν με την Άννα και κάποιες άλλες, ενώ ο Άρης με τον Σταμάτη και τον Πάνο. Ο Πάνος φαινόταν κάπως επιφυλακτικός απέναντί του.

«Δεν πάμε σιγά σιγά; Βαρέθηκα», έκανα στον Άρη.

«Από τώρα;»

«Ε, είναι φιλομάπα δω μέσα κι αρχίζω να σπάζομαι. Πάμε για βάρφλα στη Γλυφάδα».

«Έγινε. Να το πούμε και στους άλλους;»

«Χέσ' τους».

Καλέσαμε ταξί και φύγαμε.

«Γαμώ τις τύπισσες φαίνονται να είναι η Ελεονόρα και η Άννα, πέρα από γκομενάρες», μου είπε ο Άρης σε κάποια στιγμή στο ταξί.

«Μπορεί, ξέρω γω; Για φιλολεσβίες τις κόβω», του απάντησα αδιάφορα.

«Εγώ πάλι όχι», με κοίταξε ο Άρης μ' ένα πλατύ χαμόγελο, σαν ξελιγωμένος.

Με την άκρη του ματιού μου κοίταζα σ' όλη τη διαδρομή αυτό το ηλίθιο χαμόγελο που του είχε κολλήσει στ' αυτιά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

«**Μ**ΕΡΟΠΗ! ΜΕΡΟΠΗ! ΜΕΡΟΠΗΗΗ!»

«Τι 'ναι; Τι θες; Γιατί φωνάζεις;» άνοιξε μετά από ώρα την πόρτα του δωματίου μου η Μερόπη.

«Κάνε μου μια πορτοκαλάδα».

Σιωπή.

«Τι με κοιτάς; Μια πορτοκαλάδα σου 'πα».

«Δε σου 'χω πει να μιλάς καλύτερα; Δεν είμαι δούλα σου».

«Μπορείς να μου κάνεις μια πορτοκαλάδα σε παρακαλώ;»

Η Μερόπη ήρθε από πάνω μου και πήγε να μ' αγκαλιάσει και να με φιλήσει στο μάγουλο.

«Τώρα μάλιστα. Θα σου κάνω, βρε. Έχω αφήσει εγώ ποτέ έτσι τον Νικόλα μου;»

Κουνήθηκα να την αποφύγω, δε μου αρέσουν καθόλου αυτά τα γλυκανάλατα, είναι για μικρά παιδιά.

«Καλά, βρε, θα δεις εσύ. Θα σταματήσω ν' ασχολούμαι μαζί σου και τότε να δούμε ποιος θα σ' αγκαλιάζει και θα σε φιλάει».

«Άσε με, άσε με τώρα, εντάξει, όχου!...» έκανα για να ξεφύγω.

Ναι, ήταν πάλι μια από αυτές τις Κυριακές που κάθομαι μόνος στο δωμάτιό μου χαζολογώντας στον υπολογιστή, για να ξεπεράσω την άπειρη βαρεμάρα μου. Αλλά μαζί με τη βαρεμάρα και το άπειρο σπάσιμό μου απ' όσα είχαν γίνει το προηγούμενο βράδυ. Σκατά το πάρτι, δεν το συζητώ. Κάτι με τον Άρη και την Ελεονόρα, κάτι με την Άννα, κάτι που δεν έγινε καμία φάση της προκοπής, η βραδιά ήταν πολύ fuck it. Το μόνο καλό ήταν μετά, στη Γλυφάδα, που πήγαμε με τον Άρη για βάρφλες. Ναι, εκεί ρίξαμε και το σχετικό γέλιο θάβοντας συμμαθητές κι όσους βλέπαμε στο μαγαζί, ευτυχώς που ήταν κι αυτό δηλαδή. Είχα πάρει τη μαμά τηλέφωνο να της πω τι ώρα θα γύριναγα, αλλά το είχε κλειστό. Μετά πήρα τον μπαμπά,

που δεν το άκουγε, στο εστιατόριο όπου ήταν με τον Παπαλιά. Τελικά τηλεφώνησα στη Μερόπη, την ξύπνησα κι όταν γύρισα με περίμενε μπάστακας από την ανησυχία. Σκασίλα μου, δεν της είπα να μείνει ξύπνια.

Και τώρα ο καθένας ήταν στην κοσμάρα του. Η Μερόπη στην κουζίνα ή στο δωματιάκι να σιδερώνει – δεν ξέρω τι έκανε προτού τη φωνάξω. Ο μπαμπάς στο γραφείο του να κάνει τα αρχιτεκτονικά σχέδια του Παπαλιά, να βγάζει τιμές κι έτσι και να μας τα προήζει όταν περνάμε απέξω ότι «δεν τα βγάζουμε πέρα» και «πόσο δύσκολα είναι τα πράγματα», μια μιζέρια σκέτη δηλαδή. Η μαμά ξαπλωμένη στον καναπέ με το iPhone της, να ποστάρει συνέχεια στο Facebook. Ξέρω ότι το κάνει γιατί κι εγώ, όταν βρίσκομαι στο δωμάτιό μου, συνέχεια στο Facebook είμαι. Καλά, έχει φοβερή πλάκα. Είναι μια παρέα από κάτι χαζοβιόλες που ποστάρουν συνέχεια, στίχους, τριαντάφυλλα με κάτι ατάκες του κώλου που, και καλά, τις έχουν πει διάσημοι, μετά κάτι γατάκια και κάτι ηλιοβασιλέματα, κάνουν σαν τις παλαβές like η μία στην άλλη με κάτι σχόλια όπως «Εξαιρετικό, Μάνια μου», «!!!!!!!!!!!!!!!», «Ψυχούλα μου εσύ ευαίσθητη!» και άλλα τέτοια, που χρειάζεσαι δεξαμενή για να ξεράσεις, γιατί ο κουβάς δε φτάνει. Εκεί που πέφτει το τρελό γέλιο είναι, βέβαια, όταν βάζουν δικές τους φωτογραφίες, που τις έχουν ξεθάψει κι ούτε αυτές ξέρουν από πότε είναι και μετά γλείφει η μία την άλλη: καρδούλες, smilies, «Θεά», «Αγάπη μου, κούκλα είσαι», «Πού να χωρέσει τόση ομορφιά;». Στις κοιλιές σας, κορίτσια, στις κοιλιές σας χωράει, που είστε σαν βουβάλες όλες σας.

Χτύπησε η πόρτα και μπήκε μέσα η Μερόπη με την πορτοκαλάδα και κάτι κουλουράκια.

«Καλά, πάλι κουλουράκια; Σου είπα, δε μ' αρέσουν...»

«Καλά, πάλι στον υπολογιστή είσαι; Κι εγώ σου είπα να διαβάσεις καμιά φορά τα μαθήματά σου».

«Δεν είσαι η μαμά ή ο μπαμπάς να μου λες τι θα κάνω».

«Δεν είμαι, αλλά εγώ μεγάλωσα και τον πατέρα σου κι εσένα και μια κουβέντα θα την πω».

«Τα διάβασα», της είπα για να της το κόψω.

Χέστηκα για τα μαθήματα, βασικά είχα άλλες κάψες. Ήμουν συνέχεια online να δω αν θα μουμίλαγε η Ελεονόρα ή η Άννα, που ήταν κι αυτές online. Μουμίλησε τελικά ο Σταμάτης, αλλά του είπα ότι πάω τουαλέτα και του έκλεισα το τσατ. Τι θα μου 'λεγε; Τις συνηθισμένες του παπαριές για τον Παναθηναϊκό, για να με φουντώσει, οπότε άσ' το καλύτερα. Έπειτα κοίταξα τι ανέβαζε η Ελεονόρα και τι ο Άρης. Όλο τραγούδια έβαζαν, είχαν σηκώσει όλο το YouTube και το πόσταραν στους τοίχους τους. Και να κάνουν συνέχεια like και σχόλια ο ένας στον άλλον, «Έλα, ρε, κι αυτούς τους ξέρεις;», τέτοιου στυλ σχόλια. Από κοντά και η Άννα να κάνει like, άντε και κάνα share.

Μμμ... άραγε να μιλάνε και στο τσατ; Και τι να λένε; Και να έχουν βάλει και την Άννα στη συζήτηση;

Μιλάμε για πολύ σπάσιμο αν δεν ξέρεις τι κάνει ο άλλος. Δηλαδή μπορεί να τρελαθείς κιόλας.

Τελικά έστειλα pm στον Άρη.

«ελα ρε τι γηνετε;»

«κ1», μου απάντησε μετά από ώρα.

Σίγουρα μιλούσε και με κάποιον άλλον. Με την Ελεονόρα; Ή, πάλι, μπορεί να έφαχνε και τραγούδια στο YouTube.

«βαριέμαι», του ξανάγραφα.

«m2», μου απάντησε σχεδόν αμέσως.

Ωραία, ξενερωμένος ακουγόταν κι αυτός, όπως κι εγώ.

«σαφίνο τρ».

«οκ cu :)».

Κάθισα και μέτρησα τα likes στις φωτό τις δικές μου και του Άρη. Καλά, τον νικούσα κατά κράτος, δεν ήταν αυτό το ζήτημα, αλλά ήθελα να δω αν του 'χαν βάλει σε πολλές η Ελεονόρα και η Άννα. Τις έκανα close friends για να το ψάξω καλύτερα. Ευτυχώς δε φάνηκε κάτι ιδιαίτερο.

Ήπια την πορτοκαλάδα, έφαγα και πέντε κουλουράκια από την ευχαρίστηση. Μετά μου 'ρθε η ιδέα. Έβγαλα την μπλούζα μου, κατέβασα λίγο το παντελόνι για να φαίνεται το εσώρουχο –βασικά

η μάρκα– και τράβηξα μια selfie. Την πόσταρα αμέσως γράφοντας: «αν κε νοεβριος κανει πολλυ ζεστι στο σπιτι . . . λοοολ».

Τα likes έπεφταν βροχή, αυτό ήταν. «Μαναρι μου εσυ», «i se r1 tubano», «theos» και δε συμμαζεύεται. Μέχρι και η Άννα έβαλε like, καλά δε συζητάμε για την Ελεονόρα. Μέσα σε πέντε λεπτά θα είχα μαζέψει ίσα με τριάντα likes και καμιά δεκαπενταριά comments.

«Καλα ρε συ βγικες απο τη τουαλλετα;» μου 'γραψε ο Σταμάτης τη μαλακία του. Δεν μπορούσε, αν δεν την έλεγε θα 'σκαγε. Τέλος πάντων, δεν του απάντησα, ούτε του έκανα like στο σχόλιο, να δει πως δε μ' αρέσουν αυτά. Το άφησα να θαφτεί κάτω από τ' άλλα.

Τις επόμενες δυο ώρες κάθισα στον υπολογιστή και μέτραγα τα σχόλια. Τα ποσταρίσματα με τραγούδια μεταξύ Άρη και Ελεονόρας σταμάτησαν. Ευτυχώς.

Ε, να, κάπως έτσι μια εντελώς βαρετή Κυριακή αποκτά ξαφνικά ενδιαφέρον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Δ ΕΝ ΞΕΡΩ ΤΙ ΑΛΛΟ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΩ, δεν ξέρω ποια είναι τα χειρότερα. Πότε θα πω πως αυτό ήταν, πάει, ό,τι ήταν να μου συμβεί μου συνέβη. Έχω συνηθίσει πια να ζω στο φόβο και στον τρόμο. Αν υπάρξει μέρα που δε θα γίνει τίποτα, τότε όχι μόνο θα παραξενευτώ, αλλά θα φοβηθώ κιόλας. Γιατί θα πιστεύω πως ετοιμάζουν κάτι μεγαλύτερο, ή πως κάθονται για λίγο ήσυχοι για να μη βαρεθούν την πλάκα τους, ή για να μην προκαλέσουν τους καθηγητές, να μην τους πάρουν χαμπάρι.

Κάθε μέρα σκαρφίζομαι σχέδια για το πώς θα μπορέσω να τους αποφύγω, τρόπους που θα πρέπει να διαφέρουν μεταξύ τους, για να μην καταλάβουν πως το κάνω επίτηδες, πως τους φοβάμαι. Στο ένα διάλειμμα θα τρέξω να βγω πρώτος από την τάξη, δήθεν για να πάω στην τουαλέτα ή για να πάρω τηλέφωνο τους γονείς μου. Στο άλλο διάλειμμα θα κάνω πως ψάχνω κάτι στην τσάντα μου και δεν το βρίσκω, μέχρι να φύγουν όλοι από την τάξη. Κάποιες φορές έρχεται ο Κώστας και κατεβαίνουμε μαζί κάτω, όσες φορές δηλαδή προλάβει να βγει πρώτος αυτός από την τάξη του και να έρθει μέχρι τη δική μου. Άλλες φορές τρέχω στον καθηγητή ή στην καθηγήτρια την ώρα που μαζεύουν τα πράγματά τους και πάνε να βγούνε, για να τους ρωτήσω δήθεν κάτι. Περπατώ μαζί τους μέχρι το γραφείο των καθηγητών κι αφού τσεκάρω ότι μπορώ να κυκλοφορήσω ελεύθερα πλέον, τότε μόνο σταματώ να τους βομβαρδίζω με τις απορίες μου. Αλλά και πάλι δίνω στόχο, όλοι θα λένε πως είμαι γλείφτης και πως άλλη δουλειά δεν έχω από το να τρέχω πίσω από τους καθηγητές. Κι έτσι ίσως τα πράγματα γίνουν ακόμα χειρότερα, θα με πειράζουν όλοι πλέον για το γλείψιμό μου, ένα «γλείψιμο» όμως που κανείς δε θα ξέρει γιατί γίνεται.

Γι' αυτό τις περισσότερες φορές τρέχω στις τουαλέτες του ορόφου, στο τέλος σχεδόν του διαδρόμου. Κλειδώνομαι και προσπαθώ ν' ακούσω αν έχουν κατέβει όλοι. Τότε μόνο αποφασίζω να κατέβω κι εγώ, τουλάχιστον να μη χάσω όλο το διάλειμμα. Δεν είναι λίγες οι φορές που μ' έχουν πιάσει τα κλάματα εκεί μέσα. Όταν είμαι πολύ φορτισμένος από κάτι που συνέβη στην τάξη, μια προσβολή, ένα πείραγμα μπροστά σε άλλους, μια γόμα που θα με πετύχει στο κεφάλι και θ' ακούσω γελάκια. Μετά πάω και πλένω το πρόσωπό μου, προσπαθώντας να μη δείχνω κλαμένος. Άλλες φορές κρατάω την αναπνοή μου, αν τυχόν μπουν κάποια άλλα άτομα στις τουαλέτες. Προσπαθώ να είμαι όσο πιο αθόρυβος γίνεται μέχρι να σιγουρευτώ πως δεν είναι αυτοί. Τότε μόνο θα τολμήσω να ξεκλειδώσω και να βγω.

Αυτό που συνέβη όμως προχτές είναι κάτι που δε θα ξεχάσω, που με φοβίζει και θα με φοβίζει για μέρες ακόμα. Δεν μπόρεσα να γράψω γι' αυτό γιατί ήμουν χάλια. Και είμαι ακόμα, δε μου 'χει περάσει. Αλλά πρέπει να το αναφέρω. Δεν ξέρω, όταν μεγαλώσω και διαβάζω όλα αυτά, μπορεί να γελώ, θέλω να το πιστεύω αυτό. Το πιο πιθανό όμως είναι να ντρέπομαι.

Πήγα και κλείστηκα πάλι στις τουαλέτες, μέχρι να κατέβουν όλοι και μετά να βγω για διάλειμμα. Ήθελα και να κατουρήσω, με πιάνει συχνουρία από το πολύ άγχος. Βέβαια, από το πολύ άγχος τελικά δυσκολεύομαι να κατουρήσω. Τέλος πάντων. Εκεί λοιπόν που στεκόμουν πάνω από τη λεκάνη, άκουσα θόρυβο απέξω και κάποιους να μπαίνουν μέσα στις τουαλέτες των αγοριών. Δεν πρόλαβα να καταλάβω ποιοι ήταν και ξαφνικά σαν να ένωσα μια λάμψη από πάνω μου και ταυτόχρονα σαν ν' άκουσα κι ένα «κλικ».

«Εδώ είσαι, πουλάκι μου;» άκουσα τρομοκρατημένος τη φωνή του Γόλιου και γύρισα το κεφάλι μου προς τα πάνω.

Στο χώρισμα ανάμεσα στις δύο τουαλέτες είδα τον Γόλιο και τον Άρη να με κοιτάνε και να τραβάνε φωτογραφίες με το κινητό.

«Τι... τι... τι... κάνεις εκεί;» ήταν το μόνο που μπόρεσα να πω, με όση φωνή είχα.

Δεν πρόλαβα να συνειδητοποιήσω τι γινόταν και τα κεφάλια τους εξαφανίστηκαν, οι δυο τους κατέβηκαν, τους έχασα.

«Εδώ έρχεσαι και κρύβεσαι;» είπε ο Άρης έξω από την πόρτα.

Ακούστηκαν τα γέλια και των τεσσάρων. Μακάρι να μην υπήρχε άλλο άτομο στις τουαλέτες εκτός από εμάς τους πέντε.

«Έλα, βγες λοιπόν, δε θα σε περιμένουμε κι όλο το διάλειμμα», φώναζαν οι τρεις χτυπώντας και κλοτσώντας την πόρτα. «Βγες μην τη σπάσουμε και σε τραβήξουμε εμείς έξω».

Βγήκα τρέμοντας.

Μπροστά μου ήταν ο Γόλιος, ο Άρης κι ο Σταμάτης με μια φοβερή χαρά και κακία στα πρόσωπά τους. Φαίνονταν αναφοκοκκινισμένοι. Ο Πάνος στεκόταν στην πόρτα και κρατούσε τσίλιες μην περάσει κανείς.

«Σε παρακαλώ, σβήσ' τες», είπα με κατεβασμένο το κεφάλι. Ένωθα τα δάκρυα να έρχονται ξανά στα μάτια μου, μόνο που αυτή τη φορά δεν έπρεπε να κλάψω, γιατί τα πράγματα θα γίνονταν χειρότερα. «Σβήσ' τες!» φώναξα με όση φωνή μού είχε απομείνει.

«Σσστ, σκάσε», είπε ο Γόλιος, «κοιτάμε την τσόντα».

«Δηλαδή δε βλέπουμε και τίποτα, πώς να φανεί τόσο μικρό που είναι;» συμπλήρωσε κι ο Σταμάτης σκασμένος στα γέλια.

«Τι την κάνουμε τη φωτογραφία; Την ανεβάζουμε Facebook;» – ο Άρης αυτή τη φορά.

«Ποοο, ρε, τι λες τώρα; Γαμώ», είπε ο Γόλιος.

«Ρε σεις, αφού δε φαίνεται τίποτα, είναι το κωλομπουφάν του που μπαίνει μπροστά», πετάχτηκε ο Σταμάτης.

Ο Πάνος φώναξε από την πόρτα στους άλλους:

«Μαλάκες, σκάστε, έρχεται ο Ιακώβου».

Οι άλλοι τρεις με τράβηξαν προς τα μέσα, να μη φαινόμαστε.

«Τι κάνεις εδώ, Πάνο; Γιατί δε βγαίνεις διάλειμμα;» ακούστηκε η φωνή του μαθηματικού.

Ο Γόλιος μου έκανε την κίνηση πως θα μου 'κοβε το λαρύγγι αν τολμούσα να φωνάξω.

«Τίποτα, κύριε, τώρα θα κατέβω».

Τα βήματα του μαθηματικού ακούστηκαν ν' απομακρύνονται.

«Ρε σεις, θυμάστε που είχαμε κάνει για τον Μουσολίνι την 28η;» είπε ο Άρης. «Δε σας θυμίζει τον Μουσολίνι έτσι χοντρός που είναι;»

«Τι λες τώρα!» χαχάνισε ο Σταμάτης.

Έβαλαν κι οι τέσσερις τα γέλια.

«Λοιπόν, άκου να δεις τι θα γίνει», πήρε το σοβαρό του ύφος ο Γόλιος. «Θα διαγράψω τη φωτογραφία αν εσύ χαιρετήσεις όπως ο Μουσολίνι».

Γούρλωσα τα μάτια μου, δεν καταλάβαινα πού το πήγαινε.

«Θα είμαστε φιλαράκια από δω και στο εξής. Θα χαιρετήσεις όπως ο Μουσολίνι μαζί με τον Άρη και τον Σταμάτη, εγώ θα σας τραβήξω φωτογραφία και θα σβήσω αυτή της τουαλέτας».

«Δηλαδή... εννοείς... φασιστικά;»

Δεν πίστευα σ' αυτά που άκουγα.

«Ναι, καλά, μαλακίες. Αυτός, αγόρι μου, είναι χαιρετισμός αρχαιοελληνικός, στους θεούς, στον ήλιο. Δεν είσαι Έλληνας δηλαδή εσύ;»

Δεν μπορούσα να καταπιώ, με είχε πιάσει το γνωστό πλάκωμα στο στήθος.

«Απάντα, ρε. Δεν είσαι Έλληνας;» φώναξε κι ο Πάνος από την πόρτα.

«Έλα, έλα, 'ντάξει, πλάκα κάνουμε. Δε βλέπεις που όλοι χαιρετάνε έτσι; Αν ήταν κάτι κακό, θα το κάνανε;» είπε ο Γόλιος ήρεμα και γελαστά.

Εγώ συνέχιζα να τρέμω, πιο πολύ τώρα, άρχιζαν να χτυπάνε τα δόντια μου.

«Νίκο... σε παρακαλώ...» είπα σιγά, ενώ τα μάτια μου είχαν θολώσει από τα πρώτα δάκρυα.

«Μια πλάκα κάνουμε, για να δείξουμε στο φίλο μας...»

Ο Άρης κι ο Σταμάτης σήκωσαν τα χέρια τους και χαιρέτησαν. Και ξαφνικά μου άρπαξαν το δεξί χέρι, να το σηκώσουν. Εγώ έσκυβα, διπλωνόμουν όσο μπορούσα για να τους δυσκολέψω.

«Αφήστε με, αφήστε με ήσυχο!» άρχισα να φωνάζω, δυνατά τώρα, για ν' ακουστώ.

Ο Πάνος μπήκε μέσα κι έκλεισε την πόρτα πίσω του. Δεν υπήρχε ελπίδα να φύγω, ήμουν αποκλεισμένος πια. Ο Γόλιος προσπαθούσε να τραβήξει φωτογραφία.

«Αφήστε με! Σας παρακαλώ! Δε θέλω! Να φύγω... να φύγω...»

Ο Πάνος τώρα ήταν από πίσω μου και τραβούσε το χέρι μου να υψωθεί, οι άλλοι δυο χαιρετούσαν και στέκονταν ακίνητοι, ο Γόλιος προσπαθούσε να βγάλει τη φωτογραφία.

Σε κάποια στιγμή που χαλάρωσε ο Πάνος, έβαλα όλη μου τη δύναμη και κατάφερα να ξεφύγω. Έτρεξα τα λίγα βήματα προς την πόρτα. Μακάρι να άνοιγε, ήταν η μόνη σκέψη μου. Να έβγαινα στο διάδρομο, να με δει κάποιος, να με ακούσει.

Άνοιξα!

Ένιωσα κάποια χέρια να με τραβάνε προς τα πίσω, να μου πιάνουν το μπουφάν προσπαθώντας να με συγκρατήσουν. Αλλά ευτυχώς είχα πάρει φόρα, είχα ξεφύγει. Βγαίνοντας έξω άρχισα να τρέχω. Σκόνταψα κι έχασα το βήμα μου, αλλά δεν έπεσα. Άρχισα να λαχανιάζω. Έριξα μια ματιά πίσω μου.

Δεν είδα κανέναν, δε με κυνηγούσε κανείς. Και οι τέσσερίς τους βρίσκονταν ακόμα στις τουαλέτες των αγοριών και γελούσαν. Το γέλιο τους ακουγόταν σε όλο τον όροφο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

«ΤΙ ΕΧΕΙΣ, ΑΓΟΡΙ ΜΟΥ, ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ; τι έχεις και δε μας το λες;»

Η μητέρα μου χτύπησε την πόρτα του δωματίου μου για να μου φέρει μια σοκολάτα ρόφημα, αλλά είμαι σίγουρος πως βρήκε αυτό ως αφορμή για να με ρωτήσει.

«Τίποτα. Σαν τι να 'χω δηλαδή;»

«Δεν ξέρω, εσύ θα μου πεις. Τις τελευταίες μέρες σε βλέπουμε με τον πατέρα σου πολύ σκεπτικό και μελαγχολικό».

Σήκωσα τους ώμους μου αδιάφορα θέλοντας να δείξω πως δε συμβαίνει τίποτα.

«Αν δεν το πεις σ' εμάς, σε ποιον θα το πεις; Αν σε βασανίζει κάτι...»

Είχε δίκιο, δεν έχω κανέναν για να πω αυτό που με βασανίζει. Και δεν έχω κανέναν όχι γιατί φοβάμαι πλέον τόσο πολύ, όπως τον πρώτο καιρό, αλλά γιατί ντρέπομαι. Ντρέπομαι να τα λέω και ν' ακούω τον εαυτό μου να διηγείται τι μου συμβαίνει. Υπάρχουν μέρες, λάθος, υπάρχουν ώρες ή στιγμές που ο φόβος νικά την ντροπή, για να φανεί μετά η ντροπή δυνατώτερη από το φόβο. Υπάρχουν φορές, πάλι, που έχω τόση ανάγκη να μιλήσω, να πω τι μου συμβαίνει σε κάποιον, αλλά μόλις πάω να προετοιμάσω τον εαυτό μου για κουβέντα, το μετανιώνω, γιατί δεν ξέρω πώς ν' αρχίσω, από πού, και τι να πω.

«Με πήρε η φιλόλογός σου το πρωί, η κυρία Αγγέλου, και μου είπε πως τον τελευταίο καιρό κάτι σε προβληματίζει και γι' αυτό ίσως έχεις πέσει στα μαθήματα. Βλέπει μεγάλη διαφορά από πέρσι που φύσαγες».

Την κοίταξα αιφνιδιασμένος.

«Μα... δεν έχω πέσει, αφού διαβάζω, τα κάνω όλα και συμμετέχω στο μάθημα».

Ψέματα, είπα πάλι ψέματα. Στα τελευταία τεστάκια δεν έγραφα επίτηδες καλά, παρόλο που τα ήξερα όλα, για να μην ξεχωρίζω από τους άλλους, από τους περισσότερους άλλους. Με ρωτούν κάτι στο μάθημα και κάνω πως δε θυμάμαι, ή δίνω λάθος απάντηση, ή παραλείπω πράγματα. Δεν ξέρω, ίσως να φταίει πως γενικά είμαι καλός μαθητής και αυτό να τα προκαλεί όλα. Άλλες, πάλι, φορές, ελάχιστες αυτές, πράγματι δεν ξέρω ν' απαντήσω, παρόλο που τα έχω διαβάσει όλα το προηγούμενο απόγευμα, απλά γιατί δε μου έχει μείνει τίποτα. Το μυαλό μου τρέχει σε άλλες σκέψεις.

«Σε πιστεύω, δεν αμφιβάλλω ότι διαβάζεις. Και ούτε και μας νοιάζει εμένα και τον πατέρα σου να παίρνεις πάντα εικοσαριά και δεκαεννιαριά. Μας νοιάζει να είσαι ευτυχισμένος ή αν έχεις κάποιο πρόβλημα να μας το λες. Ίσως να μην μπορούμε να το λύσουμε, όχι αμέσως τουλάχιστον. Αλλά σίγουρα η κουβέντα μπορεί να σε κάνει να νιώσεις καλύτερα».

Τους καημένους κι αυτούς, παιδεύονται και στενοχωριούνται μαζί μ' εμένα χωρίς να ξέρουν το γιατί. Προχτές ο μπαμπάς μου είπε να πάμε να φάμε μια βιάφλα, οι δυο μας, και να κάνουμε μια βόλτα. Είχε επιθυμήσει, δήθεν, να φάει μια βιάφλα και μου το πρότεινε. Εγώ όμως αρνήθηκα λέγοντας πως είχα πολλά μαθήματα. Είπα φυσικά και πάλι ψέματα, φοβόμουν μην τυχόν συναντήσω τους άλλους στο κέντρο της Γλυφάδας, αφού ξέρω πως συχνάζουν εκεί. Φοβόμουν μην πέσω πάνω τους, πίστευα πως αν πήγαινα τελικά για βιάφλα, θα είχα συνέχεια το νου μου να δω ποιος μπαίνει στο μαγαζί. Και τελικά θα του το 'βγαζα και του πατέρα μου ξινό, αφού θα έτρωγα στα γρήγορα για να φύγουμε και δε θα του 'λεγα και τίποτα.

«Να... είναι που... έχασα το κινητό μου», είπα τελικά στη μαμά.

Και αυτή τη φορά δεν είπα ψέματα. Κινητό πια δεν έχω, είτε μου έπεσε στις τουαλέτες των αγοριών, είτε μου το βούτηξαν όταν με τραβολογούσαν να σηκώσω το χέρι μου να χαιρετήσω. Δεν ξέρω τι συνέβη, βαθιά μέσα μου πιστεύω ότι μάλλον μου το έκλεψαν· παρ'

όλα αυτά, επειδή δεν έχω αποδείξεις, δεν μπορώ να πω και τίποτα. Πάντως, επειδή πήγα μετά κι έψαξα στις τουαλέτες και στους διαδρόμους και δεν το βρήκα, υπάρχει και μια περίπτωση να το έχει βρει κάποιος άλλος και να το πήρε.

«Αυτό είναι; Σιγά τ' αυγά. Γι' αυτό μου είσαι τόσο κακόκεφος τις τελευταίες μέρες; Μη σε νοιάζει, αγάπη μου, Χριστούγεννα πλησιάζουν θα σου κάνουμε δώρο ένα άλλο. Βέβαια, καλό θα 'ταν να μην το 'χανες, δεν είναι καιροί για έξοδα, αλλά δε θα πέσουμε και να πεθάνουμε κιόλας. Έτσι, Θωδωρή μου;»

«Έτσι... ευχαριστώ...» είπα εγώ και λίγο έλειψε να βάλω τα κλάματα από τις τύψεις, επειδή τους κορόιδευα.

Έχουν και οι δυο τους όλη την καλή διάθεση να με ακούσουν και να με βοηθήσουν κι εγώ τους απομακρύνω. Αλλά λέγονται αυτά τα πράγματα; Ίσως ναι, αλλά και πάλι θέλουν τον καιρό τους.

Βασικά δε με νοιάζει καθόλου το κινητό. Δηλαδή με νοιάζει, αλλά έχω τόσα άλλα πράγματα να με απασχολούν περισσότερο. Για το κινητό έχω λεφτά, έχω μαζέψει αρκετά από το χαρτζιλίκι μου και κάποια που έχω φυλάξει από δώρα. Τα χρήματα αυτά τα φύλαγα επειδή ήμουν έτοιμος να πάω ν' αγοράσω καινούρια βιβλία και τετράδια, αν συνέχιζαν να μου τα σκίζουν και να μου τα λερώνουν, όπως τις πρώτες μέρες. Αλλά δε χρειάστηκε, ευτυχώς.

Αυτό που με βασανίζει περισσότερο είναι οι φωτογραφίες. Άραγε θα τις βγάλουν στο Facebook να με ρεζιλέψουν; Μου έχει γίνει εφιάλτης, ξυπνώ και κοιμάμαι με αυτή τη σκέψη. Έχω ανοίξει λογαριασμό μόνο και μόνο για να παρακολουθώ στα προφίλ τους αν ανέβασε κανείς κάτι. Φίλους έχω μόνο τους δυο Κώστηδες και την ξαδέρφη μου την Εύη, σιγά σιγά θα κάνω κι άλλα αιτήματα φιλίας, τα Χριστούγεννα. Δε θέλω να καταλάβει κανείς ότι μπήκα για να τους κατασκοπεύω. Γυρνάω σπίτι απ' το σχολείο, μπαίνω στο Facebook και μέχρι να κοιμηθώ το βράδυ δε βγαίνω καθόλου. Νομίζω πως από στιγμή σε στιγμή θα σκάσει κάτι και τότε τι θα γίνει; Πώς θα το αντιμετωπίσω; Τι θα πω;

Τις τελευταίες μέρες διαβάζω συνέχεια άρθρα για το bullying κι βλέπω βιντεάκια γι' αυτό στο YouTube. «Μίλα, μην ντρέπεσαι»,

«Δεν είναι μαγκιά», ξανά «Μίλα», «Προστατέψου», «Απόφυγε». Πόσο απλή φαίνεται η λύση διαβάζοντας αυτές τις λέξεις και πόσο δύσκολο είναι τελικά να ξεφύγεις από μια τέτοια κατάσταση. Δεν ξέρω αν με βοηθούν καθόλου αυτά τα βίντεο, τουλάχιστον έμαθα πως το φαινόμενο είναι παγκοσμίως πολύ συχνό. Αλλού πέφτει και ξύλο μάλιστα, εγώ δεν έχω φτάσει ακόμα σ' αυτό το στάδιο. Αλλά σχεδόν όλα τα υπόλοιπα τα έχω περάσει, όλα τα έχω πάθει. Παρόλο που, όπως συμβουλεύουν τα βίντεο και τα άρθρα, φροντίζω να μην προκαλώ, να μην πέφτω στο δρόμο τους. Αλλά είναι λύση αυτή; Εγώ θα προτιμούσα κάτι συγκεκριμένο, όπως: «Για ν' αποφύγεις το bullying, κάνε αυτό. Και θα γλιτώσεις μια για πάντα». Να ξέρω κι εγώ τι να κάνω. Κι επιπλέον δε λέει τίποτα για τιμωρία αυτών που το κάνουν. Δηλαδή εγώ τα παθαίνω όλα, πάλι εγώ πρέπει να κάνω κάτι για να τ' αποφύγω; Δεν είναι άδικο αυτό; Γιατί όλα τα βιντεάκια να είναι γυρισμένα με τη σιγουριά ότι όσοι κάνουν αυτά τα πράγματα θα συνεχίσουν να τα κάνουν ατιμώρητοι; Εγώ θα ήθελα να διαβάσω ή να δω κάτι πιο πρακτικό. Ότι όπου να 'ναι θα σταματήσουν, ότι θα το βαρεθούν, ότι αν τους πω συγκεκριμένες κουβέντες θα πάψουν να μου την πέφτουν. Και ειλικρινά, μερικές φορές νιώθω ακόμα πιο χάλια, γιατί πιστεύω πως ο Γόλιος και η παρέα του, όλοι οι Γόλιοι του κόσμου, δεν καταλαβαίνουν, δε νιώθουν τίποτα. Πάντα ελπίζω πως κάποια στιγμή θα το σκεφτούν και θα το μετανιώσουν. Ονειρεύομαι πως θα έρθουν να μου ζητήσουν συγγνώμη μπροστά σε όλη την τάξη: «Σου κάναμε μεγάλο κακό, Θοδωρή, χίλια συγγνώμη, είσαι το καλύτερο παιδί κι εμείς είμαστε σκάρτοι». Αυτό επιθυμώ να γίνει και με το νου μου φτιάχνω τη σκηνή, άλλοτε να τους συγχωρώ κι άλλοτε να τους φτύνω, όπως τους αξίζει. Να πάθουν κι αυτοί τα ίδια από μένα, να μπουν στη θέση μου, να με παρακαλάνε μετά για να τους λυπηθώ και να σταματήσω.

Άλλοτε πάλι το μίσος μου ξεχειλίζει. Φαντάζομαι να παθαίνουν κάποιο κακό, να πέφτει πάνω τους ένα αμάξι, ν' αρρωσταίνουν βαριά, να είναι στο νοσοκομείο, να μένουν ανάπηροι, να χωρίζουν οι γονείς τους. Και χαίρομαι. Αλλά μετά νιώθω άσχημα που κάνω

τόσο κακές σκέψεις. Ή, από την άλλη, φαντάζομαι πως τα έχουν πάθει όλα αυτά και χρειάζονται βοήθεια, που δεν τους την προσφέρει κανείς εκτός από μένα. Και τότε καταλαβαίνουν το κακό που έκαναν και ζητούν πάλι να τους συγχωρέσω κλαίγοντας.

Μήπως τελικά είμαι κι εγώ κακός; Και αυτοί οι τέσσερις το έχουν καταλάβει; Μήπως έχουν δει το μίσος στα μάτια μου ή έχουν διαβάσει τη σκέψη μου, «Θέλω να πεθάνεις»;

Κάθομαι και τα σκέφτομαι όλα αυτά κλείνοντας το φως στο δωμάτιό μου και βαδίζοντας πάνω κάτω, ακούγοντας μουσική απ' το mp3. Και δεν περνά ούτε μέρα που να μην κάνω αυτό ακριβώς το πράγμα. Ίσως είναι και το μόνο που με βοηθά να παίρνω την εκδίκησή μου, έστω και υποθετικά. Αλλά μερικές φορές με φοβίζει ακόμα περισσότερο. Είναι όταν καταλαβαίνω ότι δε μισώ μόνο αυτούς, αλλά ώρες ώρες και τον ίδιο μου τον εαυτό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

ΚΑΛΑ, ΑΥΤΗ Η ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΗΤΑΝ Η ΣΟΥΠΕΡ ΓΑΜΑΤΗ ΜΕΡΑ. Πρώτα απ' όλα γιατί ήταν Παρασκευή και μετά Σάββατο και μετά Κυριακή, οκ, δε θέλει εξήγηση αυτό. Μετά γιατί έλειπαν ο μπαμπάς και η μαμά από το σπίτι. Η μαμά είχε βγει για σινεμά, φαγητό, ποτό, δεν ξέρω τι, με τις άλλες τις κότες. Ρε, μπας κι έχει κάναν γκόμενο; Μπα, δε νομίζω, ο μπαμπάς έχει πολλά λεφτά, χα, χα. Μετά ο μπαμπάς είχε συνάντηση με τον Παπαλιά, για να μπαζώσουν ό,τι έχει περισσέψει απ' το νομό. Τώρα πού θα γίνουν οι μεζονέτες δε θυμάμαι ακριβώς. Φάρσαλα; Φιλιατρά; Φολέγανδρο; Κάτι άλλο από «φι» που να βρίσκεται κοντά σε θάλασσα; Δεν ξέρω, εκτός κι αν όλα αυτά είναι το ίδιο. Ρε, μπας κι έχει γκόμενα ο μπαμπάς; Μπα, απίθανο, θα τον είχε βαρεθεί πάνω στη μισή ώρα, χα, χα.

Μετά ήρθαν τα παιδιά στο σπίτι, και οι τρεις τους.

«Μερόοοπη μουουου, θα μας φτιάξεις πίτσα για το βράδυ;»

«Και γιατί δεν παραγγέλνετε;»

«Γιατί εσύ την κάνεις φοβερή, δεν υπάρχει αυτή η πίτσα», της έλεγα τις τελευταίες δυο μέρες και της έσκαγα κι ένα φιλί για να την καταφέρω.

Και την κατάφερα.

«Μπορώ να πω όχι στον Νικόλα μου; Αυτά κάνεις και με τουμπάρεις συνέχεια. Είσαι συ ένα παλιόπαιδο...»

Χα, χα, ναι, όντως είμαι κωλόπαιδο, αλλά αρέσω τι να κάνω; Ειδικά τα κορίτσια θέλουν τον άλλον να είναι κωλόπαιδο. Να σου μιλάνε και να τις φτύνεις, κι αν τελικά τους πεις κι ένα «γεια», να νομίζουν πως σου έχουν την υποχρέωση. Σου λένε, δεν μπορεί, αυτό το κωλόπαιδο θα έχει φοβερή ψυχή, οι καταστάσεις τον έκαναν έτσι. Και θέλουν ν' αποδείξουν ότι είσαι καρδούλα κατά βάθος.

Και προσπαθούν να σε αλλάξουν, να σου βγάλουν, και καλά, τον καλύτερό σου εαυτό. Παπάρια. Καταρχάς τον ρώτησαν τον άλλον αν θέλει ν' αλλάξει; Και γιατί δηλαδή να μην τις αλλάξει αυτός; Και άντε και καταφέρνουν με τα πολλά να τον αλλάξουν – τον κάνουν δηλαδή σκατά σαν τις μούρες τους· μετά τον κλάνουν ψάχνοντας για το επόμενο θύμα. Τις ξέρω καλά αυτές, ψέμα και μόνο ψέμα θέλουν.

Είχα βάλει το μεσημέρι, όταν γύρισα απ' το σχολείο, μια φωτογραφία μου στο Facebook –εμένα στο νηπιαγωγείο– κι έγινε ο χαμός από τις γκόμενες. Καλά, δώσε μωρό στις μαλακισμένες και πάρ' τους την ψυχή. Μη δούνε μικρό σε φωτό, τις πιάνει το κάτι άλλο. «Γλυκούλης», «Foneyo moyo», «Γλύκας», καρδούλες, θαυμαστικά κ.λπ. Καλά, ευτυχώς το έχω καταλάβει το κόλπο, ποστάρω τον εαυτό μου μωρό, ή ανεβάζω φωτό από γατάκια και σκυλάκια και λυσσάνε αυτές αντί για τα ζώα. Εννοείται πως σιχαίνομαι και τα ζώα και τα μωρά, τα πρώτα είναι για φόδες και τα δεύτερα για σφαλιάρες, αλλά έτσι βγάζεις γκόμενα σήμερα, ευαίσθητος, και καλά. Ευαίσθητο κωλόπαιδο. Χέστηκα.

«Γόλιο, από μικρός φαινόσουν ότι είσαι γκομενιάρης», έγραψε κι ο κύριος Ζαφείρης, ο γυμναστής, ενώ μου έκανε like και ο χημικός. Αυτοί είναι καθηγητές, όχι οι άλλοι οι κρυόκωλοι, μου θέλουν να κρατήσουν και απόσταση. Στον 21ο αιώνα ζούμε, ρεεε, ξυπνήστε ζωάρες!

Αλλά το υπεργαμάτο ήταν ότι ο Σταμάτης έφερε ένα φυλλάδιο με tattoos από το σπίτι του –του πατέρα του φυσικά– για να μας δείξει τι είχε «χτυπήσει» ο μπαμπάς του την περασμένη βδομάδα. Και το ακόμα πιο σούπερ: μας έφτιαξε κοκτέιλ, βότκα-πορτοκάλι, τζιν-τόνικ, ή δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο, που του τα έμαθε κι αυτά ο μπαμπάς του, αφού είναι η δουλειά του. Καλά, αυτός είναι μπαμπάς, θα πρότεινα στον Σταμάτη να τους ανταλλάζαμε, να του 'δινά τον δικό μου τον ξενέρωτο, χα, χα. Γυμναστήριο, μπαράκια, κλαμπ, Porsche και πάει λέγοντας. Εννοείται πως τα ποτά τα φτιάξαμε όταν πήγε η Μερόπη για ύπνο, γιατί θα μας ξέχεζε χοντρά αν μας έβλεπε.

«Ανοίγω, ανοίγω εγώ», φώναξα στη Μερόπη όταν χτύπησε το κουδούνι και άνοιξα στ' αλάνια.

«Καλά, να μη γνωρίσω τους φίλους σου; Δεν έχει τύχει να τους δω ακόμα, μόνο τον Άρη ξέρω».

Δεν ήθελα να τη δούνε με τίποτα, είναι και λίγο φιλοβλάχα και ντρέπομαι.

Μπήκαμε στο δωμάτιό μου και κλειστήκαμε. Δε θα παίζαμε από την αρχή παιχνίδια, αυτά πάνε για μετά το φαγητό.

«Μάγκες, βγάζουμε καμιά selfie να ποστάρουμε;»

Στηθήκαμε μπροστά στον καθρέφτη, σφίξαμε τα ποντίκια και κάναμε γκριμάτσες. Μετά αλλάζαμε τις θέσεις μας και παίρναμε διαφορετικές στάσεις.

«Και τώρα να βγάλουμε τις μπλούζες μας».

Καλά αυτή η φωτό θα έχει τεράστια επιτυχία, το νιώθω. Είμαστε πολύ τουμπάνια όλοι μας, ναι. Βασικά ο Πάνος και ο Σταμάτης είναι πιο ντούκια από μένα, δυστυχώς, ο Άρης ευτυχώς είναι μόνο αδύνατος, δεν έχει και πολύ ποντίκι να δείξει. Για six-pack ούτε συζήτηση.

«Manaria», «τούμπανα», «θεοί», «Έλα τα ποζέρια», τα likes και τα comments έπεφταν βροχή. Μέχρι και η Ελεονόρα και η Άννα έκαναν like.

Αρχίσαμε να μετράμε ποιος θα είχε τις περισσότερες επιτυχίες και κάναμε hi5.

«Κάτσε να το τραβήξουμε αυτό σε βιντεάκι, να το ποστάρουμε μετά», είπε ο Πάνος βλέποντας πως δίναμε ελαφρές μπουνίτσες στον Άρη για πλάκα.

Ο Άρης βούτηξε το μαξιλάρι μου και το κοπάνησε στον Σταμάτη.

«Εδώ βλέπετε δυο ορίτζιναλ μαλακισμένα, πώς παίζουν σε ξένο σπίτι», έλεγα εγώ στο βίντεο, σκασμένος στα γέλια.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε η πόρτα του δωματίου μου. Βγήκα έξω και την έκλεισα πίσω μου.

«'Ντάξει, 'ντάξει, θα την πάρω εγώ την πίτσα, εσύ πήγαινε μέσα», είπα σιγά στη Μερόπη, που μάλλον φιλοστράβωσε γιατί ήθελε να χαιρετήσει τα παιδιά.

Αρχίσαμε να τρώμε. Άλλος ξάπλωσε στο κρεβάτι μου, άλλος κάθισε στην καρέκλα, εγώ όρθιος να τσεκάρω και λίγο τι γίνεται στο Facebook. Πρέπει να είχε ετοιμάσει δυο τεράστια ταψιά με πίτσα, δεν ξέρω αν είχε κι άλλη μέσα. Ήπιαμε κόκα-κόλα και αρχίσαμε το διαγωνισμό ρεψίματος. Απίστευτη Παρασκευή!

«Ρε παιδιά, να σας πω κάτι;» άρχισε να λέει ο Πάνος μόλις καταβροχθίσαμε την πίτσα και προσπαθούσαμε να χωνέψουμε. «Τα περνάω γαμάτα μαζί σας, αλήθεια».

Οι υπόλοιποι χαμογελάσαμε.

«Κι εμείς μ' εσένα», είπε ο Άρης.

«Όχι, όχι, είναι που για πρώτη σχεδόν φορά νιώθω ότι ανήκω σε μια παρέα. Είναι που... στην αρχή ήταν όλα κάπως δύσκολα για την οικογένειά μου και για μένα».

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Σταμάτης αφήνοντας κι ένα ρεψίμο.

«Να... όταν είχε πρωτοέρθει ο πατέρας μου στην Ελλάδα...»

Μείναμε κι οι τρεις μαλάκες.

«Από πού;» ρώτησα. Κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Από τους Αγίους Σαράντα. Ο πατέρας μου είναι Βορειοηπειρώτης».

Ντόινγκ!

«Ε... μάλιστα... ε, δηλαδή η Αλβανός», είπα εγώ χωρίς να μπορώ να συνέλθω από την έκπληξη.

«Όχι, όχι, χα, χα, Βορειοηπειρώτης. Δηλαδή το χωριό είναι στη νότια Αλβανία, αλλά δεν είμαστε Αλβανοί».

Δεν το πίστευα αυτό που άκουγα.

«Πλάκα κάνεις. Έλα, ρε, τώρα, κόφτο, πλάκα κάνεις, παραδέξου το».

«Μα το Θεό».

Ουπς, μα πώς έγινε τώρα αυτό;

«Μιλάει ελληνικά ο πατέρας σου;» ρώτησε το ζώο ο Σταμάτης.

«Καλά, μην τον ακούς, πλάκα κάνει. Ο Σταμάτης δεν ξέρει ποια είναι η πρωτεύουσα της Ελλάδας», είπα εγώ για να κερδίσω κάποιο χρόνο και να μην παρεξηγηθεί κι ο άλλος.

Μα πού τον βρήκαμε κι αυτό τον Πάνο; Παραγγελία τον κάναμε; Κι αν η οικογένειά του είναι εγκληματίες; Καλό είναι να προσέχουμε μ' αυτά τα πράγματα, δεν είναι παίξε γέλασε. «Φύλαγε τα ρούχα σου», που λέει συνέχεια κι η Μερόπη και μου το κόλλησε.

«Ε, ναι, κι εμείς χαιρόμαστε πολύ που είμαστε φίλοι σου. Είναι άσχημο πράγμα ο ρατσισμός», είπα μια πίπα στα γρήγορα για να κλείσω τη συζήτηση.

«Ναι, αφού τον πρώτο καιρό ο πατέρας μου φοβόταν όταν πήγαινε στη δουλειά. Τώρα όμως που έχει δικιά του επιχείρηση, δηλαδή από πριν γεννηθώ εγώ, είναι όλα οκ».

Μμμ, επιχείρηση... τελικά ίσως και να μην είναι εγκληματίες.

«Α, τέλεια. Τι επιχείρηση έχετε; Ναυτιλιακά;» βρήκα την ευκαιρία να τον ρωτήσω.

«Χα, χα, όχι, αλυσίδα φούρνων, σε όλα τα νότια προάστια. Εμείς οι Βορειοηπειρώτες έχουμε μεγάλη παράδοση στους φούρνους».

Ω, ρε πούστη μου, μα τι καθόμουν κι άκουγα;

«Χα, χα», έκανε ο Σταμάτης, «μια χαρά. Κι εμείς στο Facebook δουλεύουμε στην Durex και στον Ξαπλόπουλο».

Καλά, κάτσε να μην είχε ο Σταμάτης τον μπαμπά που έχει και θα τον είχα απαυτώσει με τις μαλακίες που λέει.

Ο Πάνος είχε πάρει φόρα. Μας μίλαγε για το πώς τον κορόιδευαν τα άλλα παιδιά στη Β' Δημοτικού και τον έλεγαν «κωλοαλβανό», για το πόσο νευρίαζε και εξοργιζόταν και για το ότι φοβόταν να κάνει παρέες και δεν μπορούσε να εμπιστευτεί κανέναν.

«... Μέχρι που μετά πλάκωσαν οι Πακιστανοί στην Ελλάδα κι ευτυχώς ήρθαν και στο δημόσιο που πήγαινα κάποια Πακιστανάκια και τα βρίζαμε όλοι. Τότε έκανα τους πρώτους φίλους, αλλά σίγουρα δεν είναι σαν κι εσάς».

Εγώ κι Άρης είχαμε μείνει ξεροί. Ο Σταμάτης κούναγε το κεφάλι του. Ο Πάνος είχε γίνει πιο ομιλητικός, νόμιζε πως τον καταλαβαίναμε και τον νιώθαμε. Για τους άλλους δεν ξέρω, εγώ

είχα ξενερώσει αφάνταστα με τον τύπο. Καλά, να μη μας έχει πει τίποτα;

Για κάμποση ώρα στο δωμάτιο δε μιλούσε κανείς. Άλλος χάζευε στο Facebook, άλλος έτρωγε αμίλητος πίτσα, άλλος κοίταγε τα πράγματά μου.

«Μήπως να πάρουμε τα ποτά να φτιάξουμε εκείνα τα κοκτέιλ που λέγαμε;» είπα εγώ για να ξεμιζεριάσουμε.

Βγήκαμε και οι τέσσερις και πήγαμε στο σαλόνι να ψάξουμε για ποτά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

ΩΡΕΣ ΩΡΕΣ ΜΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΩΣ ΑΝΑΛΥΩ πάρα πολύ τα πράγματα. Αυτό το έκανα μάλλον από μικρός, δηλαδή έβλεπα κάποιες συμπεριφορές των άλλων απέναντί μου και νόμιζα πως ντε και καλά είχαν κάτι μ' εμένα, τους είχα κάνει κάτι. Τη μία νόμιζα πως μου κρατούσαν μούτρα, την άλλη πως ήθελαν κάτι να μου πουν με τη στάση τους. Έτσι πάντα κατέληγα να παιδεύομαι, αφού όσο και να τα σκεφτόμουν, συμπέρασμα δεν έβγαζα. Βέβαια, μετά από μέρες τα πράγματα ξαναγίνονταν όπως πριν κι έλεγα πως είχα πέσει έξω ή είχα κάνει λάθος, αλλά μέχρι να περάσουν αυτές οι μέρες, είναι αλήθεια πως βασανίζομαι. Όλο αυτό γινόταν τόσο έντονα και τόσο συχνά, που κατέληξε να μου γίνει συνήθεια. Νομίζω δηλαδή πως μερικές φορές ίσως και να θέλω τα πράγματα να στραβώνουν λίγο, ή πολύ, για να παιδεύομαι ψάχνοντας τη λύση.

«Θοδωρή, πολύ τα σκέφτεσαι τα πράγματα, χαλάρωσε λίγο, παιδί είσαι ακόμα. Τι σε βασανίζουν τέτοιες σκέψεις;» μου λένε ο μπαμπάς και η μαμά, χωρίς να γνωρίζουν, βέβαια, όλες μου τις σκέψεις. Απλώς βλέπουν πως κάτι με ταλαιπωρεί. Το ίδιο πράγμα, με τον τρόπο τους, μου το έχουν πει και οι Κώστηδες, οι κολλητοί μου, ο παλιός και ο καινούριος, καθώς και η Εύη, η ξαδέρφη μου.

Αν όμως δεν έχεις με τι άλλο ν' απασχολείς το μυαλό σου, τελικά το απασχολείς με τα πιο δυσάρεστα πράγματα, έτσι δεν είναι; Κι εγώ δεν έχω ν' ασχοληθώ με τίποτε άλλο πέρα απ' τα μαθήματα και το χαζολόγημα στο ίντερνετ. Ακόμα και τότε όμως λέω στον εαυτό μου: «Θα διαβάσω τώρα λίγο και μετά θα σκεφτώ τα δικά μου». Όπου τα δικά μου είναι πάντα κάτι λυπησιάρικα.

Από την άλλη, βέβαια, λένε πως όπου υπάρχει καπνός υπάρχει και φωτιά. Κι εγώ βλέπω παντού καπνούς, άσχετα αν οι φωτιές δεν

είναι κοντά μου. Και πιστεύω, πάντα πίστευα δηλαδή, πως στο χέρι μου είναι να κάνω κάτι για να τις αποφύγω.

Μα πάνω απ' όλα μου αρέσει να παρατηρώ και να προσπαθώ να εξηγήσω τις αντιδράσεις των άλλων. Έχω γίνει φοβερά παρατηρητικός, κοιτάζω πώς στέκονται, προσέχω τον τόνο της φωνής τους και προσπαθώ να καταλάβω τι τρέχει. Και φυσικά κάνω διάφορα σενάρια συνωμοσίας.

Θέλω να ξεφύγω απ' όλο αυτό, δηλαδή είναι περίεργο, από τη μία μου αρέσει, από την άλλη λέω πως δεν είναι και τόσο καλό. Μερικά πράγματα είναι έτσι όπως φαίνονται, χωρίς να κρύβεται κάτι από πίσω τους, αυτό το έχω στο μυαλό μου, αλλά δεν το πολυκαταλαβαίνω καθώς φαίνεται. Μα και τις λίγες φορές που προσπαθώ να είμαι χαλαρός, σαν να υπάρχει σχέδιο για να τσιτωθώ και να αγχωθώ και πάλι.

Τις τελευταίες μέρες έβλεπα τον Κώστα να είναι κάπως παγωμένος απέναντί μου, δηλαδή εγώ νόμιζα πως με κρατούσε σε απόσταση. Ναι, μου μιλούσε, ναι, βρισκόμασταν στα διαλείμματα, αλλά είχε κόψει το να έρχεται από την τάξη ή να με περιμένει. Κι έβλεπα πως άρχιζε να κάνει περισσότερη παρέα με τα παιδιά από το τμήμα του, που τους ήξερα κι εγώ και που ήμασταν μαζί στα διαλείμματα, αλλά... κάτι δε μου κολλούσε.

«Έχεις τίποτα τις τελευταίες μέρες; Άκεφος είσαι», του είχα πει μια δυο φορές κι εκείνος μου είχε απαντήσει πως ήταν τα μαθήματα και τα διαγωνίσματα που τον είχαν αγχώσει.

Σ' αυτό, βέβαια, δεν είχε άδικο, είχαν πλακώσει όλα μαζί. Ίσως έφταιγε και το γεγονός πως πλησίαζαν τα Χριστούγεννα. Έχω ακούσει για τη λύπη που φέρνουν σε κάποιους ανθρώπους οι γιορτές, αλλά δεν περίμενα να συμβαίνει και σε παιδιά αυτό. Σε ποιο μαθητή δεν αρέσουν οι διακοπές και ποιο παιδί δε λατρεύει τα Χριστούγεννα; Εγώ είχα κι έναν επιπλέον λόγο να είμαι πανευτυχής που θα σταματούσαμε το σχολείο και θα καθόμασταν. Σήμαινε πως δε θα τραβούσα για λίγο αυτά που τραβάω. Δεν βλέπω όμως κάποιο λόγο γιατί να μη χαίρονται τ' άλλα παιδιά.

Αυτό με τα Χριστούγεννα το λέω γιατί έβλεπα και άλλες περιέργες συμπεριφορές στην τάξη. Για παράδειγμα, η Ελεονόρα και η Άννα σαν να μην ήταν πια τόσο φίλες όσο πριν από λίγες μέρες, σαν να ήταν όπως εγώ με τον Κώστα. Έβγαιναν χώρια στο διάλειμμα και ναι μεν μιλούσαν, αλλά κάπως τυπικά. Ίσως ήταν κι αυτό ιδέα μου, ίσως είχαν αγχωθεί κι αυτές με τα τεστάκια. Ή μπορεί να περνούσαν τη χριστουγεννιάτικη κατάθλιψη. Ήθελα τόσο να τις ρωτήσω, κυρίως για να καταλάβω τι έτρεχε και με τον Κώστα.

Με πρόφτασαν όμως και οι δυο τους – πολύ καλύτερα που ήρθαν έτσι τα πράγματα, γιατί εγώ δε θα ρωτούσα ποτέ.

«Θοδωρή, να σε ρωτήσουμε κάτι;» μου είπε η Ελεονόρα όταν χτύπησε το κουδούνι για το μεγάλο διάλειμμα κι αφού είχε αδειάσει η τάξη και είχε φύγει ο Ιάσοντας από το θρανίο. Η Άννα δίπλα της ήταν σοβαρή.

«Ναι, βέβαια, ό,τι θέλετε».

Έβγαλαν τα κινητά τους και μου έδειξαν ένα μήνυμα – το ίδιο είχε πάει και στις δύο.

Ήταν από... εμένα!

«I fili sou se thavi se alous sinexeia. Min pis otì sto ipa egw».

Άνοιξα το στόμα μου από την έκπληξη, δεν ήξερα τι να πω. Κατάλαβα αμέσως τι είχε γίνει.

«Μου έκλεψαν το κινητό πριν από πέντε μέρες ή το έχασα και το βρήκε κάποιος. Φάρσα είναι», είπα εγώ αναψοκοκκινισμένος, κάνοντας την προσευχή μου να με πιστέψουν.

Αλήθεια έλεγα, αλλά μερικές φορές η απλή αλήθεια δε γίνεται πιστευτή από τους άλλους, ειδικά αν τους έχει καρφωθεί κάτι στο μυαλό. Τότε, για να μην παραδεχτούν ότι έχουν κάνει λάθος ή ότι έχουν πέσει έξω, απλά δεν πιστεύουν την αλήθεια.

«Με... με πιστεύετε, έτσι δεν είναι;...»

«Φυσικά και σε πιστεύουμε», απάντησε αμέσως η Ελεονόρα, «δε σ' έχουμε για άτομο που θα έκανε τόσο απαίσιες και κακόγουστες φάρσες».

«Γιατί είναι πολύ απαίσιο να βάζεις δυο φίλες να τσακώνονται και να είναι παρεξηγημένες για μέρες», συμπλήρωσε και η Άννα. «Ήταν λάθος μας που δε σε ρωτήσαμε πιο πριν».

Έτρεξα στο προαύλιο να βρω τον Κώστα. Φτάνοντας έπεσα πάνω στον Γόλιο και στους άλλους. Ήμουν έξαλλος μαζί τους. Ή μήπως δεν ήταν αυτοί;

«Ρε συ, παιδοβούβαλο, πού τρέχεις;» φώναξε ο Γόλιος και γύρισαν κάποια παιδιά που ήταν στο κυλικείο. Εγώ όμως δεν έδωσα σημασία. Το σημαντικό ήταν άλλο, να λύσω την παρεξήγηση με τον Κώστα. Το μοναδικό μου ίσως φίλο στο σχολείο.

Έφαχνα δεξιά κι αριστερά για να τον βρω. Άραγε σε πόσους ακόμα να είχαν φτάσει ψευτομηνύματα από εμένα; Είχαν περάσει κάποιες μέρες για να κάνω φραγή, για την ακρίβεια η μαμά το σκέφτηκε και πήρε αμέσως τηλέφωνο, εμένα ούτε που μου είχε περάσει από το μυαλό πως μπορεί να συνέβαιναν τέτοια πράγματα.

Είχα ιδρώσει από την αγωνία μου, για μια στιγμή νόμιζα πως όλοι με κοιτούσαν περίεργα. Ποτέ δε θα μάθαινα αν είχαν σταλεί κι άλλα sms, θα έβλεπα μόνο τ' αποτελέσματα. Και στα μάτια όλων θα ήμουν ένοχος για κάτι που δεν είχα κάνει.

Τον είδα να πλησιάζει το καλάθι με τα σκουπίδια.

«Κώστααα, Κώστααα!»

«Έλα, τι είναι;» μου είπε ανέκφραστος όταν τον πλησίασα.

Είχα λαχανιάσει.

«Ε... ε... ε... θέλω να σε ρωτήσω... μήπως έχεις κάτι μαζί μου; Δηλαδή κάτι που να έχει σχέση με το κινητό, με κάνα sms, δηλαδή... ουφ, λαχάνιασα, τώρα... καταλαβαίνεις...»

Ο φίλος μου έβγαλε από την τσέπη του το κινητό του και μου το έδειξε.

«Dikio exeis. O Kwstas telika ine poli malakismeno. Den ton empistevome katholu», έγραφε το sms που είχα στείλει «κατά λάθος» στον Κώστα, αντί για το σωστό άτομο.

«Γι' αυτό ήσουν κάπως απέναντί μου τις τελευταίες μέρες;»

«Ναι», έκανε ο Κώστας σκεπτικός. «Αλλά μετά δε μου πήγαινε να είσαι εσύ. Δε μιλάς εσύ έτσι. Αλλά και πάλι... δεν ξέρω...»

«Δε μου είπες τίποτα όμως».

«Έχεις δίκιο», μου απάντησε μετανιωμένος. «Τι συνέβη;»

Άρχισα να του εξηγώ, δεν του τα είπα όλα, ντρεπόμουν.

«Θοδωρή, μήπως μου κρύβεις κάτι;»

Δεν απάντησα.

«Εντάξει, πες μου τώρα, μου πέρασε. Τι συνέβη;»

Δίσταζα, δίσταζα πολύ να του το πω, θα έχανε πλέον κάθε ιδέα για μένα.

«Μη φοβάσαι», μου είπε, «ξέρω ή έχω καταλάβει πολλά. Μη με ντρέπεσαι», με ενθάρρυνε λες και είχε διαβάσει τις σκέψεις μου.

Πήρα μια βαθιά ανάσα κι άρχισα να του διηγούμαι το περιστατικό στις τουαλέτες των αγοριών. Τον έβλεπα να με κοιτά έκπληκτος, να νευριάζει, να γουρλώνει τα μάτια του.

«Απίστευτο. Είναι πολύ αλήτες τελικά. Εσύ πιστεύεις ότι σ' το πήραν ή το έχασες;»

«Δεν ξέρω τι να πω».

«Θοδωρή, μεταξύ μας τώρα. Βαθιά μέσα σου τι πιστεύεις;»

«Ότι μου το έκλεψαν», απάντησα εγώ.

«Κι εγώ αυτό νομίζω, μόνο που δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα».

Χτύπησε το κουδούνι για να μπούμε μέσα.

«Ήταν λάθος μας που δε μιλήσαμε ο ένας στον άλλον», είπε ο φίλος μου κάπως λυπημένα.

«Ναι, φταίμε και οι δυο μας μάλλον».

Σταθήκαμε πιο κει στην είσοδο καθώς έμπαιναν τα άλλα παιδιά μέσα.

«Λοιπόν, τώρα που μου το είπες νιώθεις καλύτερα ή χειρότερα;» με ρώτησε στο τέλος.

Για πρώτη φορά ύστερα από πολύ καιρό ένιωσα ανακουφισμένος, ίσως και να ήθελα τελικά ν' ακούσω αυτή την ερώτηση.

«Καλύτερα, πολύ καλύτερα», του είπα χωρίς δισταγμό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Σήμερα

ΕΚΛΕΙΣΑ ΤΟ ΤΕΤΡΑΔΙΟ ΟΠΟΥ ΕΓΡΑΦΑ ΤΙΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΟΥ, σαν ένα είδος ημερολογίου, και το έβαλα στο ράφι κρύβοντάς το ανάμεσα σε άλλα ντοσιέ, βιβλία και περιοδικά. Δεν είναι καθημερινή συνήθεια, αλλά τα τελευταία χρόνια, ειδικά από τότε που μετακομίσαμε στην Πάτρα, κάτι με τραβάει στο γράψιμο αυτό. Μιλάω ελεύθερα, αυτό είναι. Μπορεί και να μην το ξαναξεφυλλίσω ποτέ μου, αλλά αυτό δε με νοιάζει. Σημασία έχει πως καταγράφω τις μέρες μου και κάνω διάφορες σκέψεις.

Σηκώθηκα να βγω.

«Μην αργήσεις πολύ», άκουσα από την κουζίνα. «Ο πατέρας σου, τον βλέπεις, δεν είναι σόι σήμερα, θα χρειαστεί βοήθεια».

«Εντάξει, δε θ' αργήσω, δε σκόπευα. Μμμ... ωραία μυρίζει, τι είναι;»

«Φασολάκια».

Πήγα στην εξώπορτα ρίχνοντας μια ματιά στο σαλόνι. Ο πατέρας μου ήταν καθισμένος στην πολυθρόνα και με το βλέμμα απλανές από τα χάπια κοίταζε τηλεόραση. Όχι κάτι συγκεκριμένο, ποτέ δεν είναι κάτι συγκεκριμένο, απλά εκπομπές που τελειώνουν, διαφημίσεις, άλλες εκπομπές που αρχίζουν, όλα μαζί και τίποτα. Αρκεί που είναι αναμμένη η τηλεόραση και κάτι απασχολεί τα αυτιά και τα μάτια του όταν είναι έτσι. Και τον τελευταίο καιρό έχουν πυκνώσει οι μέρες που είναι έτσι.

Όταν έφτασα στο σημείο όπου είχαμε δώσει ραντεβού, ο Απόστολος και οι κοπέλες ήταν ήδη εκεί.

«Καλό το γκομενάκι που σου 'φερα, έτσι;» με σκούνησε ο Απόστολος μιλώντας τόσο δυνατά όσο για να μας ακούσουν η

Μαίρη και η Σούλα, που ήταν κάποια βήματα μπροστά μας.

«Σας ακούσαμε», έκανε η Μαίρη. Και γυρνώντας προς τον Απόστολο: «Εσένα θα σε μαλώσω γι' αυτά που λες».

«Εγώ; Εγώ το κάνω για το φίλο μου», είπε αυτός δήθεν έκπληκτος που ακούστηκε.

Τη Σούλα την είχα ξαναδεί, δεν είναι από τις κοπέλες που θα έκανα σχέση. Συμπαθητική μεν, μεγαλύτερη από μένα, αλλά δεν πολυγούσταρα. Βασικά επειδή είναι φίλη της Μαίρης, που είναι το κορίτσι του Απόστολου. Και ναι μεν είναι καλά παιδιά και η Μαίρη και ο Απόστολος, αλλά τίποτα παραπάνω. Δεν μπορώ να τους νιώσω φίλους μου, επειδή δεν έχουμε και πολλά να πούμε. Και δεν έχουμε και κάτι που να μας συνδέει, κάτι κοινό, πέρα από τη δουλειά στο σούπερ μάρκετ. Τώρα γιατί κάνω παρέα μαζί τους; Απλά έτσι. Άλλωστε δεν έχω και κάναν άλλον για παρέα.

Καθίσαμε στην καφετέρια, ο Απόστολος και η Μαίρη από τη μια μεριά, αγκαλιασμένοι σαν στρείδια, εγώ και η Σούλα από την άλλη, σε μια βολική απόσταση μεταξύ μας. Ο Απόστολος μου μιλούσε συνέχεια για την Παναχαϊκή, για μηχανές, για τις βάρδιες στο μαγαζί, για τον προϊστάμενο. Οι κοπέλες μιλούσαν για νύχια και για κάποια κοσμήματα που είχαν αποφασίσει να φτιάξουν από απλά υλικά και να τα πουλάνε από πόρτα σε πόρτα.

«Να κάνουμε και σελίδα στο Facebook».

«Ναι, ναι, τέλεια θα 'ναι».

Ο Απόστολος μου έκλεινε συνέχεια το μάτι συνθηματικά, να τα ρίξω στη Σούλα ή να πάω πιο κοντά της, δεν ξέρω, νομίζει συνέχεια πως συνεννοούμαστε με τα μάτια και με συνθήματα και δεν καταλαβαίνει πόσο ενοχλητικό είναι. Επίσης νομίζει πως περιμένω από αυτόν να μου δώσει το οκεί να κάνω κάτι, ότι με ενθαρρύνει μ' αυτό τον τρόπο. Παράλληλα μου έδειχνε μια παρέα απέναντι και την έθαβε, ενώ μου έλεγε και για κάποια κτήματα στο χωριό, με ελιές, που μου τα είχε αναφέρει ξανά παλιότερα, για να συνεταιριστούμε και να βγάξουμε το παρθένο λάδι, που θα κάνει όλη την Ευρώπη να παραμιλά. Από τις κουβέντες που λέγονται δυο τρεις φορές και μετά ξεχνιούνται και περνάμε σε άλλα όνειρα και

επιθυμίες, για να ξεχαστούν κι αυτά μετά και τελικά να μη γίνεται ποτέ τίποτα. Εκτός από ατελείωτες συζητήσεις.

Έριχνα κλεφτές ματιές στο ρολόι μου. Δεν καθόμασταν πολλή ώρα εκεί, αλλά για μένα ήταν ήδη υπεραρκετή. Δεν ξέρω αν η επιλογή τού να μένω στο σπίτι είναι προτιμότερη, αλλά ήθελα να φύγω. Φαντάζομαι πως αν ήμουν στο σπίτι και είχα να σηκώσω τον πατέρα μου ή ν' αντιμετωπίσω τις εκρήξεις του, μια στις τόσες, από τα ψυχοφάρμακα και τα αντικαταθλιπτικά, τότε θα ονειρευόμουν να βγω έξω μ' αυτή την παρέα. Αλλά γενικά δεν τα πέρναγα καλά πουθενά, ούτε έξω ούτε μέσα, και ήθελα πάντα το αντίθετο από αυτό που έκανα.

«Εγώ λέω να πηγαίνω σιγά σιγά».

«Από τώρα; Πας καλά; Πόση ώρα έχουμε κάτσει;» είπε ο Απόστολος, ίσως και λίγο προσβεβλημένος. Βαθιά μέσα του θα νομίζει ότι αποτελεί πάντα την καλύτερη και πιο ονειρεμένη λύση εξόδου για μένα, είμαι σίγουρος γι' αυτό.

«Αφού αύριο έχουμε δουλειά και το απόγευμα θα πάμε για βάψιμο στου φοιτητή, ξέχασες;»

«Ε, για βάψιμο θα πάμε, δε θα δώσουμε και πανελλήνιες», γέλασε με το αστείο του.

«Πρέπει να φροντίσω και τον πατέρα μου, δεν είναι και πολύ στα καλά του», απάντησα αμέσως και το μετάνιωσα που ανέφερα τα οικογενειακά μου για να ξεφύγω, αλλά εκείνη την ώρα θα έλεγα το οτιδήποτε.

«Καλά, άμα είναι έτσι...»

Φίλησα τη Μαίρη και τη Σούλα. Η τελευταία με κοίταζε κάπως απογοητευμένη, όχι απαραίτητα γιατί με γούσταρε, αλλά γιατί θα έμενε μόνη της να βλέπει τους άλλους δυο ν' αγκαλιάζονται και να φιλιούνται.

«Πού πας και μ' αφήνεις ν' ακούω για νύχια και μπιζού;» έγειρε και μου φιθύρισε χαμογελώντας στ' αυτί ο Απόστολος καθώς με χαιρέταγε. «Με ποιον θα μιλήσω τώρα για μηχανές και για την Παναχαϊκή;»

Του χαμογέλασα κι εγώ.

«Πάω, τα λέμε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

Η ΜΑΜΑ ΚΑΙ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΜΕ ΕΙΧΑΝ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙ για το Facebook.

«Να μην ανοίξω δηλαδή λογαριασμό;»

«Να ανοίξεις, αφού όλα τα παιδιά το χρησιμοποιούν, δυστυχώς, αλλά να προσέχεις. Μας το υπόσχεσαι;»

«Σας το υπόσχομαι».

Έτσι άνοιξα λογαριασμό, από τους τελευταίους στην τάξη, αν όχι ο τελευταίος. Στην αρχή δεν ήθελα, γιατί δε μ' ενδιαφέρουν τα παιχνίδια, προτιμώ στον ελεύθερο χρόνο μου να διαβάζω ένα βιβλίο ή να βλέπω καμιά ταινία ή σειρά. Δε με πείραζε που ήμουν σαν τον εξωγήινο στην τάξη, εξάλλου βρίσκω πως είναι πολύ χαζομάρα να βγάζεις συνέχεια φωτογραφίες, δικές σου ή με τους φίλους σου, και να τις βάζεις για να τις δείχνεις και να λες τι ωραία που περνάς και σε τι ωραία μέρη πήγες. Εγώ ούτε πολλούς φίλους έχω ούτε σε ωραία μέρη πηγαίνω, εκτός από τις διακοπές, ούτε περνάω τέλεια. Οπότε τι να δείξω;

Όμως αυτή η ιστορία με τις φωτογραφίες στις τουαλέτες με είχε τρομάξει τόσο πολύ, που δεν το σκέφτηκα δεύτερη φορά. Αν έβγαιναν κάπου αυτές οι φωτογραφίες, δε θα ήταν πουθενά αλλού παρά μόνο στο Facebook. Ευτυχώς, για την ώρα δεν είχαν αναρτηθεί, αυτό με καθησύχαζε πολύ, αλλά ήταν μαρτύριο. Ώρες ώρες ευχόμουν να βγουν, να θαφτούν κάτω από τις άλλες αναρτήσεις και να ξεχαστούν. Έτσι λοιπόν παρακολουθούσα κάθε μέρα τι γινόταν, έκανα και κάποιους φίλους, τους Κώστηδες, τον Ιάσονα, την Ελεονόρα και την Άννα, κάποια άλλα παιδιά από τα άλλα τμήματα, την ξαδέρφη μου, όχι πάνω από σαράντα συνολικά. Για μένα πολλοί είναι, βλέπω άλλους που έχουν πάνω από χίλιους φίλους και δεν ξέρω πώς τα καταφέρνουν. Μιλάνε κάθε μέρα με

όλους; Ένα «γεια» να πεις με τον καθένα θα σου φάει όλη τη βδομάδα.

Την Παρασκευή, που σταμάτησαν τα μαθήματα για διακοπές, ήμουν πολύ ευχαριστημένος και ανακουφισμένος. Για δυο βδομάδες τέρμα το σχολείο, τέρμα τα μαρτύρια και οι προσβολές. Για δυο βδομάδες θα ασχολιόμουν με τα δικά μου: διάβασμα, ταινίες, καμιά βόλτα με τους γονείς μου ή κάνα σινεμά. Γιούπι!

Έκανα join στο γκρουπάκι του Facebook της Β΄ Γυμνασίου, όπου παιδιά απ' όλα τα τμήματα ανέβαζαν φωτογραφίες, έλεγαν σαχλαμάρες και γελούσαν, άλλα σχολίαζαν, άλλα έκλειναν ραντεβού να βρεθούν μέσα στις γιορτές. Αποφάσισα κι εγώ να βάλω μια φωτογραφία μου, το Σάββατο το απόγευμα, από την ΣΤ΄ Δημοτικού. Είδα κι εκείνες που ανέβαζαν οι άλλοι, κάνοντας γκριμάτσες, παίρνοντας αστείες πόζες, γράφοντας αστεία σχόλια, και ήθελα να πάρω κι εγώ μέρος σ' αυτό. Σαν ένα μεγάλο πάρτι μού φαινόταν, καιρός ήταν να βρεθώ κι εγώ σε κάποιο πάρτι, έστω και στο Facebook.

Εντάξει, η φωτογραφία είχε την πλάκα της –δεν ήταν γελοία, δε θα ανέβαζα άλλωστε ποτέ κάτι τέτοιο– αλλά ήταν χαριτωμένη. Από τις σπάνιες δηλαδή φωτογραφίες που είχα βγει κάπως καλός.

«Nice pic bro», ήρθε το πρώτο σχόλιο, μαζί με like, από τον Κώστα, τον παλιό μου φίλο από το προηγούμενο σχολείο.

Καθόμουν για κάμποση ώρα σαν αποβλακωμένος να κοιτώ την οθόνη, αν θα σχολίαζε κάποιος ή θα άρεσε και σε άλλον η φωτογραφία. Έβλεπα ν' ανεβάζουν εικόνες, να κάνουν ερωτήσεις –«Που θα πατε αυριο για ρεβεγιον;», «Tha peite ta kalanta;»– και άλλα τέτοια και ένιωθα ότι ήμουν μέλος μιας τεράστιας παρέας. Τι είχα χάσει τόσο καιρό!

Μετά από κάμποση ώρα μού έκαναν like και η Ελεονόρα, μετά ο Ιάσοντας (αυτό κι αν ήταν ευχάριστη έκπληξη), ο Κώστας, ο τωρινός φίλος μου, και η Άννα. Μέσα σε μισή ώρα είχαν κάνει και μια δυο άλλες συμμαθήτριες.

«ορεο μοσχαρι», είδα σε κάποια στιγμή να γράφει ένα σχόλιο ο Σταμάτης.

Δε με πολυπείραξε, είχα δει κι άλλα πειράγματα να γίνονται σε άλλες φωτογραφίες.

«Μπρο μπρο χοντρομπρό», έγραψε κι ο Πάνος.

Άρχισα ν' αγχώνομαι κάπως.

Και αμέσως μετά μπήκε κι ο Γόλιος με το σχόλιό του.

«ο πιο αντιπαθιτικός σιμαθιτης . καλιτερα να ψωφαγαι».

Και τότε έγινε αυτό το οποίο φοβόμουν, αυτό για το οποίο με είχαν προειδοποιήσει ο μπαμπάς και η μαμά.

Έμπαιναν διάφοροι, όχι μόνο συμμαθητές μου, αλλά κι από άλλες τάξεις, μικρότεροι και μεγαλύτεροι, άγνωστα σ' εμένα παιδιά, πολλά δεν ήταν καν απ' το σχολείο μου, κι έβαζαν σχόλια κάνοντας like ο ένας στο σχόλιο του άλλου.

«Sixamenos gliftis».

«malakismeno ante sto diavolo».

«dax ice o roio mlks file m».

«Χοντρε τον περνεις».

«san ai-vasilis tu kolou ine».

«Δε θα χωραγε στο ελκυθρο».

«Ψοφα επιτελους».

«τον αντιπαθω».

«κι εγο»

«k ego».

«ινε κανις π ν τον σιμπαθη; »

Τα σχόλια δεν είχαν σταματημό, τα έβλεπα να διαδέχονται το ένα το άλλο, να συναγωνίζονται ποιο θα ήταν το χειρότερο. Κάποιοι έκαναν share τη φωτογραφία μου στους τοίχους τους με απαίσια σχόλια, άλλοι έγραφαν lol κι έκαναν like στο πιο άσχημο σχόλιο.

«θα σε σπασουμαι στο ξυλο χοντρε αμα σε βρουμαι μπροστα μας».

Είχα τρομοκρατηθεί. Σηκώθηκα από την καρέκλα μου και πήγα στο παράθυρο. Τράβηξα τις κουρτίνες και προσπάθησα να δω κάτω στο δρόμο, στις σκοτεινές γωνιές του τετραγώνου, μήπως κάποιοι είχαν έρθει για να με σπάσουν στο ξύλο. Άκουγα τον ήχο από τις ειδοποιήσεις για νέα σχόλια που έρχονταν. Τόλμησα να

κοιτάξω ξανά την οθόνη και είδα ακόμα και παλιούς συμμαθητές μου, περσινούς, που είχαμε καλή σχέση και δε με πείραζαν, να εύχονται να πεθάνω από καρκίνο, να λένε πως είμαι το πιο μισητό πλάσμα στη γη, πως είμαι το σούπερ καρφί του σχολείου. Εγώ, που δεν είχα πει ποτέ τίποτα για κανέναν, ούτε και θα έλεγα ποτέ.

Είδα κι ένα σχόλιο από την Ελεονόρα:

«Είστε πολύ κακοί όλοι σας, ντρέπομαι γι' αυτά που διαβάζω».

Ελάχιστοι συμφώνησαν μαζί της, συνέχισαν να γράφουν ατάκες για να φύγει το σχόλιό της.

«Όλα τα κομπλεξικά άτομα εδώ μαζεύτηκαν να σχολιάσουν;» έγραψε και η Άννα μετά από καμιά δεκαριά σχόλια.

Αποφάσισα να γράψω κι εγώ κάτι, αν και ήταν πολύ αργά πια, αν και δεν ήθελα, αν και ήμουν σίγουρος πως ό,τι κι αν έκανα θα χειρότερευε τα πράγματα. Άραγε τι απ' όλα είναι χειρότερο; Να σε βρίζουν και να μην αντιδράς ή να αντιδράς και να τα κάνεις χειρότερα; Δεν ξέρω, απλώς ένιωθα πως αν δεν έλεγα κάτι, θα ντρεπόμουν πλέον αφάνταστα για τον εαυτό μου.

«Είστε πολύ ανώριμοι κι έχετε πρόβλημα, καλύτερα να κοιταχτείτε».

Δεν ήξερα καν αν ήταν καλό ή κακό αυτό που έγραψα, αλλά μάλλον δεν είχε και καμιά σημασία. Τα σχόλια πλέον έπεφταν βροχή, είχαν περάσει τα ογδόντα, όλοι να βρίζουν ή να συμφωνούν με αυτούς που μ' έβριζαν.

Και τότε ο Γόλιος έβαλε τη φωτογραφία από τις τουαλέτες, όχι αυτή με το χαιρετισμό, αλλά την άλλη, όταν κατουρούσα. Είχε βάλει συννεφάκι στο πρόσωπό μου και δε φαινόμεουν.

«κουιζ: πιος ινε αυτος που παει να τον παιξη στις τουαλετες κε δεν τον βρισκει;»

Η φωτογραφία αμέσως έγινε εφτά φορές share.

«Ο παπαπαπαπαπάρας;»

«δε ξερο εσεις τη λετε;» έκανε ο Νίκος αθώα.

Αυτό ήταν, έσκασε τελικά η βόμβα. Ο εφιάλτης μου έγινε πραγματικότητα. Άρχισα να τρέμω. Σηκώθηκα και πήγα στο καλοριφέρ, ακούμπησα πάνω του να μου φύγουν οι κρούαδες, αλλά τα δόντια μου ακόμα χτυπούσαν. Έσβησα το φως, το μόνο που έφεγγε ήταν η οθόνη. Πήγα στο παράθυρο και μισάνοιξα την κουρτίνα, να ψάξω ξανά στο σκοτάδι προσπαθώντας να διακρίνω αν υπήρχαν άτομα απέξω που με περίμεναν για να με δείρουν. Ποτέ μου δεν έχω νιώσει τέτοιο φόβο, όχι ντροπή αλλά φόβο. Ποτέ μου δεν ξανάδα τόσο μίσος μαζεμένο, και μάλιστα από παιδιά που τα συμπαθούσα, που τα είχα βοηθήσει στα διαγωνίσματα, που με είχαν πάρει παλιότερα τηλέφωνο στο σπίτι για να τους πω την ύλη, που τους είχα δώσει τις εργασίες μου για να τις αλλάξουν λίγο και να τις παραδώσουν μετά για δικές τους.

Άρχισα να κλαίω, έτσι κι αλλιώς δε μ' έβλεπε κανείς, μόνος μου ήμουν, ούτε με άκουγαν οι γονείς μου από μέσα. Πώς θα ζούσα μ' αυτό τον εφιάλτη; Πώς θα ξαναπήγαινα σχολείο; Τι κακό είχα κάνει σε τόσα άτομα; Έπρεπε να μιλήσω με τους δικούς μου, να τους ζητήσω να με αλλάξουν σχολείο στη διάρκεια των γιορτών, να με στείλουν στο δημόσιο. Δεν άντεχα άλλο. Δεν άντεχα άλλο. Δεν αντέχω πια!

Έτρεξα να ξαπλώσω στο κρεβάτι μου κι έβαλα το κεφάλι κάτω από το μαξιλάρι. Δεν ήθελα να βλέπω άλλο την ανοιχτή οθόνη...

Οι ειδοποιήσεις είχαν αραιώσει.

Μετά από λίγο βρήκα το θάρρος να σηκωθώ και το κουράγιο να διαβάσω και τα υπόλοιπα σχόλια.

«Μαλακισμένα κωλόπαιδα, αν δε σταματήσετε, τα τυπώνω και τα δείχνω στους καθηγητές», είχε γράψει ο Κώστας.

«Kosta eïsaï roufïanos?» τον είχε ρωτήσει κάποιος άλλος από το άλλο τμήμα, κάποιος που του είχα δανείσει πέρυσι ένα βιβλίο και δε μου το επέστρεψε ποτέ.

«Δε θέλεις να το μάθεις», απάντησε ο φίλος μου. «Αλλά μου φαίνεται πως έχεις ακούσει ακόμα κι εσύ που είσαι βλαμμένο για τη Δίωξη Ηλεκτρονικού Εγκλήματος, έτσι δεν είναι;»

Τα σχόλια είχαν φτάσει πλέον τα 127.

Ο Κώστας μου έστειλε pm, δεν είχα το κουράγιο να το ανοίξω. Ούτε την περιέργεια πια.

Ξαφνικά η φωτογραφία αφαιρέθηκε, τα shares εξαφανίστηκαν. Τα σχόλια άρχισαν να μειώνονται, να διαγράφονται. Από τα 127 έπεφταν στα 115, στα 98, μετά στα 63, στα 52. Έπεφταν συνέχεια, τα παιδιά τα διέγραφαν, ενώ κάποιοι άρχισαν να κάνουν like στη φωτογραφία μου. Μετά άρχισαν να γράφουν «Ωραία φωτό» και να βάζουν καρδούλες τα κορίτσια και smilies τα αγόρια. Και όλοι αυτοί ήταν οι ίδιοι που με είχαν βρίσει προηγουμένως, που ήθελαν ως δώρο από τον Αϊ-Βασίλη να φέρει το φέρετρό μου, που είχαν προσκαλέσει και τους φίλους τους –άγνωστα σ' εμένα άτομα– να γράψουν σχόλια.

Μετά από ώρα δεν υπήρχε ούτε ένα αρνητικό σχόλιο πια.

Περίμενα αρκετά, σχεδόν κρατώντας την ανάσα μου, για το αν θα έγραφε και κάποιος άλλος κάτι. Δεν έγινε τίποτα.

Έκλεισα τον υπολογιστή χωρίς να έχω συνέλθει, τρέμοντας, και πήγα για ύπνο. Θα πίεζα τον εαυτό μου να κοιμηθεί και να τα ξεχάσει όλα.

Ήταν οχτώ και μισή το βράδυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΜΟΥ ΒΛΕΠΩ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΜΟΥ. δηλαδή με βλέπω μέσα σ' ένα φέρετρο στην εκκλησία, η οποία είναι γεμάτη ανθρώπους, φίλους και εχθρούς, κυρίως συμμαθητές και καθηγητές. Να είναι άραγε που ο κόσμος μου είναι μόνο το σχολείο; Που όλοι μου σχεδόν οι γνωστοί περιορίζονται σ' αυτό; Είναι, λέει, όλοι εκεί, αμίλητοι, κλαμένοι, να θρηνούν για μένα που πέθανα τόσο νέος. Να κλαίνε και να οδύρονται επειδή δε φρόντισαν να με γνωρίσουν καλύτερα, ή επειδή μου είχαν φερθεί άσχημα, ή απλά, οι λιγότεροι, επειδή με αγαπούσαν. Κι όλοι τους να έχουν απίστευτες ενοχές και τύψεις για το κακό που με βρήκε, που τους βρήκε.

Στα όνειρά μου, που μοιάζουν με ταινίες, δε βλέπω –προσπαθώ δηλαδή να μη σκέφτομαι καθόλου– τους γονείς μου. Δε θ' άντεχα να τους δω λυπημένους, έστω και στον ύπνο μου. Κι αν εμφανιστούν σε κάποιο όνειρό μου, φροντίζω να προσπεράσω τη σκηνή, να φύγουν από το πλάνο.

Φαντάζομαι πως δεν είναι και τόσο υγιές για ένα παιδί της ηλικίας μου να βλέπει τέτοια όνειρα, λάθος, να κάνει τέτοιες σκέψεις – γιατί για σκέψεις πρόκειται, που τις κάνω επίτηδες, κι όχι για όνειρα. Ίσως να είναι και άρρωστο, δεν ξέρω. Ειδικά τώρα τα Χριστούγεννα, που όλοι χαίρονται και όλοι διασκεδάζουν, βγαίνουν ή περιμένουν δώρα, εγώ να κάθομαι στα σκοτεινά του δωματίου μου και να σκηνοθετώ με το μυαλό μου αυτά τα πράγματα, είναι... δεν ξέρω. Και ντρέπομαι τόσο πολύ να το πω σε κάποιον αυτό. Ειλικρινά θα 'θελα να ξέρω αν υπάρχουν κι άλλα παιδιά στην ηλικία μου που να τους περνάνε τέτοιες σκέψεις απ' το μυαλό, αλλά δυστυχώς δε θα το μάθω ποτέ.

Στην υποτιθέμενη κηδεία μου λοιπόν έχουν έρθει όλοι, ακόμα κι από το παλιό μου σχολείο. Κυρίως όμως βλέπω τον Γόλιο και την παρέα του, να κλαίνε μετανιωμένοι γι' αυτά που μου έκαναν, αλλά και τους άλλους συμμαθητές και συμμαθήτριές μου να τους βρίζουν. «Εσείς φταίτε, εσείς το κάνατε!» τους φωνάζουν και κάποιοι πηγαίνουν προς το μέρος τους, τους βουτάνε και τους σπάνε στο ξύλο. Και οι καθηγητές παρακολουθούν χωρίς να κάνουν τίποτα. Γιατί το αξίζουν το ξύλο.

Βλέπω μετά στο δωμάτιο των καθηγητών όλους να τα βάζουν με τον κύριο Ζαφείρη. «Τα 'βλεπες και δεν έκανες τίποτα!» του φωνάζουν κι αυτός πηγαίνει σε μια γωνιά μόνος του για να κλάψει.

Μετά εμφανίζονται η Ελεονόρα και η Άννα, απαρηγόρητες, κι ο Ιάσονας, που φωνάζει πως ήμουν ο καλύτερος διπλανός, αλλά τον βρίζουν κι αυτόν γιατί ποτέ δε με υπερασπίστηκε, ούτε στο πάρτι του με είχε καλέσει.

Και τέλος βλέπω τους Κώστηδες, να παρηγορούν ο ένας τον άλλον γιατί έχασαν τον καλύτερο φίλο που θα μπορούσαν να έχουν ποτέ.

Κι όλη η τάξη είναι συντετριμμένη, τα παιδιά αγκαλιάζονται μεταξύ τους και το καθένα προσπαθεί να πει τα καλύτερα λόγια για μένα.

Και μετά, όταν παρατραβάει το όνειρο και έχουν κλάψει όλοι τους και το έχουν χιλιομετανιώσει και δε γίνεται τίποτε άλλο, δεν μπορεί δηλαδή να γίνει και κάτι άλλο, τότε... Τότε, ξαφνικά, με βλέπω να σηκώνομαι από το φέρετρο στην εκκλησία –όχι σαν φάντασμα, αλλά σαν να έχει γίνει κάποιο ιατρικό λάθος κι έχω πέσει σε βαθύ λήθαργο– και όλοι, μετά το πρώτο ξάφνιασμα, ξεσπούν σε ζητωκραυγές και τρέχουν να με αγκαλιάσουν. Ο Γόλιος και οι δικοί του έρχονται και μου ζητάνε συγγνώμη και γίνομαι το πιο δημοφιλές άτομο στο σχολείο, με τους περισσότερους φίλους.

Σ' αυτό το όνειρο μου αρέσουν περισσότερο οι σκηνές της θλίψης των άλλων, του θρήνου τους. Και μετά χαίρομαι που όλοι ζητωκραυγάζουν. Η αλήθεια είναι πως μετά από αυτές τις

σκοτεινές και καταθλιπτικές σκέψεις νιώθω αναζωογονημένος, σαν να έχω ξαναγεννηθεί, σαν να έχω βρει δικαίωση.

Μερικές φορές είναι αλήθεια πως το μυαλό μου σκηνοθετεί και την περίπτωση να μη γίνεται τίποτε απολύτως, να έρχονται όλοι στην κηδεία, να είναι σοβαροί και μετά να σηκώνονται και να φεύγουν συνεχίζοντας τις ζωές τους. Αυτό δε μου αρέσει και πολύ βέβαια, δε θέλω στο όνειρό μου να συνεχίζουν όλοι τις ζωές τους κανονικά, σαν να μην έγινε τίποτα. Δε θέλω να με ξεχνάνε σε λίγες μέρες και μετά να πηγαίνουν στα μαθήματα ή στις δουλειές τους γελώντας. Θέλω ο θάνατός μου να τους στοιχίζει. Έχω καταλάβει πως, πάνω απ' όλα, αυτές οι σκέψεις είναι καθαρά εγωιστικές, αλλιώς, αν δε γινόταν και τίποτα, δε θα είχε νόημα να πεθαίνω στα όνειρά μου. Αυτός ο φανταστικός θάνατος είναι το μόνο που έχω σκεφτεί για ν' αντιμετωπίσω ό,τι μου συμβαίνει. Ακόμα και στις σκέψεις μου, την ευκολότερη λύση διαλέγω. Δυστυχώς. Φαίνεται πως ακόμα κι εκεί δεν τολμώ ν' αντιδράσω.

Και μετά, όταν τελειώνω την ταινία μου, κι αφού ξεθυμάνει η ικανοποίηση που παίρνω, τότε καταλαβαίνω πόσο εγωιστικά και επιπόλαια σκέφτομαι, μόνο και μόνο για να νιώσω εγώ καλύτερα, και γεμίζω ενοχές, επειδή ξεχνώ τους γονείς μου, πώς θα αισθάνονταν, πόσο θα υπέφεραν και πώς θα ζούσαν χωρίς εμένα. Και το μετανιώνω. Μέχρι την επόμενη φορά που θα κλείσω τα φώτα, θα βάλω ν' ακούσω κάποιο πολύ λυπητερό τραγούδι και θα ξαναρχίσω να σκέφτομαι αυτά τα πράγματα για να χαρεί ο εγωισμός μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

ΤΟΝ ΕΙΧΑ ΦΑΕΙ ΤΟΝ ΣΤΑΜΑΤΗ από καιρό να πάμε γυμναστήριο, του το 'λεγα σχεδόν κάθε μέρα, από δυο και τρεις φορές. Αυτός, βέβαια, χαιρόταν και καμάρωνε που είχα την ανάγκη του, αλλά δε μ' ένοιαζε, τη δουλειά μου να έκανα. Και δουλειά μου ήταν ν' αρχίσω –ή πιο καλά να φιλοαρχίσω– το γυμναστήριο, να μου δείξει τα κατατόπια, να γνωρίσω τους φίλους και γνωστούς του εκεί, αν είχε, και μετά χέστηκα, ας μην ξαναπηγαίναμε μαζί. Γιατί να πάω πρώτη φορά εκεί μόνος μου και να κοιτάζω σαν βλάκας δεν έλεγε.

Το γυμναστήριο είναι φυσικά στη Γλυφάδα. Ο Σταμάτης ζει στη Νέα Σμύρνη, αλλά ο πατέρας του πηγαίνει σε δύο γυμναστήρια, και Νέα Σμύρνη και Γλυφάδα, για να γνωρίζει πελατεία για το μαγαζί. Και για να κάνει πλάκα και να είναι κολλητός με όλους τους μπάτσους της Γλυφάδας ώστε να μην του τα πρήζουν στο μαγαζί. Τελικά μήπως εγώ είμαι κατά λάθος ο γιος του μπαμπά του Σταμάτη; Αφού σκεφτόμαστε με τον ίδιο τρόπο, χα, χα.

Είναι ένα από αυτά τα φοβερά κυριλέ γυμναστήρια, απέξω παρκαρισμένες Porsche, Maserati, Harley κ.λπ. Μπαίνεις μέσα και νομίζεις ότι βρίσκεσαι σε σαλόνι. Σου δίνουν σετ με πετσετούλες, παντοφλάκια, αρωματικά σαπουνάκια, καμία σχέση με κάτι υπόγες που είχα εγώ στο νου μου, που όλοι χτυπιούνται με κάτι σίδερρα και ουρλιάζουν.

Τον συνάντησα στην είσοδο την γυμναστηρίου και μου εξήγησε πως ο μπαμπάς του δε γουστάρει να δίνει λογαριασμό πως έχει παιδί κ.λπ., πως αν είσαι άνθρωπος της νύχτας είναι καλό να μην ξέρει ο άλλος τα δικά σου. Ναι, σωστό ακούγεται. Επιπλέον, ίσως ξενέρωναν και οι πελάτες βλέποντας τον Σταμάτη – λέω εγώ.

Νύχτα! Ακούω αυτή τη λέξη και κάτι παθαίνω. Αν και θα γίνω αρχιτέκτονας τελικά, δε θα 'ταν άσχημο να δούλευα κι εγώ στη νύχτα, έστω για κάποια χρόνια. Να μένω σ' ένα loft όταν θα είμαι φοιτητής, να ξυπνάω το μεσημέρι, να πηγαίνω γυμναστήριο και μετά δουλειά, δηλαδή πόρτα ή μπαρ σε κάποιο κλαμπ της Γλυφάδας. Θα μου την πέφτανε όλες κι αυτό που θα τις τρέλαινε θα ήταν όταν θα τους έλεγα πως είμαι φοιτητής και δουλεύω για τις σπουδές μου. Θα έβαζα μέσα και τους κολλητούς μου και θα ήμουν πάλι μούρη. Ναι, μπορώ να πω ότι αυτό είναι το όνειρό μου και σε κάποια χρόνια θα πραγματοποιηθεί, όχι σαν τους άλλους που τους ακούς να λένε: «Όταν τελειώσω το ωδείο, θέλω να παίξω στο Μέγαρο και να κάνω μαθήματα σε παιδάκια». Ή: «Θα σπουδάσω Ανθρωπολογία για να πάω εθελοντής και να μελετήσω κάτι φυλές στην Αφρική». Στο καλό! Και ύστερα μπαίνουν σε κάποιο ΤΕΙ της συμφοράς –Ζαμπονοκοπτικής ή Σκληρών Τυριών και Μορταδέλας, ξέρω γω– σε κάποια κωλοπόλη και πάνε και οι Αφρικές και πάνε και τα Μέγαρα. Κάθονται στο κατσάβραχο και αρμέγουν κατσίκες οι βλάχοι, χα, χα. Μιλάμε για όνειρα που μπορούν να πραγματοποιηθούν, όχι αστεία. Κάτι τέτοιους δεν τους λυπάμαι καθόλου, ίσα ίσα, πρέπει ν' αποτύχουν, να φάνε τα μούτρα τους για να μάθουν. Τέσπα.

Έκανε κρύο γενικά, αλλά μέσα στο γυμναστήριο ήταν φούρνος. Στη ρεσεψιόν μια γκόμενα μου έδωσε χαμογελαστά ένα φυλλάδιο με τη συνδρομή, κάπου δύο χιλιάδες ευρώ το χρόνο, και με ρώτησε αν ήθελα προσωπικό γυμναστή για να μου δείξει κάποιες ασκήσεις.

«Όχι, θα του δείξω εγώ», απάντησε ο Σταμάτης κι αυτή συμφώνησε με το κεφάλι της.

Φαίνεται πως πουλάει μούρη ο Σταμάτης εκεί μέσα, ίσως λόγω του μπαμπά του, μπορεί κάποιοι να ξέρουν πως είναι πατέρας και γιος. Γιατί πώς αλλιώς να πουλήσει μούρη ο Σταμάτης; Και τζάμπα να την έδινε δε φαντάζομαι να την έπαιρναν πολλοί.

«Πάμε προς τα εκεί, θα κάνουμε ένα κυκλικό πρόγραμμα σήμερα», μου είπε κι εγώ αναγκαστικά τον ακολούθησα.

Κοίταξα γύρω μου. Οι περισσότεροι άντρες ήταν με κάτι κολλητά φανελάκια, πήγαιναν στον καθρέφτη, σήκωναν το μπλουζάκι και κοίταγαν τους κοιλιακούς τους. Μάλλον ψωνάρες, γιατί το ξανάκαναν μετά από πέντε λεπτά, και γενικά το έκαναν συνέχεια, δεν ξέρω αν έβρισκαν τελικά διαφορά. Μετά, βέβαια, κατάλαβα πως το έκαναν για να τους κοιτάνε όλοι οι υπόλοιποι, που τους έριχναν πλάγιες ματιές για να μην καρφωθούν, αλλά η ζήλια φαινόταν. Αυτό ήταν, πωρώθηκα. Θα κάνω κι εγώ τέτοιους κοιλιακούς για να με κοιτάνε.

Οι γκόμενες, από την άλλη, φορούσαν εφαρμοστό σορτσάκι για να φαίνεται ο κώλος τους. Και όλο έσκυβαν, και όλο να τους δείξει ο γυμναστής, και όλο διάδρομο και ποδήλατο. Δεν κοιτούσαν τους δίπλα τους, προχωρούσαν με το κεφάλι ψηλά και οι άλλοι είχαν χαζέψει μαζί τους, αλλά αυτές έκαναν πως δεν τις νοιάζει καθόλου, πως κοιτούσαν μόνο τη δουλειά τους, δηλαδή πώς θα δείξουν τον κώλο τους. Πολύ ωραίο κι αυτό.

Τη Γλυφάδα τη χαίρομαι γιατί είναι το βασίλειο του τατουάζ. Σχεδόν όλοι κι όλες πάνω από τα δεκαεφτά έχουν τατουάζ. Όσο μεγαλώνουν βαράνε κι άλλα κι εκεί γύρω στα τριάντα τούς ψάχνεις για να βρεις το δέρμα τους. Ξεχώρισα κάτι φοβερά με δικέφαλους αετούς, μαϊανδρους, κάτι οχιές που πετιέται η γλώσσα τους. Ήταν μια παρέα που είχε βαρέσει αρχαία ελληνικά κράνη και «ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ» και «Ἡ ΤΑΝ Ἡ ΕΠΙ ΤΑΣ» ή «ΑΣΠΡΗ ΠΕΤΡΑ ΕΞΕΑΣΠΡΗ», χα, χα, όχι, αυτό πλάκα ήταν.

Είχα χαζέψει με όλα αυτά που έβλεπα. Ο πατέρας του Σταμάτη είχε στο μπράτσο του τον Δία, αν θυμάμαι καλά, αυτόν τέλος πάντων με την τρίαινα. Στο άλλο μπράτσο έγραφε «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ἡ ΘΑΝΑΤΟΣ», στα πόδια του είχε κάτι κινέζικα –ο Σταμάτης μου είπε πως σημαίνουν «Αυτός που τον χτυπά ο άνεμος και μένει όρθιος»– και ένα τεράστιο στην πλάτη του, που επειδή ήταν η φανέλα δεν το είδα.

Πλησιάσαμε εκεί που ήταν, μας είδε αλλά δε μας πολυέδωσε σημασία.

«Από δω ο Νίκος», μας σύστησε ο Σταμάτης.

«Γειααα...» είπε ο πατέρας του και μας γύρισε την πλάτη.

Δεν τον αδικώ, τον καταλαβαίνω, εννοείται πως έκανε δημόσιες σχέσεις και μπορεί να του τις χαλάγαμε. Κι εγώ το ίδιο θα έκανα.

«Λέω να μη βάλω πολλά σήμερα», είπα στον Σταμάτη, που σήκωνε σχεδόν τα τριπλάσια από μένα, καθώς κάναμε σετάκια εναλλάξ. Ήτάξει, δεν ήθελα να καταλάβει ότι δεν μπορούσα να τα σηκώσω.

«Φίλε, παίζεις εδώ; Θες να παίξουμε μαζί;» με ρώτησε ένα τούμπανο, αλλά ο Σταμάτης με πήρε να πάμε σε άλλο όργανο.

Πλησιάσαμε και πάλι τον πατέρα του, που έκανε πλάτη στην τροχαλία έχοντας γύρω του πέντ' έξι μπάτσους, όπως μου είπε ο Σταμάτης. Αυτοί θα είχαν σχεδόν τα μισά του χρόνια και τον άκουγαν σαν μαγεμένοι. Τους έλεγε για χάπια και άλλα συμπληρώματα, πως αν πάνε από το μαγαζί του, θα τους τα κέρναγε και άλλα τέτοια. Οι μπάτσοι είχαν κατενθουσιαστεί.

«Ελάτε από κει να δείτε πώς είναι η πραγματική ζωή, όλο Πακιστάνια κυνηγάτε», τους έλεγε κι αυτοί κουνούσαν το κεφάλι τους με ντροπή σχεδόν.

«Άσε, φίλε, μεγάλο χώσιμο, πολύ σκατοδουλειά, είναι κι ένα σωρό βλέπεις».

«Ρε σεις, τουλάχιστον πέφτει καμιά ψιλή ή απλά χάνετε την ώρα σας;»

«Ε, ο διοικητής μάς τα έχει απαγορεύσει αυτά, αλλά όπως και να 'χει, ε, κάτι κάνουμε κι εμείς», απάντησε ένας άλλος μπάτσος.

«Έχουμε πήξει από δαύτους».

Όλοι γέλασαν.

Ε, δεν έχουν κι άδικο, το έχω ξαναπεί, αυτά δεν είναι ρατσιστικά· ότι, και καλά, επειδή δεν είναι λευκοί, ξεσπάμε, και καλά, πάνω τους. Και η Beyonce μαύρη είναι, έχει πει ποτέ κανείς τίποτα γι' αυτήν; Αλλά τούτοι δω είναι άλλο πράγμα, έναν μπουζουριάζεις, δέκα πετάγονται.

Πάντως είναι τελικά τρίχες αυτά που ακούω απ' τους καθηγητές, να διαβάζουμε τα μαθήματα κι έτσι όλοι μας θα ξεχωρίζουμε και θα είμαστε μορφωμένοι και θα κάνουμε εντύπωση στους άλλους.

Γιατί, αυτοί που μια ζωή διάβαζαν κάνουν εντύπωση σ' εμάς; Μωρέ, και τ' όνομά σου να μην ξέρεις να γράφεις, αν είσαι ντούκι στη δύναμη και δείχνεις τσαμπουκάς και τυπάς, όλοι σε σέβονται και ξεχωρίζεις. Όχι πως δεν το 'ξερα αυτό, αλλά σήμερα το επιβεβαίωσα. Το μυστικό είναι να γεννάς το φόβο.

Μετά από λίγο ήρθε ο πατέρας του Σταμάτη στην κωπηλατική όπου ήμασταν.

«Ετοιμάσου, φεύγουμε σε λίγο», του είπε.

«Μπαμπά», άρχισε να λέει ο Σταμάτης και είδα τον πατέρα του να εκνευρίζεται κάπως, «ο πατέρας του Νίκου είναι αρχιτέκτονας, έχει από τα πολύ μεγάλα γραφεία».

Ο πατέρας του τότε σκάει ένα τεράστιο χαμόγελο και λέει:

«Σοβαρά, ε; Ενδιαφέρον. Νίκο, πες στους δικούς σου να περάσουν από το μαγαζί κάποιο βράδυ, όποιο θέλουν, και να με ζητήσουν. Κερνάω εγώ. Τέτοιους πελάτες θέλουμε. Ο Σταμάτης θα σου δώσει το κινητό μου». Και καθώς έκανε να φύγει, κοντοστάθηκε και μου είπε ξανά: «Ετοιμάσου κι εσύ, θα σε γυρίσουμε σπίτι».

Κατόπιν έφυγε να χαιρετήσει τους άλλους.

Τέλεια! Θα έμπαινα και στην Porsche και θα τους έδειχνα το σπίτι μου. Φαντάζομαι θα τους άρεσε!

Ναι, τελικά ήταν γαμάτα στο γυμναστήριο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ, ελπίζω να μην τα ξαναπεράσω έτσι ποτέ μου. Ευπνώ κάθε μέρα με όρεξη, νωρίς το πρωί, γιατί έτσι έχω συνηθίσει, και καθώς περνάνε οι ώρες, συνέχεια πέφτω, σκέφτομαι και μελαγχολώ. Είναι που δεν κάνω και τίποτα, μαθήματα δεν έχω, αλλά και όταν προσπαθώ να διαβάσω κάνα βιβλίο ή ν' ακούσω μουσική, και τότε πάλι δεν μπορώ να συγκεντρωθώ, ούτε να το ευχαριστηθώ. Μπαίνω στο Facebook με μεγάλο φόβο –εκεί ευτυχώς δεν είδα τίποτα ξανά– αλλά διστάζω ακόμα κι ένα τραγούδι ν' ανεβάσω. Το μόνο που θέλω είναι να κοιμάμαι. Περιμένω το μεσημέρι για να ξαπλώσω καμιά ώρα και μετά, όλο το απόγευμα, περιμένω το βράδυ για να ξανακοιμηθώ. Και μέχρι να με πάρει ο ύπνος, πάλι σκέφτομαι. Ευτυχώς δεν ονειρεύομαι τίποτα, γιατί θα έβλεπα εφιάλτες.

Ίσως επειδή δεν έχω να κάνω τίποτα κάθομαι και υπεραναλύω τα πράγματα. Ίσως, πάλι, επειδή τα ψειρίζω, μπλοκάρω και δεν έχω όρεξη μετά να κάνω τίποτα, δεν ξέρω, μπορεί και το ένα να φέρνει τ' άλλο, σαν ένας φαύλος κύκλος. Και πάντοτε, όταν σκέφτομαι, περνάνε απ' το μυαλό μου τα χειρότερα.

Η μαμά και ο μπαμπάς θέλουν να με βγάζουν βόλτα, να πηγαίνουμε στα μαγαζιά. Γελάνε, κοιτάνε τις βιτρίνες, ξεφυλλίζουν κανένα βιβλίο, με φωνάζουν και ζητάνε τη γνώμη μου. Με ρωτάνε τι θα ήθελα για δώρο κι εγώ τους απαντώ «τίποτα». Πραγματικά, φέτος δε θέλω τίποτα για δώρο, δεν έχω όρεξη να κάνω ψεύτικες χαρές για να μην τους απογοητεύσω. Ή ίσως και να θέλω, δεν ξέρω τι, ίσως να είναι πολύ χειρότερα αν δεν πάρω κάτι. Αλλά φαντάζομαι πως κάτι θα μου έχουν πάρει, είναι 29 Δεκεμβρίου,

αλίμονο αν δεν το 'χουν αποφασίσει ακόμα. Έτσι θα ρωτάνε μάλλον, για να έχω αγωνία.

Μετά πηγαίνουμε σε καμιά ψησταριά, συνήθως για σουβλάκι, όχι κάθε μέρα βέβαια, γιατί δεν υπάρχουν τόσα λεφτά, αλλά αρκετά συχνά.

Χτες πήγαμε στο σινεμά οι τρεις μας. Είχα αποφασίσει να χαλαρώσω και να ευχαριστηθώ το έργο, το σινεμά μου αρέσει πολύ. Και ξαφνικά, λίγα λεπτά πριν σβήσουν τα φώτα, είδα τον Γόλιο και τους άλλους να περνάνε από το διάδρομο για να πάνε να κάτσουν μπροστά. Στην αρχή νόμιζα πως έκανα λάθος, πως ήταν της φαντασίας μου, αλλά δυστυχώς και οι τέσσερις ήταν εκεί.

Τι να έκανα; Πώς να ξέφευγα; Τι δούλεμα θ' ακολουθούσε όταν θα μ' έβλεπαν να είμαι με τους γονείς μου; Το μόνο που μπόρεσα να κάνω ήταν να βουλιάξω στο κάθισμα.

«Μα τι κάνεις εκεί; Δε θα βλέπεις», μου είπε ο πατέρας μου κοιτάζοντάς με απορημένος, καθώς κόντευα να πέσω κάτω.

«Θέλω να είμαι πιο άνετα, με κόβει αυτό το κάθισμα», είπα εγώ όσο πιο σιγά μπορούσα, για να μην ακουστεί η φωνή μου στην αίθουσα.

Το σινεμά δεν ήταν γεμάτο, η αίθουσα είχε το μισό περίπου κόσμο απ' όσο χωρούσε. Ήθελα να παρακολουθήσω το έργο, αλλά είχα το νου μου στα μπροστινά καθίσματα, στους τέσσερις, που έπαιζαν με τα κινητά τους κι έκαναν φασαρία, ακόμα κι όταν άρχισε το έργο.

«Σσστ, κόφτε το!» φώναξε κάποιος από πίσω τους, αλλά αυτοί, αφού έπαιξαν λίγο ακόμα με τα κινητά τους, σηκώθηκαν και άλλαξαν θέση, ήρθαν πιο κοντά μου.

Είχα τρομοκρατηθεί, σίγουρα θα μ' έβλεπαν, αν όχι στο διάλειμμα, τότε στο τέλος.

«Πάμε να πάρουμε κάτι από το μπαρ;» με ρώτησε η μαμά στο διάλειμμα κι εγώ έκανα πρώτα ότι έδενα το παπούτσι μου κι έπειτα ότι είχα χάσει κάτι και το έψαχνα στο πάτωμα.

Από δίπλα μου πέρασαν ο Άρης κι ο Πάνος αλλά δε με είδαν. Ο Γόλιος στεκόταν σε όλο το διάλειμμα με την πλάτη στην οθόνη και

το πρόσωπο προς την είσοδο της αίθουσας και μιλούσε με τον Σταμάτη.

«Πάω στην τουαλέτα, εσείς προχωρήστε και θα σας βρω στο αμάξι», είπα στους δικούς μου, όταν τελείωνε το έργο και βγήκα πρώτος από την αίθουσα, πριν ακόμα ανάψουν τα φώτα, ενώ έδειχνε τους πρώτους τίτλους τέλους.

Ήταν τεράστια ανακούφιση για μένα το ότι κατόρθωσα να ξεφύγω. Μετά, που πήγαμε για σουβλάκι, είχα πολλά κέφια, ίσως γιατί ήξερα πως αυτοί οι τέσσερις δε θα 'ρχονταν στο σουβλατζίδικο που ήταν κοντά στο σπίτι μου. Κι όταν γυρίσαμε σπίτι, ένιωσα μια τεράστια ασφάλεια. Και μια ζεστασιά, ίσως γιατί ήταν Χριστούγεννα και βοηθούσε το εορταστικό κλίμα.

Πήγαμε στις θείας μου για φαγητό ανήμερα, και θα έρθουν σ' εμάς την Πρωτοχρονιά. Δε μου αρέσει να με βλέπουν οι συγγενείς και να λένε: «Ποπό, πώς μεγάλωσε ο Θοδωράκος!» Ή: «Πώς τα πας με το σχολείο, Θοδωρή;» Κάθε χρόνο με ρωτάνε τα ίδια, έχω βαρεθεί. Λες και δεν έχω να κάνω άλλα πράγματα στη ζωή μου – άσχετα που δεν έχω. Και μετά, όταν τους πετώ ένα «καλά», δεν ασχολούνται ξανά μαζί μου, σαν να έκαναν το χρέος τους και δε χρειάζεται να μου ξαναμιλήσουν. Αυτές τις γιορτές όμως σαν κάτι να άλλαξε. Ένιωσα πως ήμουν μεταξύ γνωστών ανθρώπων, δηλαδή ήμουν μεταξύ γνωστών ανθρώπων, που με αποδέχονται και με υποστηρίζουν. Προσπάθησα και μου βγήκε να μην είμαι τόσο ξινός, να σκάω και κάποιο χαμόγελο. Κι έτσι δεν τα πέρασα και τόσο χάλια όπως άλλες φορές. Έφαγα, βέβαια, πολύ, έσκασα δηλαδή: μέχρι που φοβήθηκα πως αν συνεχίσω έτσι, μέχρι να τελειώσουν οι γιορτές, θα είμαι αγνώριστος και αποφάσισα να βάλω λίγο φρένο. Ωστόσο η εικόνα που έχω για τα φετινά Χριστούγεννα δεν άλλαξε και πολύ.

Κι έχω άλλο ένα παράπονο. Θα ήθελα να 'χα κι εγώ μια παρέα στη γειτονιά, στη Γλυφάδα, κάποια παιδιά τέλος πάντων που να βγαίνουμε και να πηγαίνουμε κάπου μαζί τα Σάββατα και τις γιορτές. Ένα σινεμά, ένα σουβλάκι, μια βόλτα στην πλατεία, τέτοια πράγματα, θα μου άρεσε πολύ. Και άμα βαριέμαι στο σπίτι, να

παίρνω τηλέφωνο και να τους συναντώ σε λίγη ώρα. Δεν είναι πως δε μ' αφήνουν οι δικοί μου, το αντίθετο, με σπρώχνουν να το κάνω, αλλά δεν ξέρω, σαν κάτι να με σταματά, σαν να κατεβαίνει ένας διακόπτης και να μην μπορώ να επικοινωνήσω τόσο καλά με τους άλλους. Ο Κώστας, οι Κώστηδες δηλαδή, που κάποιες φορές το έχουμε συζητήσει, μου λένε πως είμαι μια χαρά, πως έχω χιούμορ κι ενδιαφέρον, γι' αυτό και με κάνουν παρέα. Εγώ όμως γιατί δεν αισθάνομαι έτσι; Σαν να βαριέμαι κι εγώ τον εαυτό μου πότε πότε. Και φυσικά δε γίνεται να βγαίνω μια ζωή με τους δικούς μου· είναι άδικο και για τους ίδιους να νιώθουν πως έχουν ένα γιο που πρέπει να τον σέρνουν και να τον απασχολούν συνέχεια. Κάποτε πρέπει να κάνω κάτι και μόνος μου, να ανοιχτώ, να μη φοβάμαι.

Κάποτε, αλλά πότε; Εδώ και χρόνια, όσο θυμάμαι τον εαυτό μου, το ίδιο πράγμα λέω. Αλλά να κάνω κάτι γι' αυτό, δεν έχω κάνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

ΕΝΤΑΞΕΙ, ΤΟ ΟΤΙ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΕΙΝΑΙ κάτι εντελώς άχρηστο δεν περίμενα τώρα στις γιορτές για να το καταλάβω. Αφού είμαι όλη τη μέρα στο ίντερνετ και μαθαίνω τα πάντα. Και δε λέω για τη Wikipedia μόνο. Και στο Facebook μαθαίνει κανείς πολλά. Κι ένα σωρό σάιτ για τους αρχαίους Έλληνες έχω βρει, που έδωσαν τα φώτα τους σε όλο τον κόσμο, και τι άλλο θέλετε, πείτε μου. Μουσική; YouTube. Γεωγραφία, ζώα κ.λπ; Instagram. Γι' αυτό λέω, χάσιμο χρόνου το σχολείο.

Ευπνώ κάθε μέρα κατά τις έντεκα κι έχω όλη τη μέρα προστά μου να κάνω ό,τι θέλω. Χαζεύω στο ίντερνετ –χαζεύω, τρόπος του λέγειν δηλαδή, μαθαίνω ένα σωρό πράγματα– κάνω τσατ με τους συμμαθητές μου, καθώς και με πολλά άλλα παιδιά, φίλους φίλων, που δεν τα ξέρω, αλλά φαίνονται γαμάτοι τύποι από αυτά που ανεβάζουν, παίζω ηλεκτρονικά, τρώω, μετά ξανά ίντερνετ και το απόγευμα μέχρι το βράδυ βόλτα με τους κολλητούς. Πήγαμε σινεμά, πήγαμε σ' ένα γαμάτο ιταλικό, πήγα γυμναστήριο –αν κι αυτό θα το αρχίσω κανονικά μετά τις γιορτές– γύρισα όλα τα μπεργκεράδικα της Γλυφάδας, πήγα στο mall Αγίου Δημητρίου, γεμάτες οι μέρες μου.

Βρήκα τις προάλλες κάτι συγκροτήματα, αρχαιολογία σκέτη, κάτι ροκ και πανκ και δεν ξέρω γω τι άλλο, και τα πόσταρα, χωρίς βέβαια να έχω ακούσει ούτε ένα κομμάτι τους. Τέζα οι γκόμενες. «Το αγαπημένο μου», ένα σωρό θαυμαστικά και καρδούλες και δε συμμαζεύεται. Τα περισσότερα likes τα μάζεψα από την Ελεονόρα και την Άννα, βρήκα το κουμπί τους φαίνεται. Πάει, τον έσβησα τον Άρη, πολύ το χάρηκα. Αρχίσαμε και να φιλομιλάμε με την Ελεονόρα στο τσατ. «Δεν ήξερα πως ακούς αυτή τη μουσική», μου έγραφε. «Δε ξερεis πολα για μενα», της απαντούσα εγώ με

πολλές δόσεις μυστηρίου. Και μετά άρχισα τα «Τι θα κανης τορα;», «Που πιγες αφτες τις μερες» και όλα αυτά για να την φαρέψω, να δω αν παίζει τίποτα με κάποιον· και –yesss!– απ’ ό,τι φαίνεται δεν παίζει τίποτα με κανέναν. Θα της πω στο χαλαρό, όταν κατέβει Γλυφάδα, να μου ρίξει ένα μήνυμα μπας και είμαι εκεί κοντά και βρεθούμε. Καλά, μόνο να γίνει αυτό και οι άλλοι τρεις θα σκάσουν απ’ τη ζήλια τους. Βασικά ο Άρης, ο Σταμάτης είναι λίγο γκάου, ο δε Πάνος, ’ντάξει, καλά, τι να λέμε τώρα; Αλβανός φούρναρης, τελεία. Βασικά με τον Πάνο έχω ξενερώσει άγρια, αλλά δε λέω τίποτα στους άλλους, να τον σουτάρουμε κι έτσι, γιατί ξέρω γω τι μυαλά κουβαλάνε κι αυτοί; Σαν να μην τους πείραξε όσο έπρεπε. Εκτός αν γουστάρουν την αδερφή του, που πάει λύκειο.

Το άλλο το ωραίο είναι ότι έχω ξεψαχνίσει τα προφίλ των καθηγητών που έχουν Facebook. Καλά, τρελή πλάκα, βρίσκω κάτι καλοκαιρινές τους φωτό –με κάτι πατσοκοιλίες ο φυσικός, με κάτι βυζάρες η θρησκευτικού–, τις στέλνω στον Άρη και μετά στα άλλα παιδιά και κάνουμε διαγωνισμό ποιος θα ποστάρει την καλύτερη φωτογραφία τους με photoshop στο γκρουπάκι της Β΄ Γυμνασίου. Βέβαια, τους κρύβουμε τα πρόσωπα, όχι για να μην ξεράσουμε που είναι σκατά, αφού έτσι κι αλλιώς τους έχουμε συνηθίσει, αλλά για να μην μπορούν να μας πούνε τίποτα, σε περίπτωση που τις πάρουν χαμπάρι. Πάει καλά το πράγμα, βγάζει τρελό γέλιο.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς ήταν γαμάτα. Το πράγμα πήγαινε να βγει εντελώς μούφα, αλλά τελικά έγινε το θαύμα. Είχαμε πάει οικογενειακώς –καλά, τη λέω αυτή τη λέξη και γελάω– στην Εκάλη. Μας είχε καλέσει ο Παπαλιάς με την οικογένειά του σ’ ένα κλαμπ-εστιατόριο υπερβολικά λουσάτο. Θα ήταν εκεί και ένας διευθυντής μάλλον, ή γραμματέας, τέλος πάντων, ένας πολύ σπουδαίος κάποιου υπουργείου που θα έδινε την άδεια για τις μεζονέτες. Ε, θα έγλειφαν ο ένας τον άλλον, τα γνωστά, για να κάνουν τις δουλειές τους και μετά, αν στράβωνε κάτι, θα κάρφωναν ο ένας τον άλλον, τα γνωστά πάλι. Αλλά δε στράβωσε τίποτα, ο μπαμπάς, ο Παπαλιάς και ο άλλος φαίνονταν να τα πηγαίνουν πολύ καλά. Και

να οι πουράκλες και δώσ' του τ' αστεία κι όλο για τον υπουργό έλεγαν. Τέλος πάντων, χέστηκα γι' αυτά. Η μητέρα μου βρισκόταν με τη Σύνθια την Παπαλιά στο μπαρ και χασκογελούσαν με τον μπάρμαν. Βασικά είχε πάει η Σύνθια εκεί και είχε φωνάξει μετά τη μαμά. Ο μπάρμαν ήταν από αυτούς τους τύπους με τα μούσια, που έχουν ξυρίσει χέρια, πόδια κ.λπ. και τα έχουν γεμίσει με tattoos.

Από την άλλη, ο Τόμυ δεν ήταν τόσο μαλάκας όσο την πρώτη φορά, δηλαδή είχε μαζί του και μια γκόμενα από το σχολείο του και όλο φιλιόντουσαν στο τραπέζι και τη χούφτωνα. Ήταν κι ένας κολλητός του μαζί, που κάπνιζε συνέχεια και μίλαγε με την Άναμπελ.

Η Άναμπελ ήταν βαμμένη και ντυμένη στην τρίχα, όλο σούφρωνε τα χείλια της και ζήτηγε κοκτέιλ κι όλο έριχνε πλάγιες ματιές στα γκαρσόνια και στον κολλητό του Τόμυ και σ' εμένα και δεν ξέρω σε ποιον άλλον, είχα πει κι εγώ. Πάντως είναι μεγάλο τσουλάκι, φαντάζομαι του χρόνου, στην Α' Γυμνασίου, τι έχει να γίνει. Θα γδύνεται και θα βουτάει στην εσωτερική πισίνα του κλαμπ.

Τώρα, θα πείτε, τι μου άρεσε απ' όλα αυτά; Πρώτα απ' όλα έκανα check in στο πιο γαμάτο κλαμπ. Μετά σηκωθήκαμε όλοι, εγώ, ο Τόμυ με την γκόμενα, ο κολλητός η Άναμπελ, και βγήκαμε φωτό nightlife, που την πόσταρα αμέσως στο Facebook και πήρα αμέσως τριάντα εφτά likes. Άκου τώρα κατάντια. Σε λίγο θα έμπαινε ο καινούριος χρόνος κι όλοι βρίσκονταν στους υπολογιστές τους και εύχονταν ο ένας στον άλλον κι έκαναν like, χα, χα, μίζεροι άνθρωποι.

Μετά ήπια κοκτέιλ κι εγώ – καλά, δε μου αρέσει καθόλου, ούτε η βότκα-πορτοκάλι, ούτε το τζιν-τόνικ που μου είπε η μαμά να δοκιμάσω. Είχα πάει στο μπαρ, όπου καθόταν με τη Σύνθια, και γύρισε κι είπε στον μπάρμαν: «Τι έχεις να βάλεις για τον Νίκο μου; Σου γνώρισα τον Νίκο; Είναι ο γιος μου». Εκεί ο μπάρμαν γούρλωσε τα μάτια του, έκανε πως έμεινε εντελώς μαλάκας, και καλά –όχι πως θα δυσκολεύτηκε και πολύ βέβαια– και είπε: «Ουάου, τόσο νέα μητέρα; Κι εγώ θέλω μια νέα μητέρα, ή μια νέα... γενικά». Ο τύπος ήταν για μπούφλες, εντελώς καραγκιόζης, αλλά

έκανε γαμάτα κοκτέιλ – άσχετα αν εγώ δεν μπορώ να τα πιω. Η αλήθεια είναι πως αυτό με το ποτό πρέπει ν' αρχίσω να το συνηθίζω... δε γίνεται αλλιώς, πρέπει να μου αρέσει.

Αλλά το πιο γαμάτο ήταν που βγήκαμε όλα τα παιδιά έξω από το κλαμπ, εκεί μου έδωσε ο κολλητός του Τόμυ μια τζούρα από το τσιγάρο του να δοκιμάσω – πνίγηκα, είν' η αλήθεια, αλλά κι αυτό θα το μάθω, πού θα πάει; Ναι, λοιπόν, βγήκαμε έξω και βγάσαμε selfies κι η γκόμενα του Τόμυ είχε ζαλιστεί και ξέρασε· κι όλο αυτό είχε πολλή πλάκα, γιατί ο εμετός πήγε πάνω στα παπούτσια και στο καλσόν της Άναμπελ, η οποία άρχισε να κλαίει και να τρέχει προς τα μέσα για να το πει στη Σύνθια. Κι ο Τόμυ να λέει στην γκόμενα «Είσαι καλά μωρό;» κι ο φίλος του να κοιτά σαν μαστουρωμένος κι εγώ να βγάζω σαν τρελός φωτό για το Facebook. Χα, χα, χα, χα!

Και η νύχτα τέλειωσε με τα δώρα που μας έκανε η Σύνθια. Σ' εμένα έδωσε ένα iPhone, το πιο καινούριο μοντέλο. Ε, με το που το πήρα, αυτό ήταν. Δεν το άφησα στιγμή, όλες τις επόμενες μέρες ξύπναγα και μισή ώρα πιο νωρίς και έψαχνα τις εφαρμογές του.

Α, και το άλλο γαμάτο: η μαμά μου έκανε δώρο ένα σετ αθλητικές φανέλες Aussiebum, που είναι καραγαμάτες, και μια συνδρομή για το γυμναστήριο, να την ενεργοποιήσω όποτε θέλω.

Ε, λοιπόν, για να ξαναγυρίσω σ' αυτό που έλεγα, τι παραπάνω μου δίνει το σχολείο; Αυτά που κάνω και που ζω στις γιορτές, σε δέκα σχολεία να πήγαινα, δε θα τα ζούσα και δε θα τα μάθαινα.

Α, ναι, 'ντάξει, ξέχασα το τελευταίο, ο μπαμπάς μου έκανε δώρο ένα βιβλίο-λεύκωμα με την ιστορία της αρχιτεκτονικής, για να το διαβάσω. Ούτε που θυμάμαι πού σκατά το άφησα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

Η ΜΟΥΝ ΤΟΣΟ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΑΓΧΩΜΕΝΟΣ, που έκανα αυτό που δε φανταζόμουν ποτέ πως θα κάνω. Πήρα τον Κίμωνα τηλέφωνο, δυο μέρες μετά την Πρωτοχρονιά και πριν ανοίξει το σχολείο. Δεν ξέρω τι περίμενα, ήθελα να τον συναντήσω και να του μιλήσω. Είχα ξεχάσει πως είχα το τηλέφωνό του σε χαρτάκι, νόμιζα πως ήταν στο κλεμμένο μου κινητό, και με το που το βρήκα, ένιωσα μια ασφάλεια, πως υπήρχε ένας άνθρωπος να με ακούσει και να με βοηθήσει. Με πολύ δισταγμό τού τηλεφώνησα, νόμιζα πως δε θα με θυμόταν ή πως θα ήταν αδιάφορος και θα σκεφτόταν: «Τι θέλει τώρα αυτός ο μικρός από μένα;» Και, βέβαια, η έκπληξή μου ήταν μεγάλη όταν ο ίδιος μου πρότεινε να έρθει να με πάρει από το σπίτι και να πάμε κάπου στη Γλυφάδα για να μιλήσουμε. Δεν πίστευα στ' αυτιά μου, περίμενα πως θα 'βρισκε καμιά δικαιολογία για να ματαιώσει το ραντεβού, ή να κάνει πως το ξέχασε. Αλλά δυο μέρες μετά ο Κίμοντας πέρασε από το σπίτι, έφερε και χειροποίητα μελομακάρονα στη μαμά, και με πήρε για καφέ. Αυτός δηλαδή ήπια καφέ, εγώ έχω δοκιμάσει μια δυο φορές και δε μ' αρέσει. Έτσι παρήγγειλα χυμό, στο Flocafé, δίπλα στον Άγιο Κωνσταντίνο.

Στην αρχή δεν ήθελα να μιλήσω, δηλαδή μου είχε περάσει, ντρεπόμουν κιόλας. Μετά άρχισα να ντρέπομαι πιο πολύ που τον κουβάλησα, μπορεί να είχε κι άλλες δουλειές.

Άρχισα να τον ρωτάω πώς τα περνά.

«Θοδωρή, μάλλον δε θέλεις να με ρωτήσεις τα νέα μου», με έκοψε ο Κίμοντας. «Μην ντρέπεσαι να μου μιλήσεις για ό,τι σε απασχολεί», κατέληξε κι εγώ τον κοίταζα σιωπηλός. «Κάτι σε απασχολεί, έτσι δεν είναι; Ή κάνω λάθος;»

Κούνησα το κεφάλι μου. Από τη μια το είχα μετανιώσει, δεν ξέρω αν ήμουν έτοιμος να μιλήσω – αλλά και πάλι, τότε θα ήμουν έτοιμος; Από την άλλη ένιωθα ευχάριστα, πως έκανα κάτι γενναίο, όσο χαζό κι αν ακούγεται αυτό. Όπως και να 'χει, είχα πάρει μια πρωτοβουλία και την πραγματοποίησα.

«Λοιπόν, ακούω. Πες μου τα όλα, μην προσπαθήσεις να τα κάνεις ν' ακουστούν καλύτερα. Ξέρω, μπορεί να είναι δύσκολο, μπορεί να ντρέπεσαι και να φοβάσαι, αλλά θα δεις που στο τέλος θα είναι καλύτερα για σένα».

Άρχισα διστακτικά να του μιλάω για τον Γόλιο και την παρέα του, το πώς πείραζαν και τα άλλα παιδιά παλιότερα. Μετά άρχισα να του λέω για μένα μέσα στην τάξη, ότι προσπαθώ να μην ενοχλώ κανέναν.

Όταν έφυγε η διπλανή παρέα, και καθώς μιλούσα, άρχισα να ξεθαρρεύω σιγά σιγά. Του είπα για το περιστατικό στ' αποδυτήρια, του είπα και για το άλλο στις τουαλέτες.

«Τώρα όμως έχω καινούριο κινητό, πρωτοχρονιάτικο δώρο».

Του έδειξα το νέο μου κινητό, όχι βέβαια κάνα πανάκριβο μοντέλο, αλλά τη δουλειά του την έκανε.

Χαμογέλασε, μάλλον για να με ενθαρρύνει.

Του είπα για το περιστατικό με το Facebook, πριν από λίγες μέρες, για το ότι μου μουτζούρωναν και μου έσκιζαν τα τετράδια και τα βιβλία, ότι με έσπρωχναν στις σκάλες και μου βάραγαν σφαλιάρες μπροστά στ' άλλα παιδιά.

Ο Κίμωνας με κοίταζε ανέκφραστος, περίμενε να τα ακούσει όλα μέχρι το τέλος.

«Στις αρχές μού έπαιρναν και το χαρτζιλίκι. Δηλαδή μου ζητούσαν πέντε ή δέκα ευρώ για να μη με ξαναενοχλήσουν για κείνη τη μέρα, ίσως και για την επόμενη. Μια φορά τους έδωσα είκοσι για όλη τη βδομάδα, αλλά την Παρασκευή άρχισαν πάλι να με κοροϊδεύουν μπροστά στους άλλους. Ο Γόλιος μάλιστα φώναξε πως αυτή ήταν η δόση μου για το Σαββατοκύριακο, που δε θα με έβλεπαν».

Ο Κίμωνας άρχισε να χάνει κάπως την ψυχραιμία του με αυτά που του έλεγα, σε μια στιγμή φοβήθηκα πως θα μ' έβριζε, ότι είμαι ζώο και βλάκας. Και, μεταξύ μας, δε θα είχε και άδικο.

Του ομολόγησα πως αυτή είναι η μόνη μου έγνοια και με ταλαιπωρεί αφάνταστα. Από το πρωί που θα ξυπνήσω, μέχρι το βράδυ που θα κοιμηθώ, σκέφτομαι πώς θα αποφύγω αυτή την παρέα, πώς θα υπερασπιστώ τον εαυτό μου. Του μίλησα για τα λεφτά που φυλάω, μπας και μου κλέψουν κι άλλα πράγματα ή μου τα καταστρέψουν, για όλα. Κι όσο μιλούσα, τόσο ήθελα να του πω κι άλλα, να του αναφέρω όλες τις λεπτομέρειες. Άρχισα να θυμάμαι κι άλλα περιστατικά, πειράγματα και προσβολές, εκβιασμούς, κάθε τι που με ταπεινώνει μπροστά στους άλλους ή με κάνει να νιώθω άσχημα για τον εαυτό μου.

«“Θοδωρή, το ξέρεις πως η μάνα σου έχει γκόμενο; Αλήθεια σου λέω, την έχω δει στη Γλυφάδα, στο κέντρο, να πηγαίνει αγκαλίτσα με κάποιον”, μου είχε πετάξει μια φορά ο Γόλιος όταν περίμενα τη μαμά να έρθει να με πάρει απ’ το σχολείο. Το είχαν ακούσει και κάποιοι καθηγητές αυτό, από τα άλλα τμήματα, αλλά έκαναν πως δεν κατάλαβαν. Και μετά άρχισαν και οι άλλοι, ο Άρης κι ο Σταμάτης, κυρίως ο Σταμάτης, να βρίζουν τη μητέρα μου και να λένε τον μπαμπά “τάρανδο” από τα κέρατα και άλλα τέτοια. Κι έλεγαν πως η μαμά έχει ακόμα ωραίο σώμα και...» Άρχισα να δακρύζω κι ο Κίμωνας ξερόβηξε. «... και περιμένουν να μεγαλώσουν λίγο, για να της δείξουν αυτής...» Έκλαιγα, όσο πιο σιωπηλά μπορούσα, δεν ήθελα να γίνω θέαμα στην καφετέρια. Και ντρεπόμουν που ο Κίμωνας έβλεπε πόσο αδύναμος και πόσο δειλός είμαι. «Και δεν έκανα τίποτα για να την υπερασπιστώ, αχ, μαμά, συγγνώμη...»

Για κάποια λεπτά δε λέγαμε τίποτα, εγώ προσπαθούσα να συνέλθω, ο Κίμωνας κοίταζε προς τα έξω αφήνοντάς με στην ησυχία μου.

«Και οι άλλοι πώς αντιδρούν σ’ αυτό; Εννοώ οι συμμαθητές σου, οι καθηγητές...»

«Δεν κάνουν τίποτα», του απάντησα με παράπονο.

Του ανέφερα τον Κώστα, που με υπερασπίζεται πάντα, την Ελεονώρα με την Άννα, που είναι πάντα ευγενικές μαζί μου, του είπα και για την κυρία Αγγέλου, και για όσους από τους «συμμάχους μου» μπόρεσα να θυμηθώ. Αλλά και πόσο με έχει πειράξει η ουδετερότητα των άλλων. Ο Ιάσονας, που κάνει τον καλό σε όλους και κρατάει ίσες αποστάσεις, οι άλλοι συμμαθητές μου, που συμπεριφέρονται σαν να μη συμβαίνει τίποτα, ο κύριος Ζαφείρης, με τις πλάκες του στον Γόλιο. Αλλά τέσσερα άτομα μπροστά σ' ένα ολόκληρο σχολείο είναι τίποτα, έτσι δεν είναι; «Μμμ, όχι ακριβώς», με διέκοψε ο Κίμωνας.

Δεν είχα τι άλλο να του πω, άδειασα. Και πράγματι ένιωσα καλύτερα, τουλάχιστον τώρα ήξερε και κάποιος άλλος. Και τα ήξερε όλα, δεν του έκρυφα τίποτα.

Ο Κίμων καθόταν σκεπτικός.

«Λοιπόν, αυτά...» είπα μετά από λίγο. «Τι λες;»

Ήταν η σειρά του να νιώσει κάπως άβολα, το κατάλαβα αμέσως αυτό από τον τρόπο που άλλαξε θέση, το πώς καθόταν, από το δισταγμό του να πει κάτι, από το «Δεν ξέρω από πού ν' αρχίσω».

«Τι έχω κάνει και μου φέρονται όλοι έτσι;» άρχισα να ρωτάω εγώ, περισσότερο για ν' αρχίσουμε από κάπου.

«Πίστεψέ με, τίποτα. Όλα αυτά δεν έχουν την παραμικρή σχέση μ' εσένα».

Μου έκανε εντύπωση αυτό που μου είπε. Στην αρχή νόμιζα πως φταίει το ότι είμαι καλός μαθητής, μετά το πάχος μου ή ότι είμαι πιο παιδί από τους άλλους.

«Κάποιοι σ' έχουν βρει βολικό και φορτώνουν σ' εσένα τα προβλήματά τους», συνέχισε ο Κίμωνας. «Μπορεί κάποιος να νιώθει ανασφάλεια –κι είμαι σίγουρος πως τα συγκεκριμένα άτομα είναι πολύ ανασφαλή–, μπορεί να έχει προβλήματα στο σπίτι του, μπορεί να θέλει να το παίξει έξυπνος, αλλά πίστεψέ με, αυτό δεν πρέπει να έχει αντίκτυπο πάνω σου. Όλοι οι άνθρωποι έχουν τα δικά τους κι όλοι φροντίζουν να τα καταπολεμούν μόνοι τους, όχι να τα ξεσπάνε σε άλλους».

«Ναι, αλλά μ' αυτό είναι σαν να μου λες ότι ο Γόλιος είναι καλό παιδί κατά βάθος και ότι...»

«Όλοι είμαστε καλοί κατά βάθος. Αλλά έλα μου που δε σ' ενδιαφέρει το βάθος. Υπάρχουν, ξέρεις, και οι άλλες δυο διαστάσεις, το μήκος και το πλάτος», άρχισε να γελάει, για να συμπληρώσει: «Μαθηματικός είμαι, πίστεψέ με, υπάρχουν πολλές διαστάσεις. Αλλά τι σε νοιάζει το βάθος εσένα; Χέστηκες. Αυτό που σε νοιάζει είναι να σου φέρονται καλά οι άνθρωποι, άσε τι είναι κατά βάθος».

«Μπορεί δηλαδή να είναι και καλό παιδί;»

«Μην κολλάς σ' αυτό. Αν είναι καλός με όλους τους άλλους και κακός μ' εσένα, τότε είναι κακός. Αν, πάλι, είναι καλός μ' εσένα και κακός με όλους τους άλλους, τότε είναι πάλι κακός. Ξέρεις, κι εγώ παλιότερα έλεγα ότι κάποιος είναι καλός αν τον έβλεπα να συμπεριφέρεται σωστά σε κάποιους, αλλά η καλοσύνη τελικά κρίνεται από το πώς θα συμπεριφερθείς σε πιο αδύναμα άτομα και σε άτομα που δεν τα έχεις ανάγκη. Όχι, καμία καλοσύνη δεν έχει ο Γόλιος αυτή τη στιγμή, ένα μαλακισμένο είναι. Τώρα, για το μέλλον δεν ξέρω».

Του είπα πως αισθάνομαι άσχημα που εύχομαι το κακό του, που ονειρεύομαι να παθαίνει άσχημα πράγματα.

«Αυτό δε με κάνει κι εμένα κακό;»

«Ειλικρινά, δε θα χαρακτηρίσουμε κάποιον από το πώς σκέφτεται όταν είναι μόνος του ή φορτισμένος. Θα τον κρίνουμε από τις πράξεις του. Εσύ του έκανες κάποιο κακό;»

«Όχι», απάντησα αμέσως, «και ούτε καν το είπα πουθενά, δεν πρόκειται να τον καρφώσω».

Ο Κίμωνας με κοίταξε μ' ένα πλάγιο βλέμμα.

«Θοδωρή, μην το βλέπεις έτσι, σαν κάρφωμα. Αν πετάει ένας γείτονας τα σκουπίδια του στο μπαλκόνι σου, τι θα πεις εσύ; “Κατά βάθος είναι καλός. Δε θα τον καρφώσω. Θα περιμένω να το καταλάβει μόνος του”; Ε, δεν πρόκειται να σταματήσει αν δε μιλήσεις».

«Δηλαδή λες να το πω στους καθηγητές».

«Ναι, γιατί όχι; Δε βλέπω το λόγο να μην το κάνεις. Θες να προστατεύεις τον Γόλιο περισσότερο από τον εαυτό σου; Ε, τότε πες του κι “ευχαριστώ”».

«Είναι όμως και το τι θα πουν τα υπόλοιπα παιδιά. Θα με περάσουν για καρφί».

«Καρφί είναι κάποιος που ρουφιανεύει για να προκαλέσει κακό ή για να επωφεληθεί εις βάρος των άλλων, όχι όταν καταγγέλλει κάτι σοβαρό, ή προσπαθεί να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Αλλιώς είναι μαλάκας. Ναι όμως, μπορεί και να σε πούνε καρφί, αλλά δεν πρέπει να σου καίγεται καρφί. Γιατί όλοι αυτοί κάνουν την πάπια, οπότε ας κατηγορήσουν πρώτα τον εαυτό τους για την αδιαφορία τους. Ξέρεις όμως και κάτι άλλο; Μου φαίνεται πως σε απασχολεί περισσότερο τι θα πουν οι άλλοι, πιο πολύ από το πώς θα νιώσεις εσύ. Να 'σαι σίγουρος πως μερικοί μπορεί να το θεωρήσουν και γενναίο αυτό. Το να αγωνίζεται κανείς για το δίκιο του είναι έτσι κι αλλιώς γενναίο».

«Ναι, αλλά δεν είναι τόσο απλό, το ξέρεις πολύ καλά αυτό».

«Το ξέρω, θα τα βάλουν μαζί σου, αυτό είναι πολύ πιθανό. Γιατί τους είναι πιο εύκολο να πετούν τις ευθύνες σε κάποιον άλλον από το να τις αναλαμβάνουν οι ίδιοι».

Έμεινα σκεπτικός, δεν ξέρω, κάπου είχα μπλεχτεί με αυτά που άκουγα. Ο Κίμωνας τα έλεγε πολύ έξω απ' τα δόντια και κάπως ωμά, αλλά λύση δεν έβλεπα.

«Θοδωρή, καταλαβαίνω πολύ καλά το πρόβλημα. Θέλεις να μάθεις τι φταίει σ' εσένα; Δείχνεις μάλλον πολύ φοβισμένος κι απελπισμένος. Αυτό προσφέρεις στους άλλους, την ευκαιρία να ξεσπούν κάπου, τη χαρά να φοβίζονται κάποιον. Γιατί είναι κι οι ίδιοι φοβισμένοι, και ο Γόλιος και οι άλλοι. Αν βλέπεις κάποια συμπεριφορά που δεν είναι νορμάλ, τότε αυτό σημαίνει πως κάπου έχει φωλιάσει ο φόβος».

«Ναι, αλλά—»

«Άκου, άκου λίγο», δε μ' άφησε να συνεχίσω ο Κίμωνας.

«Μιλάμε για προβληματικά, φοβισμένα άτομα, με χίλια κόμπλεξ και άγχη. Δεν ξέρεις ποια είναι αυτά και δε σε νοιάζει καθόλου.

Αυτοί οι άνθρωποι χαίρονται να βλέπουν κάποιον άλλον να υποφέρει και να φοβάται, γιατί έτσι ξεχνάνε τα δικά τους προβλήματα κι αισθάνονται δυνατοί. Ίσως να βλέπουν και τον εαυτό τους στους πιο αδύναμους και να τον σιχαίνονται ακόμα περισσότερο».

«Τι να κάνω;»

Ο Κίμωνας σταμάτησε για να πάρει ανάσα. Ή ήθελε να βάλει τις σκέψεις του σε μια σειρά.

«Δεν είναι εύκολο αυτό που θα σου πω κι ούτε θα ισχυριστώ πως τα ξέρω όλα. Τίποτα δεν ξέρω, δεν είμαι ειδικός, τα λέω από πείρα ή επειδή έτσι τα βλέπω. Μπορεί και να σου είπα κάποια πράγματα που για άλλον δεν είναι σωστά, όμως εγώ έτσι τα σκέφτομαι. Τι να κάνεις; Ειλικρινά, θα σε απογοητεύσω άμα σου πω πως αυτό δε θα σταματήσει εύκολα. Δηλαδή οι άλλοι δε θα το σταματήσουν καθόλου. Μπορείς όμως εσύ να κάνεις πράγματα για τον εαυτό σου».

«Δηλαδή;»

«Δηλαδή να μάθεις ν' αγαπάς και ν' αποδέχεσαι τον εαυτό σου όπως είναι. Χοντρός; Χοντρός. Χαζός; Χαζός. Έξυπνος; Έξυπνος. Αυτός είσαι. Ο καθένας μας είναι αυτό που είναι, αυτό έχουμε και με αυτό δουλεύουμε. Μαθαίνουμε πρώτα ν' αποδεχόμαστε οι ίδιοι τον εαυτό μας, για να πάμε ένα βήμα μπροστά. Είναι το πιο δύσκολο, πίστεψέ με, αν όμως το καταφέρεις, τότε δε θα σε πειράζει κανείς και τίποτα. Και να σε βρίζουν στο δρόμο, εσύ χέστηκες, γιατί θ' αγαπάς τον εαυτό σου. Φτου, ακούγομαι πολύ δασκαλίστικος τώρα, έτσι;»

Ακουγόταν κάπως, αλλά εμένα μου άρεσε. Είχα ηρεμήσει και συλλογιζόμουν αυτά που είχα μόλις ακούσει. Δεν είχα πια ενοχές για τις σκέψεις μου, άρχισα να έχω όμως ενοχές και τύψεις για τον εαυτό μου. Πόσο τον έχω ξεφτιλίσει; Και πόσο ακόμα θα τον ταπεινώνω μέχρι να τον αποδεχτώ και να τον αγαπήσω;

«Πάντως εγώ σ' έχω πολύ ψηλά», διέκοψε τις σκέψεις μου ο Κίμωνας.

Ήταν η σειρά μου να γελάσω.

«Χα, χα, εμένα, γιατί;»

«Γιατί έχεις αρχές, φίλε μου Θοδωρή. Και το να έχει κάποιος αξίες και αρχές είναι πάντα η καλύτερη αρχή...»

Η αλήθεια είναι πως το άκουσα αυτό λίγο έκπληκτος, αλλά πολύ ευχαριστημένος.

«... αρκεί να έχει και συνέχεια, αρκεί να έχει και συνέπεια», κατέληξε ο Κίμωνας.

Ήθελα να του κάνω την τελευταία ερώτηση που με έτρωγε.

«Πιστεύεις πως τελικά κάποτε θα δικαιωθώ; Εννοώ αυτοί... θα το μετανιώσουν; Θ' αλλάξουν γνώμη;»

Με κοίταξε χαμογελαστός.

«Μπορεί όχι. Αλλά μπορεί και ναι. Κανείς δεν ξέρει. Για ένα όμως να είσαι σίγουρος. Αν και όταν έρθει η δικαίωσή σου, τότε δε θα σ' ενδιαφέρει, δε θα 'χει πλέον καμία αξία για σένα», κατέληξε και μου 'κλεισε το μάτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25

Σήμερα

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΚΛΑΣΙΚΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΔΥΑΡΑΚΙ με κουζίνα και μπάνιο. Λίγα έπιπλα, ένα κρεβάτι, δυο καρέκλες μ' ένα τραπέζι που χρησίμευε για γραφείο, αλλά έκανε και για να φάει κανείς, ένας μικρός καναπές κι ένα τραπεζάκι με μια παλιά τηλεόραση πάνω. Και κούτες, κούτες πολλές, ξέχειλες με βιβλία. Η σπιτονοικοκυρά μάς είχε αφήσει τα κλειδιά, θα της τα επιστρέψαμε όταν τελειώναμε.

«Καλό θα είναι να τελειώσετε κατά την Κυριακή το μεσημέρι, να προφτάσει να ξεμυρίσει κιόλας από τις μπογιές. Φωνάξτε με αν θέτε κάτι, στον από κάτω μένω».

Ο Απόστολος έτριβε τα χέρια του. Είχε βουτήξει κάποιες μπογιές άσπρες που είχαν περισσέψει στο σούπερ μάρκετ και υπολόγιζε να φτάσουν, για να κρατήσουμε τα λεφτά που είχαμε συμφωνήσει για τα υλικά.

«Διάλεξε δωμάτιο», μου είπε με το που έφυγε η γυναίκα.

Σήκωσα τους ώμους μου. Δε μ' ένοιαζε, ήθελα να κάνουμε τη δουλειά, να πάρουμε τα λεφτά και να τελειώνω μια ώρα αρχύτερα. Κάπου ένιωθα άβολα, έλεγα πως από στιγμή σε στιγμή θ' άνοιγε η πόρτα και θα βρισκόμουν πρόσωπο με πρόσωπο με το παρελθόν μου· κι αυτό δε μ' άρεσε καθόλου ως προοπτική. Αλλά δεν μπορούσα να το πω στον Απόστολο, αρκετά του τα έχω ζαλίσει με το όλο θέμα. Θα νομίζει πως είμαι κανέννας ψυχάκιας – και, μεταξύ μας, δεν τον αδικώ, το ίδιο θα πίστευα κι εγώ.

«Ωραία, λοιπόν, εγώ παίρνω την κρεβατοκάμαρα κι εσύ μείνε εδώ στο σαλόνι. Αν θες κάτι, φωνάζεις. Α, ο καθένας στρώνει το δικό του δωμάτιο με πλαστικά, και για κουζίνα-μπάνιο, στρώνουμε

και οι δύο. Εντάξει, αφεντικό;» με ρώτησε γεμάτος κέφι ο Απόστολος, χωρίς να περιμένει την απάντησή μου.

«Εντάξει», είπα εγώ, αλλά ο άλλος είχε ήδη φύγει.

Έσκυφα να πάρω την πρώτη κούτα, να τη βάλω πάνω σε μια καρέκλα. Πάνω πάνω υπήρχαν βιβλία αρχιτεκτονικής και σχεδίου, μάλλον όχι από τη σχολή, μου φάνηκαν καλές εκδόσεις για να τα δίνουν έτσι. Όχι, το δεύτερο σίγουρα δεν ήταν της σχολής, ήταν στ' αγγλικά.

Προσπάθησα να διώξω τις σκέψεις από το μυαλό μου, το γεγονός ότι ήταν φοιτητής, και μάλιστα στην Αρχιτεκτονική, κι εγώ τελικά του έβαφα το σπίτι. Μα πώς τα φέρνει η ζωή καμιά φορά; Λες και είναι ταινία. Να ξαναβρεθούμε τόσα χρόνια μετά, πού; Στην Πάτρα.

Έκανα να σηκώσω το δεύτερο χαρτόκουτο. Έπρεπε να τελειώνω γρήγορα, είχα άλλωστε να γυρίσω και στο σπίτι, ο πατέρας μου τις τελευταίες μέρες δεν ήταν καθόλου καλά. Εκεί που το σήκωνα βιαστικά, ακούστηκε ένα «χρατς» από κάτω κι αυτό σκίστηκε. Τα βιβλία έπεσαν, σκορπίστηκαν στο πάτωμα.

«Γαμώ το κέρατό μου! Όχι, ρε πούστη μου!»

«Τι έγινε; Τρέχει τίποτα;» εμφανίστηκε ο Απόστολος στην πόρτα.

«Όχι, ρε γαμώτο. Σκίστηκε η κούτα, αυτό έγινε».

«Καλά μη σε νοιάζει, μια κούτα είναι, ευτυχώς δεν είχε και τίποτα να σπάσει».

Δεν μπορούσαμε να την αφήσουμε σκισμένη. Ο Απόστολος μου έδωσε τη μονωτική ταινία που κρατούσε για να κολλήσω τον πάτο.

«Άσε, θα πάω στο σούπερ μάρκετ, από πίσω, που πετάμε τις κούτες, να πάρω μία», του έκανα, «δε θ' αργήσω».

«Πάω γω», έλαμψε το πρόσωπό του, «θα φέρω και σουβλάκια με καμιά μπίρα».

Όλο εκεί το μυαλό του τελικά, φαΐ, ποτό και λούφα.

«Οκεί», συμφώνησα, ξέροντας πως δεν υπήρχε περίπτωση να του αλλάξω γνώμη. «Μέχρι να 'ρθεις, θα μαζέψω σε μια γωνιά όλα αυτά». Του έδειξα τα σκορπισμένα στο πάτωμα βιβλία.

Ο Απόστολος εξαφανίστηκε, σε ελάχιστο χρόνο άκουσα από κάτω το μηχανάκι του να φεύγει.

Άρχισα να μαζεύω τα βιβλία και τα τετράδια από το πάτωμα, πολλά χαρτιά είχαν σκορπίσει. Από πού ν' άρχιζα; Με το που σήκωνα κάποιο βιβλίο, έπεφταν κι άλλα χαρτιά από μέσα, σημειώσεις, σχέδια. Προσπαθούσα να καταλάβω τι ανήκε πού.

«Κώλο τα 'κανα, γαμώτο μου!» ξέσπασα εκνευρισμένος.

Σήκωσα μια φωτογραφία κι έκανα να τη βάλω στο τετράδιο που είχε πέσει δίπλα της, υπέθεσα ότι από αυτό θα είχε γλιστρήσει. Και τότε μούδιασα. Ήταν μια φωτογραφία που είχα κι εγώ παλιότερα και πλέον δεν την έχω, την πέταξα, την έχασα, δε θυμάμαι. Την είχα ξεχάσει πάντως. Ήταν η τάξη μου, το τμήμα της Β' Γυμνασίου, στα σκαλιά της εισόδου του ιδιωτικού. Παιδιά που είχαμε χαθεί, καθηγητές που είχαν ξεχαστεί. Είδα τον εαυτό μου, πάνω αριστερά, όχι στην άκρη, αλλά ούτε και στη μέση, καθώς και όλους τους υπόλοιπους. Δυστυχώς.

Ταράχτηκα είναι η αλήθεια. Έκανα να τη βάλω στο τετράδιο, ίσως είχε ξεκολλήσει από κάπου, ξεφύλλιζα τις σελίδες για να δω υπολείμματα κόλλας ή κάνα σελοτέιπ. Κι εκεί πάνω κατάλαβα με τι είχα να κάνω. Ξεφυλλίζοντας τις σελίδες, έπεφτα πάνω σε ονόματα, μέρη, ημερομηνίες.

Κάθισα στο πάτωμα και άρχισα από την πρώτη σελίδα του. Ντρεπόμουν γι' αυτό που έκανα, αλλά... έπρεπε να το κάνω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

Ε ΛΕΟΣ, ΠΑΝ' ΚΑΛΑ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ;

Εντελώς απροειδοποίητα και χωρίς να ξέρουμε τίποτα, μας είπε ο Ζαφείρης ότι δε θα κάναμε γυμναστική, αλλά θα συγκεντρωνόμασταν όλοι, όλο το σχολείο δηλαδή, στην αίθουσα εκδηλώσεων, για να μας μιλήσει ένας συγγραφέας, my ass, και μια ψυχολόγος για το bullying. Δηλαδή αυτή τη μαλακία που την έχουν βρει όλα τα βλαμμένα και την πιπιλάνε σαν καραμέλα, χρόνια τώρα, πως τους πειράζουν κάποιοι άλλοι. Ναι, καλά, όταν οι πατεράδες μας παίζανε στους δρόμους και πέταγαν πέτρες ο ένας στον άλλον και γύρναγαν με σκισμένα πόδια και ματωμένα χέρια, δεν ήταν bullying αυτό, αυτό ήταν «Τι ωραία που παίζανε τα παιδιά τότε». Σήμερα πας να πεις κάτι στο κάθε βλαμμένο κι αυτό σε κατηγορεί αμέσως ότι του επιτίθεσαι. Επειδή είναι χέστης και δεν μπορεί να βγάλει κουβέντα, βάζει τους άλλους να καθαρίζουν για πάρτη του. Πολύ ωραία!

«Κύριε Ζαφείρη, αυτό δεν είναι σωστό. Οι άλλοι γλιτώνουν χημεία κι αρχαία, γιατί εμείς να χάσουμε τη γυμναστική;»

«Τι να σου πω τώρα; Κι εμένα αυτό μου είπαν, αυτό κάνω».

«Να κάνω κοπάνα;»

«Κάνε ό,τι θες, εγώ δεν ξέρω τίποτα».

«Δηλαδή εσείς τι θα κάνατε στη θέση μου;»

«Κοπάνα».

Τελικά πήγαμε, γιατί ήρθαν και μας μάζεψαν και μας μέτρησαν σαν τα πρόβατα. Στην αίθουσα περίμεναν ήδη ο συγγραφέας και η ψυχολόγος, τώρα μη ρωτήσει κανείς ονόματα, δε θυμάμαι τίποτα. Η ψυχολόγος μόνο είναι απ' αυτές που έχουν δύο ονόματα, αυτό μου έμεινε.

Καλά, έχουμε ξαναδεί συγγραφέα στο σχολείο, δηλαδή κάθε χρόνο μάς κουβαλάνε κι από έναν, ειδικά στο δημοτικό μάς τα 'χαν πρήξει μ' αυτούς. Μας βάζουν ν' αγοράζουμε τα βιβλία τους, πολύ ενδιαφέρον, με κάτι πάπιες, κάτι φλαμίνγκο, κάτι τσιπούρες, κάτι σκυλιά και γατιά, κάτι δεν ξέρω κι εγώ τι, που στο τέλος όλοι τ' αγαπάνε γιατί είναι ιδιαίτερα. Αντί να κάνουν, βέβαια, ό,τι θα έκανε κάθε νορμάλ άνθρωπος, δηλαδή να βάλει τα πουλερικά στο φούρνο με πατάτες, να κάνει τα ψάρια σούσι και να ρίξει φόδες στα υπόλοιπα. Οκ, εντάξει, τ' αγοράσαμε τα βιβλία σας, τίποτ' άλλο; Εννοείται πως δε διαβάζω ούτε μισή γραμμή, μαλακίες θα λέμε; Υποτίθεται πως συζητάμε μαζί τους, με τους συγγραφείς, για τα προβλήματά μας και μας καταλαβαίνουν – ο νεότερος έχει είκοσι οχτώ φορές πάνω τα χρόνια μας και μας νιώθει. Ρε, άντε από δω...

Το φοβερό είναι οι καθηγητές και οι δάσκαλοι, δηλαδή η Αγγέλου και οι άλλοι, που νομίζουν πως κάτι προσφέρουν. Βέβαια, χάνουμε μάθημα, αλλά σιγά το μάθημα, γυμναστική. Μα καλά, δεν έχουν καταλάβει πως στην τελική από εμάς πληρώνονται και πρέπει κάπως να μας ρωτάνε αν θέλουμε τέτοια πανηγύρια; Τι νομίζουν πως είναι εκτός από υπάλληλοι;

Τέλος πάντων, στην αίθουσα μας έβαλαν να κάτσουμε κατά τάξεις και τμήματα, δηλαδή μπροστά η πρώτη, στη μέση η δεύτερα και γαλαρία η τρίτη. Γαμώ θα ήταν αν τ' αλάνια της τρίτης έλεγαν κάνα καλό.

Άρχισε να μιλά η Αγγέλου, να ευχαριστεί τους τεμπελχανάδες που ήρθαν στο σχολείο, να λέει πως το bullying είναι παγκόσμιο φαινόμενο και άλλα τέτοια.

«Και η Lady Gaga είναι παγκόσμιο φαινόμενο, γιατί δε μιλάμε γι' αυτή;» φώναξε ο Θέμος της τρίτης και η μισή αίθουσα έσκασε στα γέλια.

Μμμ... ίσως να είχε και πλάκα τελικά.

Η Αγγέλου έκανε πως δεν τ' άκουσε και συνέχισε την πάρλα, πως μερικές φορές και στο σχολείο μας έχουν παρατηρηθεί τέτοια φαινόμενα. Εκεί ήταν που γύρισαν καμιά δεκαπενταριά παιδιά και κοίταξαν λοξά εμένα και τους μάγκες δίπλα μου, καλά, όχι τον

Πάνο, αυτός είναι καινούριος, αλλά τους άλλους δύο κολλητούς στα σίγουρα. Καμιά εικοσαριά άλλοι μάλλον κοίταξαν τον Θέμο και τους δικούς του. Πλάκα έχει μ' εμάς τους δύο, εννοώ εμένα και τ' αλάνια και τον Θέμο με τους δικούς του. Σαν συμμορίες μαφιόζων στη Νέα Υόρκη είμαστε, χα, χα, τώρα το κατάλαβα, σαν να έχουμε μοιράσει το σχολείο. Καλά, κάποιος κοίταζαν κάποιους άλλους, ενώ η Α΄ Γυμνασίου στην κοσμάρα της, κοίταζαν το συγγραφέα και την άλλη με τα δύο ονόματα σαν να 'βλεπαν φακίρη με κόμπρα, χα, χα, πολύ βλαμμένα. Εκεί πάνω διέκοψε την Αγγέλου ο γυμνασιάρχης, ένας παλιός μαθηματικός –στην κοσμάρα του κι αυτός– που δεν έμπαινε εδώ και χρόνια σε τάξη· φαντάζομαι πως θα 'χουν αλλάξει εντελώς τα μαθηματικά από την εποχή του. Τέσπα, την έστειλε κανονικά τη φιλόλογο.

«Εκ μέρους της Διευθύνσεως, και για να μη δημιουργηθούν παρεξηγήσεις στους εκλεκτούς καλεσμένους μας, θέλω να διαβεβαιώσω ότι ουδέποτε παρατηρήθηκαν ή καταγγέλθηκαν τέτοια περιστατικά στο σχολείο μας. Το σχολείο αυτό διακρίνεται για την άριστη εκπαίδευση που δίνει και για το ήθος που καλλιεργεί σε όλους όσους φοιτούν σ' αυτό και δε θα ανεχόταν ποτέ τέτοιου είδους θλιβερά φαινόμενα».

«Ξέχασες το κωλόχαρτο που σου κρεμάσαμε πέρυσι από το παντελόνι;» είπε ξανά ο Θέμος από πίσω, αλλά αυτό δεν ακούστηκε, εγώ το έπιασα βέβαια, είμαι γατόνι σε κάτι τέτοια, και ξεκαρδίστηκα.

Χα, χα, κλαίω, ναι, πράγματι, δίκιο έχει, το κωλόχαρτο... τρελή φάση...

Η Αγγέλου στράβωσε, πήγε να πει κάτι αλλά ο γυμνασιάρχης της έκανε νόημα να το βουλώσει.

Μετά άρχισαν οι άλλοι δυο να μιλάνε, ο ένας να διακόπτει τον άλλον και να συμφωνούνε πόσο κακό είναι και πόσο τραγικό και πόσο θλιβερό και πόσες αυτοκτονίες και τρελάδικα και θάνατοι, μαυρίλα σκέτη, δηλαδή, έλεος.

Ο συγγραφέας ρώτησε αν κάποιο παιδί έχει παρόμοια εμπειρία ή έχει ζήσει κάτι τέτοιο.

«Ελάτε, ας μιλήσει κάποιος», πετάχτηκε και η ψυχολόγα.

«Να υποθέσουμε ότι κανείς από δω μέσα δεν έχει κάποια παρόμοια εμπειρία;» επέμεινε ο συγγραφέας του κώλου.

Σήκωσε δειλά το χέρι του ένας από την Α΄ Γυμνασίου, μια μισοριξιά, ότι στην Ε΄ Δημοτικού κάποιοι τον κορόιδευαν.

«Ουστ, παλιαδερφάρα!» φώναξε ο Θέμος από πίσω και έγινε χαμός.

«Τσου, ρε Λάκη!» φώναξα κι εγώ κι αμέσως έγινε «το έλα να δεις».

«Κάτσε κάτω, μωρή, που σε πείραξαν κιόλας!» φώναξε ο Σταμάτης.

Καλά, 'ντάξει, το παιδί μπορεί και να μην είναι αδερφή, δεν ξέρω, δε με νοιάζει δηλαδή κιόλας, ο καθένας κάνει ό,τι θέλει, αλλά μιλούσε με μια φωνούλα... χμ, πώς να την περιγράψω τώρα; Σαν σκαταδερφάρα ένα πράγμα.

Ο γυμνασιάρχης προσπαθούσε να δικαιολογηθεί, ότι: «Ε, μερικές φορές υπάρχει και κάποια εκτόνωση που κινείται κάπως οριακά», η Αγγέλου όμως πήγε στον Θέμο και μάλλον του αγρίεψε πάρα πολύ, να φύγει αμέσως κ.λπ., κι αυτός άρχισε να δικαιολογείται και να τα μασάει: «Μα, κυρία, πλάκα έκανα, ούτε μια πλάκα δεν μπορούμε να κάνουμε εδώ μέσα;»

Μετά από πέντε λεπτά άρχισε να ηρεμεί το πράγμα, ο συγγραφέας και η ψυχολόγος μάλλον θα εύχονταν να βρίσκονταν στη Βαγδάτη σε ώρα βομβαρδισμού, παρά στην αίθουσα εκδηλώσεων του σχολείου μας.

Διάφορα παιδιά σήκωναν τα χέρια τους να μιλήσουν, να ρωτήσουν πράγματα, να πουν κι άλλες εμπειρίες. Οι άλλοι δυο μπροστά απαντούσαν κάνοντας πως τα ήξεραν και τα καταλάβαιναν όλα, ενώ τη μαύρη τους την τύφλα δεν ήξεραν. Καλά, πόσα παίρνουν γι' αυτά τα καραγκιοζιλίκια;

Ε, σε κάποια φάση δεν άντεξα. Σήκωσα το χέρι μου να κάνω κι εγώ μια ερώτηση. Είχα αρχίσει να σπάζομαι χοντρά. Δε θα ρωτούσα, βέβαια, αυτά που ρωτάω συνήθως τους συγγραφείς που έρχονται, τι ομάδα είναι, την ηλικία τους, αν βάφουν τα μαλλιά τους

κ.λπ., για να κάνω την πλάκα μου. Όσοχι, τώρα θα ρωτούσα αυτό που έπρεπε να ρωτήσω.

«Και καλά, πότε είναι bullying και πότε πλάκα ή αστείο; Είναι σαν να μας λέτε ότι απαγορεύονται τα πειράγματα μεταξύ παιδιών».

«Έλα, ρε διαβασμένε, πες τα επιτέλους... Βγάλ' τα από μέσα σου...» πετάχτηκε ο Άρης κι έσκασα στα γέλια, έτσι όρθιος που ήμουν, αλλιώς θα ρώταγα κι άλλα.

Πάντως καλά έκανα μ' αυτή την ερώτηση. Ε, μα πια, μας τα 'χουν πρήξει με το bullying.

«Οτιδήποτε μειώνει την προσωπικότητα και απειλεί τη σωματική και ψυχική ακεραιότητα του άλλου είναι bullying», είπε η ψυχολόγος, για να συμπληρώσει κι ο άλλος ο τζιτζιφιόγκος:

«Όλες οι πράξεις που δημιουργούν αίσθημα φόβου στο θύμα είναι bullying. Το οποιοδήποτε αίσθημα φόβου ή κάτι που ν' αλλάζει και να επηρεάζει τη συμπεριφορά του και τη σκέψη του».

Τσς... Μεγάλη σοφία...

Μα καλά, τι παπαριές είναι αυτές;

«Κι εγώ πώς να ξέρω πότε φοβάται ο άλλος;» ξαναρώτησα. «Να τον ρωτάω πιο πριν;»

«Πολύ απλό, αν ήσουν εσύ στη θέση του και σ' έβριζαν όλοι και σ' έδερναν, θα σε πείραζε;»

«Θα τους έβριζα κι εγώ και θα τους έδερνα και θα τέλειωνε».

«Θα σε πείραζε;»

«Όχι, δε θα με πείραζε...» Άρχισα να νευριάζω.

«Ωραία λοιπόν, από αύριο έχετε όλοι το ελεύθερο να βρίζετε και να δέρνετε το φίλο μας από δω. Με την άδειά του, δεν τον πειράζει».

Όλη η αίθουσα έσκασε στα γέλια.

«Ναι, καλά, οκ, εντάξει...» είπα και κάθισα βρίζοντας.

Ε, δεν είχε κάνα νόημα να κάθομαι στην αίθουσα. Μετά από μισό λεπτό σηκώθηκα κι έφυγα επιδεικτικά. Πήρα και τους άλλους μαζί μου.

«Τι 'ναι, ρε Γόλιο; Τι σου 'καναν;» με ρώτησε ο Ζαφείρης, που βρισκόταν στο προαύλιο καπνίζοντας και ξύνοντάς τα.

«Άσε με κάτω. Τι μου 'καναν! Αυτοί δεν ξέρουν πού τους παν τα τέσσερα...»

Ο γυμναστής μου χαμογέλασε.

«Μη μασάς, ρε συ. Εσύ να 'σαι καλά!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27

Δ ΕΝ ΞΕΡΩ ΑΝ ΕΦΤΑΙΓΕ Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΚΑΙ Η ΚΟΥΒΕΝΤΑ που είχα με τον Κίμωνα, ούτε αν έπαιξε το ρόλο της η εκδήλωση για το bullying στη μεγάλη αίθουσα. Όμως τις τελευταίες μέρες σαν να... δεν ξέρω... σαν όλα αυτά να αφορούσαν κάποιον άλλο. Το ξέρω, δεν το λέω καλά, ίσως και να μην έχω καταλάβει τι μου συμβαίνει. Μάλλον βαρέθηκα. Ή μάλλον σιχάθηκα και τον εαυτό μου και τους άλλους και όλα αυτά.

Είδα κι άκουσα τι λέγανε οι συμμαθητές του παιδιού από την Α΄ Γυμνασίου που είχε πάρει το λόγο και τον είχαν κράξει: «Τον καημένο, πόσο τον λυπάμαι», «Άσ' τα, πολύ κακομοίρης, κρίμα». Κι όλος αυτός ο οίκτος και η συμπόνια, όλη εκείνη η συμπάθεια που έβλεπα στα διαλείμματα, όταν τον πλησίαζαν οι συμμαθητές και οι συμμαθήτριές του, μ' έκαναν να σκέφτομαι τον εαυτό μου και να σιχαίνομαι. Γιατί όλη αυτή η φιλία προς το παιδί δεν ήταν πραγματική, όχι, κράτησε μόνο δυο τρεις μέρες και μετά τον παράτησαν πάλι όλοι τους, τον άφησαν μόνο του στη δυστυχία του και όλα ξανάγιναν όπως πριν.

Έτσι έγινε και με τον Ιάσονα. Άλλαξε εντελώς τη συμπεριφορά του απέναντί μου, δηλαδή όταν είμαστε μόνοι, εννοώ όταν λείπει ο Γόλιος και η παρέα του· τότε με πλησιάζει συνέχεια, μου ανοίγει κουβέντα, προσπαθεί να κάνει αστεία και να πει κάτι να γελάσουμε, αλλά όταν μπει ο Γόλιος με τους άλλους και τους δει, τότε πολύ διακριτικά σταματά ή απομακρύνεται. Είναι σιχαμένος κι αυτός και η συμπεριφορά του, πιο σιχαμένος απ' τους άλλους. Τουλάχιστον οι άλλοι είναι βλάκες, κομπλεξικοί, προβληματικοί, αυτός όμως θέλει να τα έχει καλά με όλους και να μην εκτίθεται σε κανέναν. Αηδία σκέτη είναι!

Δε θα μιλήσω για τον Κώστα, του χρωστάω τόσο πολλά, αισθάνομαι τόση ευγνωμοσύνη απέναντί του. Αν η καλοσύνη και η σωστή συμπεριφορά ήταν ο κανόνας και το αυτονόητο, δε θα έπρεπε να του χρωστάω τίποτα. Δυστυχώς όμως είναι η εξαίρεση και πάντα κάνει μεγάλη εντύπωση. Ούτε για τα κορίτσια, την Ελεονόρα και την Άννα, θα πω κάτι. Κι αυτές μου φέρονται από την αρχή πολύ καλά, ούτε πολύ φιλικά ούτε εχθρικά ούτε αδιάφορα. Έτσι όπως ίσως θα έπρεπε να 'ναι.

Αλλά να, σαν να έχει γυρίσει ένας διακόπτης μέσα μου κι εκεί που αναρωτιόμουν για τους υπόλοιπους συμμαθητές μου, τώρα δε θέλω ούτε να τους βλέπω. Μου έριχναν πλάγιες ματιές στην αίθουσα εκδηλώσεων, το ένιωθα, ήταν σαν να έλεγαν: «Για σένα μιλάμε τώρα, αλλά κάνουμε πως δεν το ξέρουμε». Μετά μου χαμογελούσαν στην τάξη, στα διαλείμματα, παντού, χωρίς να υπάρχει λόγος. Και φυσικά όταν μετά από κάποιες μέρες ξανάρχισαν τα πειράγματα από τον Γόλιο και τους άλλους (να μου κλοτσάνε την τσάντα, να περνάνε από μπροστά μου δείχνοντας τις γροθιές τους) τότε κανείς δεν είπε και δεν έκανε τίποτα – και πάλι. Μόνο χαμογελούσαν μετά και μου έλεγαν: «Γεια, καλό απόγευμα», νομίζοντας ότι θα εκτιμήσω την καλοσύνη τους και θα πιστέψω πως είναι με το μέρος μου. Για τον εαυτό τους όμως τα έκαναν όλα, για να μην έχουν τύψεις κι ενοχές, όχι για μένα.

Τις προάλλες ωστόσο συνέβη κάτι που δεν ξέρω πώς να το εξηγήσω, κάτι που έκανε τη διαφορά από τις προηγούμενες φορές. Μπήκα στην τάξη μετά το μεγάλο διάλειμμα και είδα τα παιδιά να κοιτάζουν κάτι στον πίνακα και να χαχανίζουν.

Έριξα κι εγώ μια ματιά και τρόμαξα. Ο Γόλιος ή κάποιος από αυτούς είχαν πάρει το στικάκι μου, που το είχα ξεχάσει στην αίθουσα υπολογιστών, το έφαξαν και βρήκαν κάποια στιχάκια δικά μου. Τα είχαν γράψει στον πίνακα, είχαν σβήσει κάποιες λέξεις και τις είχαν αντικαταστήσει με πρόστυχες. Έτσι το ποίημα βγήκε όλο με βρισιές και υπονοούμενα. Από κάτω έγραφαν «Θ. Π., ο ποιητής».

Μόλις μπήκα, γύρισαν όλοι και με κοίταξαν και κατόπιν έκαναν πως δεν είχαν δει τον πίνακα και άρχισαν να ψάχνουν τα πράγματά τους. Εγώ είχα μείνει παγωμένος στη θέση μου, προσπαθούσα να θυμηθώ τι άλλο είχε το στικάκι. Κι αν είχε μέσα κείμενα από το ημερολόγιό μου, που τα είχα γράψει και σε word; Κάποιες σκόρπιες σκέψεις απόγνωσης και απελπισίας. Αν είχα αφήσει μέσα αυτά που σκέφτομαι μόνος μου και δεν τα 'χα σβήσει; Τότε το ρεζίλι θα γινόταν ακόμα μεγαλύτερο. «Να, Ιάσωνα, δεσ τι γράφει για σένα», έβλεπα τη σκηνή μπροστά μου. Ακόμα και στα κορίτσια θα πήγαιναν να τους πούνε πως μου αρέσουν.

Είχα κατακοκκινίσει, το ένιωθα, αλλά προσπάθησα να μην το δείξω. Έβλεπα τον Γόλιο και τον Σταμάτη, που ήταν εκείνη τη στιγμή στην τάξη, να κάνουν σαν μαϊμούδες, να διαβάζουν λάθος τα ποιήματα, να έχουν τυπώσει κι άλλα στιχάκια και να τα γελοιοποιούν και δεν έκανα τίποτα. Ούτε έκλαψα, μόνο ένας κόμπος στο λαιμό μου ήρθε, που προσπάθησα να τον καταπιώ.

«Χαίρομαι που σας άρεσαν. Αν ξέρατε και λίγο ορθογραφία, θα ήταν καλύτερες οι διασκευές», είπα, χωρίς να καταλαβαίνω κι εγώ καλά καλά πού βρήκα το θάρρος, κι έκατσα στη θέση μου.

Οι άλλοι δυο έδειξαν αιφνιδιασμένοι και πειραγμένοι που δεν τους είχε βγει το δούλεμα. Εγώ προσπάθησα να χαμογελάσω και να κάνω σαν να μη συμβαίνει τίποτα.

«Έλα τώρα, δε σου κάνουμε bullying», με τσιγκλούσαν, «ούτε σωματικά σε πειράζουμε ούτε ψυχολογικά. Ή μήπως πειράζεσαι ψυχολογικά και θα σου δημιουργήσουμε πρόβλημα;» έλεγε ο Γόλιος προσπαθώντας να με κάνει να παρασυρθώ, αλλά εγώ χαμογελούσα.

Ο Ιάσωνας τα είχε χάσει κάπως βλέποντάς με να χαμογελώ, δεν ήξερε ποιανού το μέρος να πάρει.

«Αν σου δημιουργούμε πρόβλημα, τότε ζητάμε ένα μεγάλο “συγγνώμη”. Τέτοιος ποιητής θέλει να τον προσκυνάνε», συνέχιζε ο Γόλιος κι έκαναν με τον Σταμάτη μια μεγάλη υπόκλιση, σαν να με προσκυνούσαν.

Και τότε ακούστηκε από την πόρτα η φωνή της Ελεονόρας:

«Φτάνει πια, αρκετά με τις μαλακίες σας τόσο καιρό. Άλλη δουλειά δεν έχουμε να βλέπουμε παιδιά τις Β΄ Γυμνασίου να κάνουν σαν μαλακισμένα εννιάχρονα».

Ο Γόλιος αιφνιδιάστηκε και κοκκίνισε στη στιγμή. Γύρισε προς την είσοδο της τάξης κι έριξε ένα άγριο βλέμμα στην Ελεονόρα και στην Άννα, που είχε προσθέσει:

«Ναι, ρε σεις, κόφτε πια τις κρυάδες και τις μπούρδες, αρκετά παγώσαμε».

Ο Νίκος τα είχε χαμένα. Ο Σταμάτης άρχισε να κάνει σαν τρελός, να φωνάζει:

«Κοίτα τα μούτρα σου και μην ανακατεύεσαι, αυτά είναι αγορίστικα πράγματα. Λες και ξέρετε εσείς από κρυάδες και μπούρδες».

Τα 'χε χάσει κι αυτός κι επαναλάμβανε αυτά που είχαν πει τα κορίτσια. Είδα τον Γόλιο να ρίχνει ματιές προς τον Άρη και τον Πάνο, που μόλις είχαν μπει, αλλά εκείνοι δεν είχαν καταλάβει τίποτα. Ο κόμπος είχε κάτσει τώρα στο λαιμό του Γόλιου.

Τέντωσε το δάχτυλό του δείχνοντας την Ελεονόρα.

«Θα σε... θα σε...» της έλεγε, χωρίς να μπορεί να βρει τα λόγια του. «Θα σε...»

«Θα σε παρακαλούσα να κάτσεις στη θέση σου για ν' αρχίσουμε», ακούστηκε η κυρία Αγγέλου, μπαίνοντας στην τάξη βιαστικά και κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Εκείνη η ώρα ήταν η πιο ήσυχη και ήρεμη της χρονιάς για μένα.

Μήπως άρχισα ν' αλλάζω;

Ή είναι νωρίς ακόμα για να σκέφτομαι αυτό το πράγμα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28

Η ΜΟΥΝ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ, ΠΟΛΥ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ, σχεδόν ευτυχισμένος. Θα πήγαινα σε πάρτι! Στον αποκριάτικο χορό του σχολείου μου! Για πρώτη φορά. Θα έβλεπα κι εγώ επιτέλους πώς είναι τα πάρτι. Ανυπομονούσα να τα περάσω τέλεια και να το θυμάμαι για πάρα πολύ καιρό μετά.

Η αλήθεια είναι ότι στην αρχή δεν πολυήθελα να πάω, φοβόμουν κάπως, δίσταζα δηλαδή. Δεν ήξερα τι να φορέσω, γιατί παρόλο που το πάρτι, ο χορός, ήταν μασκέ, ελάχιστοι θα μασκαρεύονταν. Μετά όμως, όσο περνούσαν οι μέρες κι άκουγα τους συμμαθητές μου να κανονίζουν για το πώς, τότε και πού θα βρεθούνε, τότε ζήλεψα κι αποφάσισα να πάω. Άλλωστε με πίεζαν και οι δικοί μου, δεν ήθελαν να μείνω σπίτι, ενώ θα πήγαιναν όλοι οι υπόλοιποι.

«Θα τα περάσουμε τέλεια, θα δεις», μου έλεγε συνεχώς κι ο Κώστας και τελικά με κάλεσε στο σπίτι του μετά το πάρτι, να κοιμηθώ δηλαδή εκεί, το Σάββατο να κάνουμε τα μαθήματά μας και να παίξουμε και την Κυριακή να γυρίσω σπίτι μου. Ε, αυτό ήταν, δεν ήθελα άλλο, πείστηκα.

Ο χορός θα γινόταν σ' ένα μπαρ ή κλαμπ στη Γλυφάδα και τα λεφτά που θα μαζεύονταν θα πήγαιναν στο δεκαπενταμελές για εκδρομές και άλλες εκδηλώσεις. Όλο το γυμνάσιο θα πήγαινε μάλλον, δεν ξέρω για την πρώτη γυμνασίου, αλλά η δεύτερα και η τρίτη σίγουρα.

Όσο περνούσαν οι μέρες, τόσο μεγάλωνε και η αγωνία και η προσμονή μου.

«Να περάσεις καλά και να το διασκεδάσεις με την ψυχή σου», μου είπε ο πατέρας μου όταν πήγαμε να με αφήσει στο σπίτι του Κώστα.

Είχα πάρει μαζί μου ένα σακίδιο με πιτζάμες, την οδοντόβουρτσα τα βιβλία και τα τετράδιά μου.

«Να προσέχεις και να μας πάρεις τηλέφωνο», μου είχε πει και η μαμά.

Αλλά εγώ είχα αλλού το μυαλό μου. Επιτέλους θα ένιωθα και λίγο κανονικό παιδί, ότι κάνω αυτά που κάνουν οι συνομήλικοί μου. Είχα τρελή χαρά.

Μέρες πιο πριν σκεφτόμουν τι να φορέσω.

«Μήπως πρέπει να μασκαρευτούμε κι εμείς;» ρωτούσα τον Κώστα.

«Δεν ξέρω... μπα, εγώ μάλλον έτσι θα έρθω, κανονικά».

«Δηλαδή τι θα φοράς;»

«Ξέρω γω; Κάνα τζιν, φαντάζομαι, και πουκάμισο με πουλόβερ, γιατί μπορεί να ιδρώσουμε και να ζεσταθούμε εκεί μέσα».

Αυτά θα έβαζα κι εγώ. Άνοιγα την ντουλάπα μου κι έκανα συνδυασμούς, ήθελα να πάω καλά ντυμένος, ίσως να φορούσα και κάτι που δεν το 'χα ξαναβάλει. Κατέληξα σ' ένα σκούρο μπλε παντελόνι, ένα γαλάζιο πουκάμισο κι ένα κόκκινο πουλόβερ.

Η μαμά κι ο μπαμπάς μου έδωσαν και καλό χαρτζιλίκι.

«Δε θα το ξοδέψω όλο», τους είπα όταν το είδα.

«Πάρε να έχεις, μπορεί να σου χρειαστούν. Κοίτα να περάσεις καλά».

«Να περάσεις καλά», «Θα περάσουμε τέλεια», «Θα είναι φοβερά», «Να το διασκεδάσεις με την ψυχή σου». Πόσο μου άρεσε να τ' ακούω αυτά, ήταν πρωτόγνωρα λόγια για μένα. Ναι, σίγουρα θα τα περνούσα όσο καλύτερα μπορούσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29

ΚΑΛΑ, ΜΙΛΑΜΕ, ΠΟΥ ΤΙΣ ΕΙΧΑΜΕ ΚΡΥΨΕΙ όλες αυτές τις γκόμενες; Ποπό τι γινόταν, θεές όλες τους, τουλάχιστον οι περισσότερες. Βαμμένες, ντυμένες με κάτι μίνι μέχρι τον αφαλό, δηλαδή από τον αφαλό ξεκινούσαν και στον αφαλό τελείωναν, έξω βυζιά και κώλοι, γαμώ. Η μόνη ξενέρα ήταν πως στο κλαμπ βρίσκονταν και κάποιοι καθηγητές. Δε γινόταν αλλιώς, απ' ό,τι μου είπε ο Σταμάτης, για να δώσει την άδεια το σχολείο, έπρεπε να έρθουν κι αυτοί.

Σπάσιμο. Ευτυχώς που υπήρχαν τα μέσα, ο πατέρας του Σταμάτη δηλαδή, και θα ήμασταν οι πρώτες μούρες στο μαγαζί. Άσε που θα πίναμε και ποτά, αληθινά ποτά, κι όχι αυτά τα Breezer και τα Smirnoff ice, που είναι οκ, αλλά τα πίνουν πια και στο νηπιαγωγείο.

«Κοίτα τι έφερα», είπε ο Σταμάτης, βγάζοντας απ' την κωλότσεπη ένα φλασκί με βότκα.

«Μαλάκα μου!»

Είχαμε πάει με τον Πάνο, ο Άρης θα ερχόταν λίγο πιο μετά μόνος του, μάλλον είχε κάτι οικογενειακές δουλειές πιο πριν, δεν κατάλαβα καλά. Δηλαδή τι οικογενειακές δουλειές Παρασκευή απόγευμα; Δεν ξέρω, αλλά τέλος πάντων.

Η μουσική στην αρχή ήταν αυτή που βάζουν τα κλαμπάκια μέχρι να μαζευτεί όλος ο κόσμος. Το γαμάτο στην υπόθεση ήταν πως αν και η Γ' Γυμνασίου είχε το πάνω χέρι, αφού αυτή το διοργάνωνε, εμείς οι τέσσερις είχαμε τον πατέρα του Σταμάτη, που είναι συνέταιρος ή κάτι τέτοιο. Δεν κατάλαβα καλά πάλι, ο Σταμάτης τα μάσαγε. Μπαρ και πόρτα πάντως δεν είναι, τον είδα να μιλά μ' έναν που φαινόταν αφεντικό εκεί μέσα και μετά να δίνει οδηγίες σε κάτι άλλους, μάλλον Ρώσοι θα ήταν. Μα σε πόσα μαγαζιά δουλεύει

ο πατέρας του Σταμάτη; Πρέπει να είναι και γαμώ τους τυπάδες, όλη η Γλυφάδα –τι λέω η Γλυφάδα, όλη η Αθήνα– πρέπει να είναι στα πόδια του, να κάνει ό,τι θέλει. Αυτές είναι δουλειές.

Ήντάξει, ήταν ευκαιρία να κάνω το βήμα με την Ελεονόρα, και καλά ότι με είχε πειράξει το ποτό, και θα της τα 'ριχνα. Θα κοίταζα, βέβαια, να δω πού πήγαινε το πράγμα, δε μ' έπαιρνε να φάω και χυλόπιτα μπροστά σε όλους. Αλλά ακόμα κι αν δε μου καθόταν εκείνη, κάτι θα 'κανα είτε με την Άννα ή με κάν' άλλο τσουλάκι από κει μέσα. Κάνα φάσωμα, σιγά μην το σοβάρευα κιόλας.

Και φυσικά, στην ξεφτίλα, θ' ανέβαζα τις καλύτερες φωτό clublife στο Facebook.

Ο Πάνος είχε βάλει μια στολή φούρναρη από το μαγαζί του.

«Σου πάει πολύ», πήγα να του πω, αλλά ευτυχώς συγκρατήθηκα.

Δεν ήξερα πώς θα το 'παιρνε, δηλαδή μπορεί να παρεξηγιόταν, που χέστηκα, αλλά και πάλι δεν ξέρω τι γνωριμίες με την αλβανική μαφία έχει, χα, χα. Εγώ, απ' την άλλη, φορούσα μάρκες που τις είχα πάρει το προηγούμενο Σάββατο με τις εκπτώσεις απ' τη Γλυφάδα, πανάκριβες και πάλι.

Είχα αρχίσει όμως ν' ανησυχώ. Ο Άρης δεν έλεγε να εμφανιστεί...

«Κώστα, είναι πολύ ωραία εδώ», έλεγα συνέχεια στο φίλο μου, ευχαριστώντας τον και για την επιμονή του να έρθουμε.

Πρώτη φορά τα έβλεπα όλα αυτά από κοντά, μόνο από ταινίες τα ήξερα. Τα φώτα, το μπαρ, ο μαζεμένος κόσμος, όλες μου οι απορίες σαν να είχαν λυθεί με τη μία. Ναι, θα τα περνούσα τέλεια, το ένιωθα. Ήθελα να φωνάξω, να ουρλιάξω απ' τη χαρά μου. Έπαυα πλέον να είμαι το μικρό μαμόθρεφτο που το βγάζουν συνέχεια βόλτα οι γονείς του γιατί δεν έχει παρέες, μπορούσα πλέον κι εγώ να είμαι φυσιολογικός.

Τα παιδιά από την τάξη μου και από τα άλλα τμήματα ήταν κι αυτά πολύ κεφάτα και μπορώ να πω πολύ φιλικά μαζί μου. Να που μια έξοδος ίσως να είναι αρκετή για να σε ενώσει με τους άλλους, να έχεις κοινές εμπειρίες μαζί τους.

«Θοδωρή, πώς σου φαίνεται εδώ; Έχεις ξανάρθει;»

«Ααα, κυρία, είναι πολύ ωραία», απάντησα στην περσινή καθηγήτρια των μαθηματικών.

Δεν της απάντησα αν έχω ξαναπάει σε κλαμπ, έκανα πως δεν άκουσα. Αυτή με χαίδεψε στο κεφάλι.

«Να τα περάσεις καλά με την παρέα σου», μου είπε και συνέχισε να χαιρετά και τα άλλα παιδιά.

Ποπό, δε θα κοιμόμουν το βράδυ από την υπερένταση. Θα ξαπλώναμε με τον Κώστα στα κρεβάτια και θα κουβεντιάζαμε μέχρι το πρωί, ήδη είχα τόσα να του πω.

Από μακριά με χαιρέτησε η Άννα. Ήρθε κοντά μου, κοντά μας δηλαδή, αφού ήταν κι ο Κώστας με κάποιους συμμαθητές του, κι άρχισε να μου μιλά. Η μουσική ήταν πολύ δυνατά, δεν την άκουγα, μόνο κάποιες σκόρπιες λέξεις έπιανα. Αυτή έσκυψε στ' αυτί μου και φώναζε, μου 'πε κάποιο αστείο και γελάσαμε. Έπινε πορτοκαλάδα και είχε ένα πιατάκι με τυροπιτάκια και κεφτεδάκια. Μου πρόσφερε κι εμένα. Κι εγώ πήρα. Δεν τρώει κανείς κάθε μέρα από το ίδιο πιάτο με την Άννα. Στο βάθος εμφανίστηκε και η Ελεονόρα. Η Άννα σήκωσε το χέρι της για να μας δει.

«Ρε συ, πάμε να πάρουμε κάτι από το μπαρ;» μου πρότεινε ο Κώστας.

«Πορτοκαλάδα;» Είχα αρχίσει να ζεσταίνομαι.

«Πορτοκαλάδα, μπορεί και κάνα Bacardi breezer».

«Δεν έχω ξαναπιεί ποτέ μου. Θα ζαλιστώ».

«Δεν είναι τίποτα, μπορεί να ζαλιστείς λίγο. Αν δε σ' αρέσει παράτα το και πάρε κόκα-κόλα».

Άκουσα τι μου είπε, αλλά με όλο αυτό το θόρυβο δεν μπορούσα να του απαντήσω.

«Τι λες; Μετά θα χορέψουμε με τα άλλα παιδιά;»

Οχ, Θεέ μου, αυτό δεν ήθελα. Δεν είχα ξαναχορέψει ποτέ. Θα ήμουν γελοίος, όλοι θα γελούσαν μαζί μου. Δεν ήθελα τη Δευτέρα ν' αρχιζαν τα πειράγματα και το δούλεμα ακόμα κι εκείνοι που δεν το συνήθιζαν, αυτός θα ήταν ο εφιάλτης μου.

«Ντρέπομαι, δεν ξέρω να χορεύω».

«Δεν είναι τίποτα, κανείς δεν ξέρει, όλοι βλακείες κάνουν και κουνιούνται πέρα δώθε. Άλλωστε απόκριες είναι. Αλλά εντάξει αν δε θες, δε θα σε πιέσω».

Άρχισα να το σκέφτομαι. Μάλλον θα το απέρριπτα.

«Λοιπόν, αλάνια, προσέξτε ιδέα. Πάει ο χοντρός να πάρει το ποτό του και του ρίχνουμε από το φλασκί με τη βότκα. Είδα, τα βάζουν όλα σε ποτήρι, θα πέσει τρελό γέλιο. Πώς σας φαίνεται;»

«Ποοο, τι λες τώρα!» έκανε ο Σταμάτης.

Ο Πάνος έβαλε τα γέλια, ο Άρης ήταν σκεπτικός κι αφηρημένος.

«Ρε συ, είσαι δω;»

«Εεε, ναι, πού να 'μαι;»

«Ξέρω γω; Από την ώρα που 'ρθες, όλο αλλού κοιτάς και προσοχή δε μας δίνεις».

«Χαζομάρες...»

«Λοιπόν, πώς σου φαίνεται η ιδέα;» τον ρώτησα για να τον πωρώσω.

«Ξέρω γω, μωρέ. Άσε καλύτερα, είναι και οι καθηγητές μπροστά».

Ποοο... τι ξενέρωτος που είναι ο Άρης.

Ο Σταμάτης δεν περίμενε να το ακούσει δεύτερη φορά, ήδη ήταν αλλού, μπράβο του δηλαδή του παιδιού. Άσε που είχε και τα κονέ και η δουλειά θα γινόταν μια χαρά. Θα πήγαινε ο Παπαπαναγής για το αναφυκτικό του και θα έπινε βότκα αντί για πορτοκαλάδα, δηλαδή ανάμεικτο, σιγά μην ξοδεύαμε κι όλο το ποτό για το παιδοβούβαλο. Και μετά θα κάναμε τη φάση μας, να έβλεπε και η τρίτη τι αλήτες έχει η δευτέρα.

«Καλά, εσύ μείνε απέξω να μιζεριάζεις. Ρε συ, απόκριες είναι, η γιορτή της τρέλας, κατάλαβέ το».

Ο Άρης δεν έλεγε τίποτα. Άραγε κάτι τον απασχολούσε ή ήταν ιδέα μου;

Είδα τον Σταμάτη να μιλά μ' ένα σερβιτόρο κι αυτός να του δείχνει έναν άλλον. Μετά πλησίασε τον άλλον και του έδωσε το φλασκί. Ο δεύτερος σερβιτόρος το πήγε στον μπάρμαν και του εξήγησε στ' αυτί. Ο μπάρμαν κάλεσε κοντά του τον Σταμάτη.

Οχ, φαντάσου και να στράβωνε το κόλπο.

Μετά από λίγο ο Σταμ επέστρεψε.

«Δεν αναλαμβάνει την ευθύνη να κάνει κάτι τέτοιο. Μου είπε όμως, αν θέλω, να πάω διακριτικά στο μπαρ και να μου πασάρει το ποτήρι κάνοντας πως δε με είδε. Τέλος πάντων, κάτι θα βρούμε για να ρίξουμε το ποτό και να μη φανεί πως το 'κανε ο μπάρμαν».

«Και δηλαδή ποιος θα φανεί πως το 'κανε;» μας διέκοψε ο Άρης.

Μα το Θεό είχε αρχίσει να γίνεται πολύ εκνευριστικός. Μήπως έφταιγε η οικογενειακή δουλειά που είχε πιο πριν;

«Άρη, κάνεις σαν να έχεις περίοδο, κόφτο καλύτερα».

Δεν είπε τίποτα.

Κοιταχτήκαμε για λίγο φιλοσπασμένοι.

«Εγώ λέω όχι», άρχισε να λέει, για να καταλήξει: «Τέλος πάντων, κάντε ό,τι θέλετε. Δεν μπορώ να σας σταματήσω».

«Yesss! That's my boy», ενθουσιάστηκα εγώ.

Άρχισα να ζαλίζομαι ήδη με τις πρώτες γουλιές που ήπια.

«Δεν έπρεπε να το πάρω αυτό, ζαλίζομαι».

«Άσ' το άμα σε πειράζει», μου φώναξε στ' αυτί ο Κώστας.

Ντρεπόμουν όμως να γυρίσω και να πάρω κάτι άλλο, θα το έπινα σιγά σιγά, παρόλο που δε μου άρεσε. Μα καλά, πώς μπορούν και τα πίνουν αυτά;

Άρχισα να ζεσταίνομαι κι έβγαλα το πουλόβερ. Μετά από άλλες δυο τρεις γουλιές είχα ανάψει. Αλλά συνέχιζα να το πίνω, μου

φαίνεται πως άρχιζα και να το συνηθίζω.

Στο κέντρο του μπαρ είχαν μαζευτεί, σε μια αυτοσχέδια πίστα, διάφορα παιδιά της δευτέρας και της τρίτης και χόρευαν – τι χόρευαν δηλαδή, πηδούσαν και κοπανούσαν ο ένας τον άλλον με πλαστικά ρόπαλα, πετούσαν σερπαντίνες, έριχναν κομφετί. Στεκόμουν σαν αποχαυνωμένος και κοιτάζα. Ξαφνικά νιώθω κάποιον ή κάποιους να με σπρώχνουν με δύναμη και βρίσκομαι ανάμεσα σ' αυτούς που χόρευαν. Προτού προλάβω να καταλάβω τι είχε γίνει, κάποιες συμμαθήτριές μου με έπιασαν από τα χέρια και με κουνούσαν για να χορέψω. Κι έτσι έκανα τα πρώτα μου βήματα στο χορό. Άρχισα να γελάω, να το διασκεδάζω. Κι εγώ που έλεγα πως δε θα μ' αρέσει ο χορός. Κουνιόμουν πέρα δώθε, δεν είχε σημασία που δεν ήξερα τα βήματα, άλλωστε υπάρχουν βήματα σ' αυτή τη μουσική; Γελούσα, αυτό είχε σημασία. Φώναζα κι εγώ μαζί με τους άλλους και χοροπηδούσα. Το διασκεδάζα. Και δεν κατάλαβα πότε τέλειωσε κι εκείνο και το επόμενο τραγούδι, ούτε πότε άρχισαν να φεύγουν κάποια άτομα από τη μέση και ν' αδειάζει η πίστα. Δεν είχα συνειδητοποιήσει τι γινόταν μέχρι που έφαγα την επόμενη σπρωξιά και βρέθηκα στην απέναντι μεριά του κύκλου. Τότε γύρισα και είδα. Είδα τον Γόλιο με απλωμένα χέρια να περιμένει να πέσω πάνω του για να με σπρώξει. Είδα τον Σταμάτη να παίρνει φόρα και να με σπρώχνει στον Πάνο. Κι ο Πάνος στον Γόλιο, κι ο Γόλιος στον Πάνο, κι ο Πάνος στον Σταμάτη. Άρχισαν να γυρίζουν όλα γύρω μου, έβλεπα φευγαλέα πρόσωπα να γελούν. Είχα μείνει μ' ένα παγωμένο χαμόγελο, να προσπαθώ να κρατήσω την ισορροπία μου.

«Δώσ' τα όλα, χοντρέ!» άκουγα τις φωνές των παιδιών και από τη δευτέρα και από την τρίτη.

«Σειρά μου», είπε ένας της τρίτης και μου έριξε κι αυτός στα πλευρά μια σπρωξιά που με πόνεσε.

Κοίταζα σαν χαζός, ανήμπορος ν' αντιδράσω. Γελούσα και σταματούσα· γελούσα όταν κατάφερνα να βρω την ισορροπία μου και σταματούσα όταν μπερδεύομουν. Κι όλοι να φωνάζουν «παιδοβούβαλε», να με σπρώχνουν πλέον δυο δυο και τρεις τρεις,

κάνοντας διαγωνισμό ποιος θα με πετούσε πιο μακριά. Είχαν φύγει όλοι από την πίστα, ήμουν μονάχα εγώ, που πήγαινα από δω κι από κει σαν υπερφυσική μπάλα, μια μπάλα που προκαλούσε γέλιο.

«Στοίχημα δέκα ευρώ ποια ομάδα θα τον ρίξει πρώτη κάτω».

Κώστα, Κώστα, πού είσαι; Θέλω να φύγω, θέλω να πάω σπίτι μου, θέλω να πέσω στο κρεβάτι μου, δε μου αρέσει αυτό, όχι, όχι, δεν είμαι... δε θέλω... μαμά, μπαμπά, πού είστε; Κώστα, να φύγουμε, ζα... ζα... ζαλίζομαι...

Άρχισαν να μου δίνουν γροθιές για να πέσω, για να κερδίσουν τα ευρώ. Κάποιοι προσπαθούσαν να μου βάλουν τρικλοποδιά ενώ μ' έσπρωχναν, να πέσω γρηγορότερα. Τα φώτα με ζάλιζαν, στριφογύριζαν, η μουσική μού είχε σπάσει τ' αυτιά, ήθελα να κάνω εμετό.

Έπεσα.

Έκλεισα τα μάτια, μακάρι να ήμουν στο σπιτάκι μου, στο κρεβατάκι μου, μακάρι να...

Άκουγα τους πανηγυρισμούς αυτών που κέρδισαν, δεν ξεχώριζα λόγια. Είχα δει και τον Ιάσονα να γελά, τον είχε πετύχει για μια στιγμή το βλέμμα μου.

Ένιωσα ένα χέρι να με τραβά, κάποιον να μου ρίχνει λίγο νερό στο πρόσωπο.

«Πάμε, έλα, φύγαμε».

Με μισόκλειστα μάτια είδα τον Κώστα από πάνω μου.

«Πού 'ναι το ζώο; Πάνω στο καλύτερο λείπει».

Καλά, φοβερή φάση με τον χοντρό, δε λέω, η ιδέα αυτή ήταν η καλύτερη, ευτυχώς που έδωσε ο Σταμάτης το iPhone σε μια γκόμενα από την τρίτη και το είχε τραβήξει όλο. Αλλά ο Άρης πού στο διάολο ήταν πάλι;

«Δεν ξέρω», μου έκανε με νοήματα από την απέναντι μεριά ο Σταμάτης.

Αποφάσισα να τον ψάξω, στην τελική μπορεί να τον παρεξήγησα, μπορεί κάτι να ήθελε να μου πει χωρίς να τ' ακούσουν οι άλλοι.

Με το ζόρι κατάφερα να φτάσω στην έξοδο. Γαμώτο, είχα χάσει το καλύτερο, ευτυχώς θα έβλεπα το βιντεάκι μετά.

Όποιον γνωστό συναντούσα, τον ρώταγα αν είχε δει τον Άρη. Κάποιος μου είπε πως είχε βγει για λίγο έξω.

Στην έξοδο καθόταν ο Ζαφείρης και χαλβάδιαζε κάποιες από την Γ' Γυμνασίου. Αυτές έκαναν σαν ξελιγωμένες, όλο γέλαγαν με τα υπονοούμενά του. Ε, κι αυτός όλο κάτι σπόντες και μπηχτές πέταγε στα κορίτσια, δεν έλεγε και τίποτ' άλλο.

Πήγα να τον ρωτήσω, αλλά το άφησα γιατί θα του 'κανα χαλάστρα.

Ήντάξει, έξω βγήκε, αλλά πού πήγε; Ρε, μπας κι είχε ζαλιστεί εκεί μέσα και ήθελε απλά αέρα; Θα τον έπαιρνα στο κινητό, αυτό θα έκανα. Είχα αρχίσει να φιλοανησυχώ άλλωστε.

Δοκίμασα την πρώτη φορά, χτύπησε γύρω στις δέκα φορές, αλλά δεν το σήκωσε.

Τώρα μάλιστα. Τι να έπαθε άραγε; Να το 'λεγα στους άλλους; Να το 'λεγα στον Ζαφείρη;

Πήγα μέχρι τη γωνία του κλαμπ, ο φωτισμός δεν ήταν τόσο δυνατός. Κοίταξα στο βάθος, ήταν κάποια παιδιά που είχαν βγει έξω. Άρχισα να τα πλησιάζω, θα ρώταγα αν τον είχαν δει.

«Ρε σεις, μήπως είδατε τον Άρη;» έπιασα τους πρώτους.

Και δίχως να περιμένω απάντηση, τον είδα κάποιες δεκάδες μέτρα πιο μακριά, το μπουφάν του δηλαδή αναγνώρισα, μάλλον αυτός πρέπει να ήταν. Αλλά, από την άλλη, δεν ήταν τόσο κοντά για να διακρίνω αν όντως ήταν αυτός.

«Καλά, άστε το», τους είπα και προχώρησα προς το μέρος αυτού με το μπουφάν.

Τώρα πλέον ήμουν στα σκοτάδια, ο άλλος άρχισε να έρχεται προς το μέρος μου. Ξανακάλεσα στο κινητό. Λίγα μέτρα πιο κάτω το άκουσα να χτυπά. Ναι, επιτέλους, αυτός ήταν! Αλλά δεν το σήκωνε.

Εκεί που πήγα να τον φωνάξω όμως, είδα κάτι που μ' έκανε να παγώσω. Από πίσω του έτρεξε και του έπιασε το χέρι... η Ελεονόρα. Ο Άρης την αγκάλιασε και... όχι, Θεέ μου, τη φίλησε!

Πέρασαν από μπροστά μου αγκαλιασμένοι, ο ένας να πειράζει τον άλλον.

Δε με είδαν.

Είχα κρυφτεί πίσω από ένα θάμνο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30

Ο ΛΗ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΣΤΡΙΦΟΓΥΡΙΖΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΥΡΩ ΜΟΥ. Δεν μπόρεσα να κοιμηθώ σχεδόν καθόλου, νόμιζα πως θα πέθαινα. Είχα κάνει εμετό έξω από το κλαμπ και μετά στο σπίτι του Κώστα, στο μπάνιο. Στεκόταν από πάνω μου όσο ήμουν σκυμμένος πάνω απ' την τουαλέτα κι έβγαζα αυτό που είχα πιει. Η μητέρα του μου είχε βρέξει ένα πανί για να το βάζω στο πρόσωπό μου να δροσίζομαι.

«Αγόρι μου, θέλεις να φας μια φρυγανιά; Να σου βάλω δυο δάχτυλα κόκα-κόλα;» με ρωτούσε ανήσυχη.

«Μην... μην το πείτε στους δικούς μου». Με είχε πιάσει ένας φόβος.

«Μα τώρα αυτά σκέφτεσαι; Δε θα το πούμε, ηρέμησε εσύ κι εμείς δε θα πούμε τίποτα», με καθησύχαζε ο Κώστας.

«Θα σου φέρω μια φρυγανιά ν' απορροφήσει τα υγρά», είπε η μαμά του κι εγώ δεν έφερα αντίρρηση. Παρ' όλα αυτά, με το ζόρι κατέβασα δυο μπουκιές.

Με βοήθησαν να βάλω τις πιτζάμες μου, κανείς δεν κοιμόταν, όλοι ήταν στο πόδι μη χρειαστώ κάτι. Ένιωθα πολύ άσχημα που τους είχα αναστατώσει.

«Κώστα, συγγνώμη, σου το χάλασα».

«Μη λες βλακείες, γίνε εσύ καλά».

Ο ύπνος μου, αν μπορεί αυτός να ονομαστεί ύπνος, ήταν γεμάτος εφιάλτες. Και γεμάτος εικόνες απ' όσα είχαν γίνει λίγες ώρες πιο πριν. Ο Γόλιος, ο Σταμάτης, ο Πάνος, όλα τα παιδιά, ο Ιάσονας, τα γέλια τους, εγώ που ζαλιζόμουν, το ρεζιλίκι μου, τα σπρωξίματα, εγώ να πέφτω κάτω.

Άρχισα να ιδρώνω. Δεν ξέρω πόσες ώρες θα πέρασαν μέχρι να βρω μια στάση βολική και να κλείσω για λίγο τα μάτια μου ήρεμα.

Γιατί με το που τα έκλεινα, γύριζαν τα πάντα κι όταν τα άνοιγα ανακατευόμουν. Νόμιζα πως το ταβάνι θα πέσει πάνω μου, ήταν σαν να ήμουν σε καράβι που το έδεχνε μεσοπέλαγα η φουρτούνα.

Το πρωί σηκώθηκα τελευταίος από το κρεβάτι. Μου είχε περάσει η ζαλάδα, ένιωθα όμως ένα φοβερό πονοκέφαλο. Δεν είχα όρεξη να μιλάω, νόμιζα ότι θα χειρότερευα τα πράγματα.

Ο Κώστας άρχισε να μου διηγείται αργά τι συνέβη. Πως είχε πάει στην τουαλέτα και δεν ήταν μπροστά όταν άρχισε η ιστορία, ότι οι καθηγητές ήταν διασκορπισμένοι και δεν είχαν ορατότητα στο κέντρο της αίθουσας, ότι ο κύκλος ήταν πολύ στενός και πολύ αποπνικτικός, ότι όλα κράτησαν μόνο λίγα λεπτά.

«Έγινε πολύ ρεζίλι;» τον ρώτησα σε κάποια στιγμή.

Ο Κώστας δίσταζε.

«Πες μου την αλήθεια».

«Ε, να, για να το πω κι αλλιώς, δε θα 'θελα να είμαι στη θέση σου».

Τον έπιασε μια νευρική κατάσταση κι άρχισε να κοιτάζει αλλού.

«Τι; Έχει κι άλλο, έτσι δεν είναι;» Περίμενα πλέον ν' ακούσω τα πάντα, τα χειρότερα. «Έβγαλαν φωτογραφίες και θα τις δείξουν σε όλους, αυτό δεν είναι;»

Ο Κώστας κούνησε το κεφάλι του γνέφοντας «ναι».

«Νομίζω πως επίτηδες έγινε αυτό», μου είπε τελικά. «Ήπια μια γουλιά απ' το ποτό σου και δεν ήταν σαν το δικό μου. Κάποιος του είχε ρίξει πολύ αλκοόλ».

«Ο Γόλιος».

«Μάλλον, δεν ξέρω δηλαδή, αλλά ποιος άλλος;»

Ώρα με την ώρα άρχισα να νιώθω τον εαυτό μου να στέκεται ξανά στα πόδια του. Ήπια ασπιρίνη, έφαγα και κάτι, αλλά για να κάτσω να διαβάσω τα μαθήματά μου ή να κάνω σχέδια με τον Κώστα για απογευματινή βόλτα, ηλεκτρονικά παιχνίδια ή ταινία από το ίντερνετ, ούτε λόγος. Το μόνο καλό ήταν πως ενώ στη σελίδα της τάξης στο Facebook είχαν ανέβει ένα σωρό φωτογραφίες και βιντεάκια, το δικό μου απουσίαζε. Σαν να μην ήμουν εκεί, σαν να απουσίαζα γενικά, κανείς δεν ανέφερε το παραμικρό. Πολύ

παράξενο μου φάνηκε, τουλάχιστον ήταν μεγάλη ανακούφιση για μένα να μην έχω ν' αντιμετωπίσω κι αυτό το πρόβλημα. Μόνο σε μια φωτογραφία εμφανιζόμουν, αλλά και σ' αυτή ήμουν πίσω από τα άτομα που φωτογραφίζονταν, καλά καλά δε φαινόμουν.

«Συγγνώμη, Κώστα, δεν ξέρω τι να πω ή τι να κάνω. Άλλα περίμενες. Σου το χάλασα».

«Σου είπα, δε συζητάω βλακείες. Αν ήμουν εγώ στη θέση σου, τα ίδια δε θα έκανες για μένα;»

Έγνεψα καταφατικά.

Τι κρίμα! Πόσο ξινό μου βγήκε το πάρτι που περίμενα μια ζωή σχεδόν, να έχω να λέω κάτι ως εμπειρία, έστω κι αν δεν ξαναπήγαινα, και τώρα να το έχω μετανιώσει σχεδόν. Ίσως δεν είμαι εγώ γι' αυτά τα πράγματα, ίσως να προκαλώ το γέλιο σε τέτοιες περιπτώσεις. Μπορεί τελικά να είμαι μόνο για μαθήματα και για τίποτ' άλλο, ένα παιδί που θα τελειώσει το σχολείο και δε θα θυμάται τίποτε από τους συμμαθητές του, δε θα έχει γλεντήσει, δε θα έχει χαρεί.

Θυμήθηκα τον εαυτό μου, λίγες ώρες πριν, μ' εκείνο το μουδιασμένο χαμόγελο, ένας βλάκας που διασκέδαζε τους άλλους: «Χόρεψε, χοντρέ», «Κούνα τον κώλο σου, μοσχάρι».

Κι εγώ μέσα στη ζάλη μου να μην καταλαβαίνω τι ακριβώς συμβαίνει, δίνοντάς τους την ευκαιρία να με πειράξουν ακόμα περισσότερο, προσφέροντάς τους το τέλειο θέαμα. Έβλεπα τα πρόσωπά τους, για λίγες στιγμές μόνο, να μην μπορούν να σταματήσουν τα γέλια και τα σπρωξίματα και μετά κάποιος να μου ρίχνει αποκριάτικο αφρό στα μούτρα, κάποιος άλλος να με μπουκώνει με κομφετί, ένας τρίτος να μου κοπανά το πλαστικό ρόπαλο στο κεφάλι με όλη του τη δύναμη. Και ο αρχικός ενθουσιασμός μου, που είχα αποφασίσει να χορέψω, που θα το διασκέδαζα, να μετατρέπεται μέσα σε λίγες στιγμές σε τρόμο. Ήμουν ο χοντρός κλόουν που τους διασκέδαζε όλους.

Τι θα έλεγα στους δικούς μου όταν θα με ρωτούσαν πώς τα πέρασα; Πώς θα κατάφερνα να δείξω χαρούμενος; Τι θα τους διηγιόμουν; Και πόσο ακόμα να είναι στο πλευρό μου ο Κώστας και

να με βοηθά; Τι κερδίζει από μένα; Ίσα ίσα, θα λένε πως κάνει παρέα μ' έναν ηλίθιο, άβγαλτο και μαμόθρεφτο σπασίικλα. Πώς θα φάνηκα στα κορίτσια, αλλά και στ' άλλα παιδιά που είχαν αρχίσει να με πλησιάζουν και να μη με βλέπουν σαν άλιεν αλλά σαν άνθρωπο;

Πολλές ερωτήσεις, καμία απάντηση. Ή μάλλον την ήξερα ήδη την απάντηση, αλλά δεν την αποδεχόμουν. Επειδή δε με συνέφερε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31

Δ ΕΝ ΜΠΟΡΕΣΑ ΝΑ ΚΛΕΙΣΩ ΜΑΤΙ ΟΛΗ ΤΗ ΝΥΧΤΑ.
Στριφογύριζα, σηκωνόμουν, έμπαινα στο Facebook, ξαναπήγαινα στο κρεβάτι μου, ξανασηκωνόμουν, βάδιζα πέρα δώθε στα σκοτεινά. Αυτό που είχε συμβεί, που είχα δει, το θεωρούσα αδιανόητο, δεν μπορούσα να το χωνέψω. Αφού στην αρχή νόμιζα πως κάποιος με τρόλαρε. Με είχε πιάσει μια ταχυπαλμία, νόμιζα πως θα έσκαγε το κεφάλι μου, ήθελα να ουρλιάξω. Αυτό ήταν η τέλεια προδοσία! Ο καλύτερός μου φίλος, ο κολλητός μου από το νηπιαγωγείο, να τα φτιάξει με την Ελεονόρα χωρίς να μου το πει, χωρίς να ζητήσει τη γνώμη μου, χωρίς να με ρωτήσει. Και με ποιαν; Με την Ελεονόρα, που κάποιες βδομάδες πιο πριν με είχε ειρωνευτεί μπροστά σε όλη την τάξη και είχε πει πως κάνω μαλακίες. Που τη γούσταρα κι αυτός το 'ξερε και παρ' όλα αυτά προτίμησε να μου τη φάει και να μην πει τίποτα. Να μ' έχει στα τυφλά και να προσποιείται πως ανήκει στην παρέα μας. Το φίδι!

Με έχει πιάσει αμόκ, τα πράγματα ποτέ δε θα ξαναγίνουν όπως ήταν. Μου την έφερε, δεν υπάρχει αμφιβολία. Και σ' εμένα και στους άλλους, αλλά χέστηκα για τους άλλους. Νιώθω να μ' έχουν χρησιμοποιήσει και να μ' έχουν εκμεταλλευτεί. Υπάρχει χειρότερο πράγμα από την προδοσία ενός φίλου; Υπάρχει χειρότερο πράγμα από το να χάνεις τον έλεγχο των καταστάσεων κι εκεί που νομίζεις ότι θα γίνεται πάντα το δικό σου, πως είσαι αρχηγός και ηγέτης, πως δε γίνεται τίποτα αν δε ρωτήσει κανείς τη γνώμη σου και δεν πάρει την άδειά σου, να διαπιστώνεις πως ο καθένας κάνει το δικό του; Και μάλιστα χωρίς να σ' ενημερώνει, χωρίς καν να σε ρωτά.

Σίγουρα το χτεσινό δεν έγινε απ' τη μια στιγμή στην άλλη, μάλλον θα μαγειρευόταν βδομάδες τώρα, ή μπορεί και μήνες.

Στάνταρ, θα άρχισε στο πάρτι του Ιάσονα, αυτό δε μου βγαίνει απ' το μυαλό, τότε που μίλαγαν για τα κωλοτράγουδά τους. Θα μίλαγαν σίγουρα και κάθε μέρα στο τσατ. Κι εγώ ο βλάκας νόμιζα πως το να ποστάρω άγνωστα κι άσχετα τραγούδια θ' άρεσε στην άλλη. Τρίχες! Αυτοί οι δύο τα είχαν πίσω από την πλάτη μου και μ' έπαιζαν κανονικότατα. Πόσο ηλίθιος είμαι που ανησύχησα χτες βράδυ, πόσο ξεφτίλας νιώθω που χτύπαγε το κινητό κι αυτός δεν το σήκωνε· κι εγώ τον έβλεπα που δεν το σήκωνε, σαν να έλεγε «Σ' έχω कारαχεσμένο», και δεν υποψιάστηκα τίποτα. Και μετά, όταν πέρασαν από μπροστά μου αγκαλιασμένοι και με φιλάκια και χεράκια και αστειάκια κι έτσι, πόσο ταπεινωτικό για μένα ήταν αυτό!

Ο Άρης με πρόφτασε, τερμάτισε πρώτος. Ό,τι και να γίνει από δω και πέρα, αυτό δεν αλλάζει. Έβγαλε κορίτσι πριν από μένα, ανέβηκε σκαλί, πέρασε ένα βήμα μπροστά, πώς να το πω για να μη με πειράζει; Δεν υπάρχουν λόγια, όπως και να το πω, με νίκησε, με κατατρόπωσε. Και τι κορίτσι! Αυτό που το θέλει όλο το σχολείο.

Έπρεπε να το είχα καταλάβει, πώς μου ξέφυγε; Έπρεπε να είχα δει τα σημάδια, από τα Χριστούγεννα ήδη, που όλο κάτι δουλειές είχε, και να πάει κάπου με την οικογένειά του, και τα Σάββατα, μετά, που δεν ήταν σίγουρος αν μπορούσε να έρθει μαζί μας. Ακόμα και χτες που το έπαιζε αφηρημένος – ή μάλλον ήταν αφηρημένος, γιατί δεν την έβλεπε την άλλη στο κλαμπ και ανησυχούσε. Κι εγώ ο μαλάκας που νόμιζα πως κάτι είχε και νοιάστηκα. Σκατά, αυτά παθαίνει κανείς αν ενδιαφερθεί έστω και λίγο για τον άλλον. Ποτέ ξανά!

Τι να κάνω τώρα; Πώς να τους τα χαλάσω; Πώς να τον κάνω να συρθεί και να ζητήσει συγγνώμη για την προδοσία του; Και οι άλλοι δυο τι θα κάνουν άραγε; Θα το αποδεχτούν αυτό το πράγμα; Να βγαίνουμε παρέα οι τέσσερις και μετά να μας λέει «Sorry τώρα, πρέπει να φύγω, έχω να δω την Ελεονόρα»; Και το χειρότερο είναι να βγούμε οι τρεις μας καμιά φορά, να τους κρατώ το φανάρι και αυτοί να χαμουρεύονται μπροστά μου κι εγώ να τρώω το μπέργκερ. Αίσχος!

Κοντεύω να βάλω τα κλάματα. Πρέπει να ηρεμήσω, το ξέρω, αλλά δεν μπορώ, δυστυχώς. Πρέπει να δω πώς θα το χειριστώ αυτό, πως θα το καταστρέψω όσο πιο άσχημα μπορώ, αλλά στο τέλος να βγω εγώ ανώτερος και υπεράνω. Δεν πρέπει να δείξω μικρότητα και ζήλια, δεν πρέπει να καταλάβει κανείς αυτό που υπάρχει μέσα μου. Πρέπει να προσποιηθώ το φίλο του κι όταν αποκτήσω το πάνω χέρι, τότε να του δώσω μια κλοτσιά να πέσει από τον γκρεμό. Γιατί να παραμείνουμε κολλητοί μετά από αυτό αποκλείεται. Το γυαλί ράγισε, πρέπει να σπάσει και να φανεί πως το έκανε αυτός. Κρίμα, βέβαια, μετά από τόσα χρόνια φιλίας, αλλά συμβαίνουν κι αυτά, τι να κάνουμε; Τουλάχιστον να μη νικηθώ ολοκληρωτικά. Γιατί το να με έχει γραμμένο αυτός, να μη με χρειάζεται καθόλου, ούτε καν να με ακούσει, επειδή έχει την Ελεονόρα, αυτό είναι ολοκληρωτική ήττα. Κι ακόμα χειρότερο είναι ν' ακούει αυτήν, να σέρνεται από πίσω της.

Αλλά είναι και ξεφτιλισμός στους άλλους συμμαθητές μας. Θα λένε ότι μόλις βρήκε ο πρώτος γκόμενα, τότε τους παράτησε τους άλλους. Ωραία κλίκα! Και οι πλάκες που κάνουμε θα είναι πλέον ξενέρωτες και χωρίς σημασία. Κανείς δε θα μας δίνει σημασία, κανείς δε θα κωλώνει μπροστά μας, γιατί βγάλαμε μόνοι μας τα μάτια μας. Ή μάλλον γιατί μας τα 'βγαλε αυτός ο προδότης, ο απαίσιος, ο ρουφιάνος. Και θα καταντήσω να με λυπούνται, θα 'μαι ο αρχηγός του Αλβανού φούρναρη και του άλλου που θέλει να μιμείται τους πάντες – γιατί δικιά του προσωπικότητα ο Σταμάτης δεν έχει, ένα δουλάκι είναι που κάνει ό,τι του λένε οι άλλοι.

Άρχισε να με πιάνει πονοκέφαλος, άρχισα να νυστάζω. Ελπίζω να με πάρει τηλέφωνο προς το απόγευμα και να μου τα εξηγήσει όλα.

Αργότερα χτες στο κλαμπ δεν είχε πει κουβέντα, ούτε μαζί με την Ελεονόρα ήταν. Αλλά πλέον είχα τα μάτια μου ανοιχτά, έβλεπα που την τσέκαρε με την άκρη του ματιού του, κάποια στιγμή έπιασα και κάνα δυο σινιάλα. Κανείς άλλος δεν κατάλαβε τίποτα, παρά μόνο εγώ. Γιατί εγώ ήξερα.

Θέλω να δω τι θα μου πει και πώς θα δικαιολογηθεί για τ' αδικαιολόγητα. Αλλά θέλω να δω και τι θα πει στους άλλους, πώς θ' αντιδράσουν ο Πάνος κι ο Σταμάτης. Εκεί σίγουρα δεν πρέπει να χάσω το παιχνίδι μ' αυτούς τους δυο. Πρέπει ν' αντιδράσουν όπως θέλω εγώ.

Είναι η πρώτη μου αισιόδοξη σκέψη. Μπορεί και να κοιμηθώ τελικά για λίγο, άρχισα να ηρεμώ. Κι αυτό το χρειάζομαι για να σκεφτώ καλύτερα πώς θα χειριστώ τους άλλους δύο, να μισήσουν το ίδιο μ' εμένα τον Άρη.

Το παιχνίδι αρχίζει. Πόλεμο δεν ήθελε; Πόλεμο θα έχει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 32

Δ ΕΝ... ΔΕΝ... ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΔΕΝ ΠΑΝΕ ΚΑΛΑ, δηλαδή τόσο καλά όπως τα σχεδιάζα. Δεν ξέρω αν θα μπορούσα να κάνω κάτι άλλο, αλλά φαίνεται πως μάλλον ο έλεγχος έχει χαθεί.

Πρώτα πρώτα, χάθηκαν οι ελπίδες μου να 'χω για σύμμαχο την Άννα. Όταν της πέταξα κάποιες μπηχτές και σπόντες για να κόψω αντιδράσεις και να δω τι παίζει κι αν το ήξερε κι αυτή, κατάλαβα πως το ήξερε. Και το απίστευτο: δεν την ένοιαζε κιόλας, υποστήριζε τη φίλη της. «Καλά, εσένα τι σε νοιάζει; Άσε τα παιδιά να χαρούν και να κάνουν ό,τι θέλουν», μου είπε σχεδόν επιθετικά.

Δεν κατάλαβα, υποτίθεται πως τα κορίτσια είναι γεμάτα ζήλια κι εμείς πιο κουλ, τι συνέβη κι αυτή βγήκε έτσι; Παρ' όλα αυτά, δε θα την παράταγα την Άννα, μπορούσε να μου φανεί χρήσιμη: θα της την έπεφτα για να μπω στο μάτι των άλλων δύο. Οπότε έπρεπε να το παίξω πιο πονηρά μαζί της.

Το Σαββατοκύριακο με είχε πιάσει τρελή εμμονή. Άρχισα να παίρνω στο κινητό με απόκρυψη και τον έναν και την άλλη. Όταν δε μιλούσε κάποιος από τους δύο, τα πράγματα ήταν οκ, δεν επικοινωνούσαν. Όταν μιλούσε κάποιος, τότε έπαιρνα τον άλλον κι αν μιλούσε κι ο άλλος, τότε ξανάπαιρνα τον πρώτο και μετά την άλλη, μέχρι να διαπιστώσω πως το έκλεισαν την ίδια στιγμή και αυτό σήμαινε πως μιλούσαν μεταξύ τους. Αλλά μετά από άπειρες φορές κι ώρες που το έκανα αυτό, κατάλαβα πόσο άσκοπο ήταν, γιατί θα μπορούσαν όλη την ώρα να μιλάνε στο τσατ.

Το Σάββατο το απόγευμα, κι ενώ δεν είχα κανένα τηλεφώνημα από τον Άρη, αποφάσισα μετά από πολλούς δισταγμούς να τον πάρω εγώ.

«Ρε συ, γιατί δεν είπες τίποτα, πως τρέχει κάτι με την Ελεονόρα;» του πέταξα δήθεν αδιάφορα και κουλ.

Αυτός αιφνιδιάστηκε, το έριξε στο ότι δε θέλει να γίνει γνωστό στο σχολείο. Εκεί εγώ τα πήρα και έγινα κάπως επιθετικός.

«Καλά, δεν το λες ούτε στον κολλητό σου; Τόσο καιρό; Αλήθεια, πόσο καιρό τα έχετε;» το έπαιξα παρεξηγημένος και αδικημένος.

Προσπάθησε ν' απολογηθεί, ότι θα μου το έλεγε, και καλά, και σ' εμένα και στους άλλους δυο, αλλά εκεί τον διέκοψα απότομα.

«Καλά, δεν είμαστε ακριβώς το ίδιο πράγμα όλοι μας. Εγώ σε ξέρω απ' το νηπιαγωγείο, δεν είμαι χτεσινός».

«Ναι, δίκιο έχεις, εμείς είμαστε κολλητοί, αλλά κι εγώ δεν ήμουν σίγουρος αν θα κρατήσει το πράγμα και για πόσο».

«Δηλαδή, αν δεν κρατούσε, δε θα μου 'λεγες τίποτα, φαντάζομαι, ε;»

«Όχι, θα σου 'λεγα, ήταν ζήτημα...»

«Ξέρεις κάτι; Καλά κάνεις από τη μεριά σου. Αλλά σκέφτομαι πως σου είχα πει για την Ελεονόρα και πως μ' άρεσε. Αν λοιπόν πήγαινα εγώ να κάνω κάτι, θα έτρωγα τα μούτρα μου γιατί δε θα με είχες προειδοποιήσει, δε θα μου το 'χες πει».

Δεν απάντησε, άρχισα να πιστεύω ότι έπαιρνα το πάνω χέρι. Μετά, δυστυχώς, το παράχεςα, δεν ήξερα πού να σταματήσω από τη μανία μου να τον κάνω σκόνη, να μην έχει ν' απαντήσει τίποτα και να αισθανθεί απαίσια.

«Και το άλλο; Που ανησυχούσα χτες το βράδυ για σένα και βγήκα να σε ψάχνω; Και σου φαίνεται τίμιο να είμαστε μια παρέα από τέσσερα άτομα και να υπάρχουν τέτοια μυστικά μεταξύ μας; Και με την Ελεονόρα βρήκες κι εσύ, που πριν από βδομάδες μου την είχε πει στην τάξη; Και δηλαδή τώρα θα πουλήσεις τους φίλους σου για μια ψόφια γκόμενα; Και τόσο καιρό μας δούλευες;»

Και... και... και...

Το παρατράβηξα με τα επιχειρήματα. Όχι πως δεν ήταν σωστά, μια χαρά ήταν αυτά, αλλά δεν μπόρεσα να κρατηθώ και τον βομβάρδιζα ανελέητα. Στο τέλος πέρασε κι αυτός στην αντεπίθεση. Ότι δεν περίμενε τέτοια επίθεση από μένα κι ότι κάνω σαν ζηλιάρα γκόμενα –άκου γκόμενα!– και πως νόμιζε ότι θα χαιρόμουν γι' αυτόν και θα τον υποστήριζα. Παραδέχτηκε το λάθος του που με

έκανε ν' ανησυχήσω, είπε πως έπρεπε να μου το είχε πει πιο πριν, αλλά ένα λαθάκι έκανε κι εγώ το παρουσίαζα λες κι ήταν κάτι τραγικό.

Είχα εξοργιστεί, δεν καταλάβαινε την προδοσία του.

«Εμένα μου φαίνεται πολύ ανέντιμο αυτό», του είπα κι εκεί πάλι νευρίασε.

Ε, και μετά άρχισαν οι βαριές κουβέντες για «προδοσία», «φίδια», «ψέματα» και όλο το σετάκι. Γίναμε κώλος, κανονικότατα.

«Ίσως θα πρέπει να κλείσουμε τώρα, γιατί αυτή η κουβέντα δεν οδηγεί πουθενά», του είπα και του το έκλεισα σχεδόν στα μούτρα, ελπίζοντας να με πάρει και να μου ζητήσει «συγγνώμη». Δεν το 'κανε.

Καλύτερα πήγαν τα πράγματα με τους άλλους δυο, τον Πάνο και τον Σταμάτη. Κανόνισα και βρεθήκαμε Κυριακή νωρίς το απόγευμα στη Γλυφάδα και τους τα είπα όλα. Με το δικό μου τρόπο φυσικά, αλλά ανέφερα και μερικές ατάκες του Άρη για να τους φουντώσω.

«Και μας χέζει γι' αυτήν», κατέληξα.

Τους έκανα να μείνουν με ανοιχτό στόμα. Στην αρχή το είδαν πιο κουλ κι έτσι, πράγμα που μ' έβαλε σε σκέψεις και σ' επιφυλακή. Ώρα ήταν τώρα να τον υποστήριζαν. Μετά όμως το έφερα από δω, το έφερα από κει, τους είπα πως αν το 'λεγε, θα το 'λεγε μόνο σ' εμένα και πως δεν του καιγόταν καρφί γι' αυτούς.

«Πράγμα που το θεωρώ απαράδεκτο», τόνισα. «Ή είμαστε μια παρέα, κολλητοί κι έτσι, ή δεν είμαστε. Μέση λύση δεν υπάρχει».

Ο Πάνος κάτι πήγε να ψελλίσει, πως δικαίωμα του καθενός είναι να κάνει ό,τι θέλει, δεν είναι και υποχρεωμένος να δίνει συνέχεια λογαριασμό, αλλά ευτυχώς μου έκοψε γρήγορα.

«Ναι, συμφωνώ με χίλια. Όχι όμως να μας κοροϊδεύει και να μας παραμυθιάζει».

«Α, το φίδι, α, τον άθλιο. Κι εγώ που τον είχα βάλει τόσες φορές μέσα στο γήπεδο τσάμπα και τον κέρναγα αναψυκτικά στο κλαμπ του μπαμπά μου...»

Μπα; Πότε έγιναν αυτά; Καλά, εντελώς ζώο είμαι; Δεν είχα πάρει μυρωδιά τίποτα. Τέσπα, δε με συνέφερε να το κάνω θέμα κι αυτό.

«Είδες; Τον είδες πώς σου φέρθηκε; Καλό το τζάμπα, αλλά για το άλλο, κουβέντα».

Ο Σταμάτης ήταν έξω φρενών.

«Ή εμείς ή αυτή», είπε τελικά κι έσπευσα να συμφωνήσω, αναγκάζοντας τον Πάνο να συμφωνήσει κι αυτός.

«Ναι, αλλά εγώ δεν μπορώ να πω τίποτα. Θα λέει ότι ζηλεύω. Ποιος; Εγώ. Αν είναι δυνατόν! Κι είμαι σίγουρος ότι θα νομίσει πως ήταν δικιά μου ιδέα, πως εγώ σας έβαλα να τα πείτε αυτά».

«Γιατί, εμείς δεν έχουμε γνώμη; Δεν μπορούμε να τα σκεφτούμε;» με διέκοψε ο Πάνος, που επιτέλους άρχισε να παίρνει μπροστά.

«Εννοείται. Αυτός πιστεύει πως είστε άβουλοι και δεν έχετε γνώμη και πως σέρνεστε και κάνετε ό,τι σας λένε οι άλλοι, όχι εγώ. Φυσικά και τα σκεφτήκατε μόνοι σας και φυσικά και είναι δικιά σας απόφαση να τον ξεκόψετε».

Τους είδα λίγο να παραξενεύονται και να ζορίζονται. Φοβήθηκα μην τυχόν και το παρατράβηξα πάλι.

«Δίκιο έχει ο Νίκος», είπε, ευτυχώς, ο Σταμάτης και μας έβγαλε από τη δύσκολη θέση.

«Αν δε δώσει εξηγήσεις, τον ξεκόβουμε».

«Για να μη σου πω πως κι αν δε ζητήσει “συγγνώμη” απ’ όλους μας τον ξεκόβουμε», συμπλήρωσα εγώ.

Ευτυχώς, αυτούς τους δύο τους είχα στα σίγουρα.

Τώρα να σε δω, Άρη, τι θα κάνεις χωρίς φίλους. Αυτά παθαίνει κανείς αν είναι άτιμος και φέρεται μαλακισμένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 33

Σήμερα

«ΠΡΟΣΕΧΕ ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΟΥ, θα επιστρέψω, δε θα κάνω πολύ».

«Εντάξει, μείνε ήσυχη».

Η αλήθεια όμως είναι πως κι εγώ ήμουν πολύ ανήσυχος. Η νέα αγωγή με τα αντικαταθλιπτικά και τα ψυχοφάρμακα έχει πολλές παρενέργειες, που επιβαρύνουν το ήδη σοβαρό πρόβλημα της καρδιάς του.

«Δεν είναι στα καλά του τις τελευταίες μέρες, γι' αυτό πρόσεχε».

«Ξέρω, ξέρω, θα προσέχω».

Ξέρω, δυστυχώς, και μάλιστα πολύ καλά. Το έχω ζήσει μέρα τη μέρα, ώρα την ώρα, όλο.

Είχα γυρίσει απ' τη δουλειά και χάζευα στον υπολογιστή, μπαίνοντας στα προφίλ των παλιών μου συμμαθητών και συμμαθητριών. Παράξενο, όσο κι αν έχω προσπαθήσει να τα ξεχάσω, θυμάμαι ακόμα ονόματα, σαν να μην έχουν περάσει αυτά τα χρόνια. Κάποιος σπουδάζει Ιατρική, άλλη δικηγόρος, ο τρίτος βάζει φωτογραφίες από το στρατό, κάποιοι τα έχουν φτιάξει μεταξύ τους, οι πιο πολλοί κρατούν ακόμα επαφή. Κι εγώ, αποκομμένος απ' όλους εδώ στην Πάτρα, να συναντώ μετά από τόσο καιρό έναν από αυτούς, που τώρα είναι φοιτητής Αρχιτεκτονικής και που η τύχη το 'φερε να του βιάσω το σπίτι. Μπήκα έτσι στη διαδικασία ν' αρχίσω να θυμάμαι άσχημες στιγμές, στιγμές που πάλευα να ξεχάσω. Τι κι αν έκλεισε το σχολείο μετά την Γ' Γυμνασίου, επειδή είχαν φύγει ή θα 'φευγαν σχεδόν όλοι οι μαθητές; Τι κι αν είχαν διασκορπιστεί όλοι στα δημόσια της γειτονιάς τους, σε όλα τα νότια προάστια; Τι κι αν δεν υπήρξε ξανά

επαφή μαζί τους; Φαίνεται πως κάποια πράγματα δε σβήνονται ποτέ απ' τη μνήμη, όσα χρόνια και να περάσουν, ό,τι κι αν μεσολαβήσει στο ενδιάμεσο, και το κυριότερο: γίνονται αναμνήσεις ακόμα κι αν δεν το θέλει κανείς. Κι αυτό είναι το πιο δυσάρεστο. Από την άλλη βέβαια, μου άρεσε που προέκυψε αυτή η δουλειά κι έβγαλα έξτρα χρήματα, ήταν σημαντικά αυτά τα λεφτά. Όσο λίγα κι αν φαίνονται, για μένα είναι πολλά. Θα βουλώσουν κάποιες τρύπες.

Δεν ξέρω αν θα μπορούσαν να έχουν αλλιώς τα πράγματα. Σίγουρα πιστεύω ότι κάτι θα έπρεπε να έχω κάνει διαφορετικά, να είχα επιμείνει στα όνειρά μου, να μη μαραζώνω και βαλτώνω τώρα εδώ με ανθρώπους που δε μ' ενδιαφέρουν και δεν τους ενδιαφέρω και απλώς κάνουμε παρέα επειδή μοιραζόμαστε την ίδια καθημερινότητα.

Βλέπω τα παιδιά, τους πρώην συμμαθητές μου, να έχουν πάρει διαφορετικούς δρόμους, να έχει ακολουθήσει καθένας από αυτούς την πορεία του, που όλες ανεξαιρέτως είναι καλύτερες από τη δική μου. Βέβαια, αυτοί δεν πέρασαν τόσο πολλά σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, παρέμειναν για λίγο ακόμα παιδιά. Ενώ εγώ;... Τι κι αν ωρίμασα άγρια; Τι κι αν μεγάλωσα βίαια; Σε τι με βοηθάει αυτό στη ζωή που κάνω; Ίσα ίσα, με δυσκολεύει· από τη μια άκρη να πεταχτώ στην άλλη, χωρίς να έχω καν περάσει από τη μέση, είναι πολύ άσχημο πράγμα. Νιώθεις ότι ποτέ σου δεν μπορείς να ισορροπήσεις, να βρεις τον εαυτό σου, να ηρεμήσεις. Πάντα νομίζεις πως θα πέσεις, θα βγεις από το δρόμο σου, όποιος κι αν είναι αυτός. Και πάντα θα ταλαντεύεσαι, σαν εκκρεμές, χωρίς να βρίσκεις την ησυχία σου.

Παράτησα το Facebook και σηκώθηκα να ξεπιαστώ. Μόνο μαύρες σκέψεις έκανα μ' όλα αυτά. Ήθελα να πάω στην κουζίνα να φτιάξω ένα χυμό. Πέρασα πρώτα από το σαλόνι να δω πώς είναι ο πατέρας μου – τον είχα αφήσει αποβλακωμένο μπροστά στην τηλεόραση, να μην ξέρει τι κοιτά. Ξαφνικά πάγωσα.

«Θεέ μου!» φώναξα κι έτρεξα προς το μέρος του.

Είχε πέσει στο πάτωμα, τα μάτια του ακίνητα κοιτούσαν το ταβάνι. Σάλια έτρεχαν στο μάγουλό του.

«Μπαμπά! Μπαμπά! Μπαμπά μου!» ούρλιαζα χωρίς να ξέρω τι έπρεπε να κάνω.

Με έπιασε πανικός. Είχε πάθει εγκεφαλικό, σίγουρα, ή ίσως ήταν άλλο ένα καρδιακό επεισόδιο.

Το τηλέφωνο, το τηλέφωνο, σκέφτηκα αμέσως. Να πάρω τις Πρώτες Βοήθειες.

Δεν το 'βρισκα πουθενά.

Έτρεξα στην κουζίνα κι έβαλα νερό σ' ένα ποτήρι.

Κάθισα στο πάτωμα και πήρα το κεφάλι του στην αγκαλιά μου. Άρχισα να του ρίχνω νερό στο πρόσωπο να τον δροσίσω, δεν ήξερα τι συνέβαινε. Τι συνέβαινε;

«Σε παρακαλώ, μην πάθεις τίποτα. Σε παρακαλώ», φώναζα κι έκλαιγα.

Δεν αντιδρούσε.

«Όχι, Θεέ μου. Γιατί; Γιατί σ' εμένα;»

Τα μάτια του τρεμόπαιξαν. Ήταν ζωντανός. Στη στιγμή συνήλθα κι άρχισα να του τρίβω το θώρακα, δεν ξέρω γιατί το έκανα αυτό, δεν ξέρω, μπορεί να ήταν και λάθος. Του ξεκούμπωσα την πιτζάμα και του έτριβα το στέρνο με το νερό.

Έβγαλε μια βαθιά ανάσα. Είχε λιποθυμήσει και συνήλθε.

Τρόμαξα, πέθανα από το φόβο μου. Για μια στιγμή νόμισα ότι τα είχα χάσει όλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 34

Κ ΑΤΙ ΕΙΧΑ ΑΡΧΙΣΕΙ ΝΑ ΥΠΟΨΙΑΖΟΜΑΙ τις τελευταίες μέρες. Δεν ήταν, βέβαια, το γεγονός πως δεν είχαν ανέβει το βίντεο και οι φωτογραφίες από το κλαμπ –είχαν περάσει πια μέρες, ακόμα κι εγώ που είμαι τόσο δειλός άρχισα να πιστεύω πως τελικά δε θα έμπαιναν– όχι, όχι, δεν ήταν αυτό, παρόλο που από μόνο του ήταν περίεργο. Ούτε ακόμα πως ο Άρης πήγε και κάθισε μόνος του, πίσω πίσω αλλά σε άλλη σειρά. Υπέθεσα πως θα τον είχε αλλάξει η κυρία Αγγέλου. Εκείνο που με έβαλε σε υποψίες ήταν ότι είχαν σταματήσει οι πολλές κοροϊδίες και το δούλεμα από την πλευρά του Γόλιου και των άλλων. Όχι πως δε γίνονταν, γίνονταν, αλλά ήταν λες και τα έκαναν περισσότερο από συνήθεια. Σαν να βαριόντουσαν και απλώς ήθελαν να μη χαλάσουν το έθιμο. Παρόλο που συνέβαιναν ακριβώς τα ίδια –και λίγα σπρωξίματα, και λίγες κλοτσιές στα πράγματά μου, και κάποια βρισίματα μπροστά σε άλλους– είχα την αίσθηση πως ήταν λιγότερα και... πώς να το πω; Πιο ανόρεχτα απ' τη μεριά τους. Και ποτέ, μα ποτέ, δε συμμετείχε ξανά ο Άρης. Είχα ακούσει κάποιες φήμες ότι τα είχε φτιάξει με την Ελεονόρα. Στην αρχή είχα πειραχτεί, νόμιζα πως χάλασε και η Ελεονόρα και ότι από μέρα σε μέρα θα άλλαζε και η Άννα. Μετά οι φήμες έγιναν πιο πολλές, μέχρι που πλέον στα διαλείμματα οι δυο τους ήταν μαζί, οι τρεις τους δηλαδή, μαζί και με την Άννα. Με τους άλλους τρεις δεν είχαν πάρε δώσε.

Μέχρι που σιγουρεύτηκα ότι κάτι έτρεχε μεταξύ τους, όταν μια μέρα μού είπε ο Ιάσονας πως θα πήγαινε να κάτσει πίσω μαζί με τον Σταμάτη ή μαζί με τον Πάνο, αν ο Γόλιος καθόταν τελικά μαζί με τον Σταμάτη. Κι άρχισε να μου τα μασά τόσο, ώστε μπερδεύτηκε κι ο ίδιος και δεν κατάλαβα αν του είπε η Αγγέλου να

πάει να κάτσει εκεί, αν τον κάλεσε ο Σταμάτης, ή αν τελικά το ήθελε ο ίδιος.

«Ελπίζω να μη σε πειράζει», μου 'πε με κάποιο δισταγμό.

«Εμένα; Για ποιο λόγο να με πειράξει;»

«Όχι, λέω... επειδή θα είσαι μόνος σου».

«Όλη τη χρονιά μόνος μου ήμουν», του απάντησα εγώ και τον είδα που στράβωσε λίγο, αλλά τι να κάνουμε; Δε θα νιώσω άσχημα και για τον Ιάσονα, καθόλου μάλιστα, ο τύπος του μου φαίνεται πολύ σιχαμένος, να είναι με όλους και με όλα και να μη χαλά το κέφι κανενός.

Λογικά πρέπει να έγινε κάτι μεταξύ του Άρη και των τριών άλλων και να μη μιλάνε. Τους παρατηρώ πλέον και στα διαλείμματα, εκεί που έφευγα εγώ πρώτος ή τελευταίος, ανάλογα, τώρα φεύγει ο Άρης για να μην τους πετύχει. Και στο προαύλιο κάθονται στη μια άκρη ο Άρης με τα κορίτσια και στην άλλη οι υπόλοιποι τρεις. Πέρασε από το μυαλό μου πως όλο αυτό έχει να κάνει μ' εμένα, δηλαδή ο Άρης το μετάνιωσε, πήγε βρήκε τα κορίτσια, αυτά τον έβαλαν στον ίδιο δρόμο, μαλώνει με τους άλλους και μετά τα φτιάχνει με την Ελεονόρα. Όσο κι αν μ' άρεσε όμως αυτό το σενάριο, το έβγαλα γρήγορα από τη σκέψη μου, γιατί κάτι τέτοια απλά δε συμβαίνουν. Αλλά και πάλι ποτέ δεν μπορεί να είναι κανείς σίγουρος.

Πριν από δυο τρεις μέρες, όταν σχολάσαμε και βγήκαμε έξω, εγώ να περιμένω τη μαμά και η Ελεονόρα με την Άννα και τον Άρη να πάνε στη στάση του λεωφορείου, τις είδα να με πλησιάζουν. Ο Άρης έμεινε κάποια βήματα πιο πίσω, δεν ήρθε μαζί με τα κορίτσια. Τον είδα που χαμογελούσε λίγο κοιτάζοντάς μας, καθώς μιλούσαμε. Μετά, φεύγοντας, μου έκαναν «γεια» και οι τρεις τους. Δηλαδή και ο Άρης, αυτός πιο διστακτικά.

Να το έχει μετανιώσει τελικά; Θυμήθηκα τα λόγια του Κίμωνα όταν του είχα κάνει αυτή την ερώτηση, πως αν το μετανιώνει κάποιος, τελικά δεν έχει καμία σημασία για τον άλλον. Όμως για μένα έχει, έχει και πολλή μάλιστα. Έβρισκα τη δικαίωσή μου στο

σχολείο, την ίδια κιόλας σχολική χρονιά, δε θα χρειαζόταν να περιμένω χρόνια.

Πάλι τα κατάφερα και μπλέχτηκα υπεραναλύοντας τα πράγματα, φέρνοντάς τα στα μέτρα μου και νομίζοντας πως όλα κινούνται γύρω από μένα, για το κακό μου τις περισσότερες φορές, αλλά και για το καλό μου τώρα. Και τελικά βγάζω λάθος συμπεράσματα επειδή μπερδεύω την επιθυμία μου με την πραγματικότητα.

Παρ' όλα αυτά όμως, και καθώς περνούν οι μέρες, ένας άλλος φόβος έχει αρχίσει να σχηματίζεται στο μυαλό μου. Κι αν τελικά ο Ιάσωνα επέλεξε να πάει μ' αυτούς και να μπει στην κλίμα τους; Αν γλίτωσα από τον Άρη για να μπλέξω με τον Ιάσωνα; Αν κατάλαβε το πόσο τον απεχθάνομαι και θέλει να μ' εκδικηθεί;

Εννοείται πως δεν του το έχω δείξει ότι δε τον συμπαθώ καθόλου, αλλά ίσως τελικά να έχει κι αυτός την ιδιότητα που έχουμε όλοι οι κομπλεξικοί: την έκτη αίσθηση, να διαισθανόμαστε ότι κάτι δεν πάει καλά ακόμα κι όταν δεν υπάρχει κανένα σημάδι. Αν είναι έτσι, τότε τα πράγματα δε θα είναι καθόλου καλά για μένα. Σίγουρα προτιμώ τον Άρη να με τυραννά, γιατί έχω μάθει το στυλ του, ενώ τον Ιάσωνα δεν τον ξέρω, μέχρι ποιο σημείο μπορεί να φτάσει. Κι αυτό το άγνωστο με φοβίζει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 35

ΤΕΛΙΚΑ ΓΙΝΑΜΕ ΣΚΑΤΑ, ΠΙΟ ΣΚΑΤΑ ΠΕΘΑΙΝΕΙΣ. Ούτε μιλάμε, ούτε καν κοιτάζουμε ο ένας τον άλλον. Ο Άρης φαίνεται πολύ ερωτευμένος με την Ελεονόρα, θέλει να βρίσκονται όλη την ώρα, να κάνουν πράγματα μαζί. Είναι συνέχεια μαζί τους η Άννα κι εμάς μας έχει χεσμένους. Δηλαδή όχι ακριβώς έτσι, αλλά εκεί κατέληξαν τα πράγματα.

Για να πω και του στραβού το δίκιο, προσπάθησε να τα φιλοβρούμε. Πριν από δυο βδομάδες βγήκαμε έξω μια Κυριακή μεσημέρι να πάμε για καφέ και να συζητήσουμε. Δεν το περίμενα αυτό, δηλαδή να μου τηλεφωνήσει, και χάρηκα. Εννοείται πως ήμασταν τόσο ψυχραμένοι, που με το ζόρι κρατιόμασταν για να μην πούμε κάτι ο ένας στο άλλον και χαλάσει από την αρχή το πράγμα. Το οποίο και τελικά χάλασε, κυρίως απ' τη μεριά μου, γιατί δεν ήθελα να τα ξαναβρούμε έτσι όπως μου τα έλεγε αυτός. Βασικά επέμεινα ότι αυτό ήταν προδοσία, πως είχα ανησυχήσει, πως μου άρεσε κι εμένα η Ελεονόρα και πως δεν μου έδειξε εμπιστοσύνη για να μου το πει από την αρχή.

«Τελικά τι απ' όλα σε πείραξε; Γιατί μου λες μια λίστα από πράγματα κι εγώ έρχομαι σε δύσκολη θέση. Τι θες; Να ζητήσω συγγνώμη;»

Να συρθείς στα πόδια μου, κάθαρμα, αυτό θέλω.

«Όχι, βέβαια, τι συγγνώμη; Θέλω να καταλάβεις τη θέση μου, πως δεν είμαι τόσο παράλογος».

«Μα την καταλαβαίνω, από την αρχή σ' το είπα. Και παραδέχτηκα ότι ήταν παράλειψή μου που δε σ' το 'χα πει».

«Όχι, δεν την καταλαβαίνεις. Δεν είναι αυτό το θέμα...»

«Ε, ποιο είναι λοιπόν;»

«Το θέμα είναι... είναι... ε, άμα δεν το καταλαβαίνεις από μόνος σου, τόσες φορές που σου το ξεκαθάρισα, αυτό σημαίνει πως δε θέλεις να το καταλάβεις. Άρα χάνουμε το χρόνο μας».

Ε, τι να 'λεγα; Πως με τσάκισε που τα 'φτιαξε με την Ελεονόρα; Δηλαδή όχι με την Ελεονόρα συγκεκριμένα, αλλά μ' ένα κορίτσι, και μάλιστα πριν από μένα. Και χωρίς να με ρωτήσει. Για να του αρνηθώ. Γιατί θα του 'λεγα πως η κλίκα μας είναι πιο πολύτιμη από το να χάνει την ώρα του με γκόμενες, μέχρι δηλαδή να 'βρισκα εγώ κάποια και να τους έχεζα και τους τρεις μαζί. Αλλά λέγονται τέτοια πράγματα; Ακόμα κι εγώ σκέφτομαι για τον εαυτό μου πως είμαι παράλογος. Αλλά τι να κάνουμε; Έτσι είμαι.

Μετά τον έκανα να αισθανθεί πιο σκατά λέγοντάς του πόσο προδομένος αισθάνομαι κι ότι ήταν ο πιο παλιός μου φίλος και τέτοια, μπας και τον φιλοτιμήσω και τα χαλάσει μαζί της. Γιατί να τα φτιάξω εγώ με την Άννα δεν έπαιζε. Έτσι η μόνη λύση ήταν να τα χαλάσει αυτός.

Και τέλειωσα μ' ένα «Χαίρομαι για σένα, εννοείται, και εύχομαι να τα περνάτε καλά», παίρνοντας λυπημένο ύφος, για να μην ξεράσω βέβαια, την ίδια ώρα που σκεφτόμουν πόσο ωραία θα ήταν να τους πετύχαινα και τους δυο στη Γλυφάδα και να τους έσπρωχνα τελευταία στιγμή να τους πατήσει το τραμ. Ε, μα πια, κάτι τέτοιο τους χρειάζεται.

Το ευχάριστο είναι πως με πίστεψαν οι άλλοι δυο, ο Σταμάτης και ο Πάνος, μάλιστα κάποιες φορές βρίζουν τον Άρη περισσότερο από μένα.

«Μη σε νοιάζει. Είμαστε οι τρεις μας. Θα το μετανιώσει και θα 'ρθει παρακαλώντας», μου είπε ο Σταμάτης.

Ρε, άι στο διάολο κι εσύ, μου 'ρθε να του πω, σε κάναμε να 'χεις και γνώμη. Ζώο, ε, ζώο.

Πάντως καλύτερα να είναι μ' εμένα αυτοί οι δυο, παρά με τον άλλον. Τελευταία προστέθηκε και ο Ιάσοντας μάλιστα, άλλο γλειφτρόνι αυτός, να θέλει να είναι στην κλίκα, αλλά να μη θέλει να κάνουμε πλάκες στους άλλους. Τι να κάνουμε τότε; Σφουγγάρισμα; Να καθαρίζουμε πατάτες; Να παίζουμε τις κουμπάρες;

Ακόμα και τους άλλους που πειράζω, το κάνω χωρίς όρεξη, μπας και τη βρω δηλαδή. Αλλά το έχουν συνηθίσει κι αυτοί, τα γνωστά θύματα, και δεν κάνουν κάτι για να με ιντριγκάρουν. Δεν το σταματάω όμως, από τη μια γιατί αν κόψουμε αυτές τις πλάκες, τότε δε θα ξέρουμε τι να κάνουμε με τους υπόλοιπους, από την άλλη για να ζηλέψει ο μαλάκας, που είναι στα σιρόπια, και όταν αυτά τελειώσουν, να έρθει να φάει τη χλαπάτσα του. Γιατί δεν μπορεί, κάποτε θα γυρίσει σ' εμάς, τον ξέρω καλά τι σκατόψυχος και μαλακιστήρι είναι, δεν μπορεί από τη μια στιγμή στην άλλη να το παίζει «καλό παιδί». Αναγκαστικά θα γυρέψει τις παλιές πλάκες και τότε θα τον έχουμε στο κλάσιμο και θα μείνει χωρίς κανένα φίλο. Ναι, αυτό θέλω βασικά, να την πάθει, να πληρώσει. Αυτή η σκέψη με γεμίζει με ευχαρίστηση και υπομονή, είναι ό,τι καλύτερο μπορώ να περιμένω.

Γιατί θα περιμένω, θα τον περιμένω στη γωνία...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 36

Η ΜΑΜΑ ΚΙ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΚΑΘΟΝΤΑΝ ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΜΟΥ και με άκουγαν χωρίς να με διακόπτουν. Προσπαθούσα να μην τους κοιτώ. Ήμουν καθισμένος στην καρέκλα του γραφείου μου και απέφευγα το βλέμμα τους, δεν ήθελα να δω πόσο λυπημένοι ή απογοητευμένοι ίσως ήταν μ' εμένα. Παρ' όλα αυτά, οι ίδιοι με ενθάρρυναν να συνεχίσω, να τα πω όλα, να μην τους κρύψω τίποτα και να μην ντραπώ.

Η ιστορία είχε αρχίσει πριν από δυο μέρες, όταν ξαφνικά το απόγευμα άρχισαν να καλούν το κινητό μου από απόκρυψη και να 'ρχονται διάφορα μηνύματα. Όλα είχαν πρόστυχο περιεχόμενο, «Ελα να τι βρούμε», «Poso raei ; », «θα δεις τι θα σου κανω», στις κλήσεις μάλιστα άρχιζαν να με βρίζουν, «ανωμαλιαρη θα τα πουμε», «da se diaskedasume», «Παλιαδερχη δεν ντρεπεσαι» και άλλα τέτοια. Το μυαλό μου πήγε φυσικά στον Γόλιο και στους άλλους, τρόμαξα και για μια στιγμή μήπως όλο αυτό ήταν ιδέα του Ιάσονα για να μπει στην παρέα τους. Οι κλήσεις και τα μηνύματα έρχονταν τόσο συχνά, που έγινε φοβερά ενοχλητικό κι όσο περνούσε η ώρα άρχισα να φοβάμαι. Αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω τι συνέβαινε. Είχαν δώσει το κινητό μου σε τόσα άτομα για να με κοροϊδεύουν; Γιατί τα μηνύματα ήταν από διαφορετικά νούμερα. Δεν ήξερα τι να βάλω με το μυαλό μου. Μάλιστα, καθώς περνούσε η ώρα κι αποφάσισα να μην το σηκώνω, τα μηνύματα που έρχονταν γίνονταν όλο και πιο επιθετικά, με έβριζαν χυδαία επειδή δεν το σήκωνα και με απειλούσαν.

Έκλεισα το κινητό και το έβαλα στο συρτάρι μου. Είχα πανικοβληθεί, είχα φοβηθεί πάρα πολύ, άρχισα να ξαναπηγαίνω στο παράθυρο και να κοιτώ από κάτω το δρόμο, μήπως με παρακολουθούσαν, μήπως την είχαν στημένη να μου κάνουν κακό.

Μέχρι που ήρθε το μήνυμα του Κώστα στο τσατ.

«Μη φοβηθείς, κλείσε το κινητό σου. Κάποιος έγραψε με μαρκαδόρο στις τουαλέτες των αγοριών, σε πολλά σημεία, το τηλέφωνό σου».

«Και τι έγραψε;»

«“Τα κάνω όλα”, “Πάρε με να τη βρούμε”, “Πάρε με αμέσως”, “Σε θέλω” και άλλα τέτοια».

Δεν μπορούσα να πιστέψω αυτό που μου συνέβαινε.

«Γράφει και τ' όνομά μου;»

«Όχι».

Την άλλη μέρα το είδα κι εγώ. Ήταν παντού, στα πλακάκια, πάνω στα καζανάκια, στις πόρτες. Όχι με μεγάλα γράμματα βέβαια, ίσως γι' αυτό δεν το είχαν δει οι καθαρίστριες.

Άρχισα να τρίβω ένα πλακάκι, αλλά το μελάνι δεν έβγαινε, ήθελε δουλειά. Κοίταξα σχεδόν σε όλες τις τουαλέτες των αγοριών, το τηλέφωνό μου ήταν γραμμένο σε κάθε μια από αυτές.

Ο Γόλιος και η παρέα του δε με κοίταξαν καν όταν διασταυρωθήκαμε, το ίδιο κι ο Ιάσονας. Μήπως δεν το είχαν κάνει εκείνοι;

Το πρόβλημα όμως ήταν τι θα έλεγα στη μαμά. Ότι χάνω δεύτερο κινητό μέσα σε λίγους μήνες; Τι εμπιστοσύνη θα μου είχαν μετά; Αλλά και πώς θα το ξανάνοιγα; Θα έρχονταν συνέχεια μηνύματα.

«Εεε, το 'χασα», της είπα τελικά.

Με είχε αιφνιδιάσει εντελώς όταν με ρώτησε γιατί το έχω κλειστό:

«Σε έπαιρνα για να σου πω ότι θα καθυστερήσω πέντε λεπτά κι εσύ το είχες κλειστό».

Τι να έλεγα; Δεν είχα σκεφτεί κάποια δικαιολογία.

Την είδα που νευρίασε, αλλά προσπάθησε να μην κάνει θέμα.

Και σήμερα, όταν γύρισα απ' το σχολείο, την είδα να έρχεται χαρούμενη και να μου το δείχνει.

«Το βρήκα στο συρτάρι σου. Μα καλά, δεν ξέρεις πού φυλάς τα πράγματά σου;»

«Γιατί ψάχνεις τα συρτάρια μου; Δεν έχεις δικαίωμα. Είναι δικά μου πράγματα», ξέσπασα.

Η μαμά κι ο μπαμπάς με κοίταξαν απορημένοι.

«Θοδωρή, συμβαίνει τίποτα; Μας κρύβεις κάτι;»

Κι έτσι αναγκάστηκα να τους πω, με έβαλαν να το ανοίξω και τα μηνύματα έρχονταν συνέχεια, δεν πρόφταινε ν' ανοίξει το ένα κι ερχόταν το άλλο, όλο και πιο πρόστυχα, όλο και πιο επιθετικά, όλο και πιο μοχθηρά. Κάποια έβριζαν και τους γονείς μου.

Είχαν γουρλώσει τα μάτια τους, δεν πίστευαν σε αυτά που διάβαζαν.

«Μμμ... μ... μάλλον, ε... έγινε κάποιο λάθος», τους είπα κοιτώντας τους επίμονα στα μάτια για να με πιστέψουν.

Αυτοί όμως δε με πίστεψαν.

«Για πρώτη φορά δε σε πιστεύουμε, Θοδωρή. Θες να μας πεις τι ακριβώς συμβαίνει;» με ρώτησε ο μπαμπάς.

Και τα είπα όλα, όλα όμως. Ότι είχα περάσει από την αρχή της χρονιάς. Για τις κλοτσιές και την καταστροφή των βιβλίων μου, για τα περιστατικά στα αποδυτήρια και στις τουαλέτες, για το πάρτι και το ποτό, για τα ποιήματα που είχαν διαβάσει δημοσίως, για τις κοροϊδίες μπροστά στους άλλους, για το Facebook, για τα λεφτά που τους έδινα για να με αφήσουν ήσυχο.

Ο μπαμπάς κουνούσε το κεφάλι του μην μπορώντας να πιστέψει όσα άκουγε, η μαμά είχε βάλει την παλάμη της στο μάγουλό της και με κοιτούσε δακρυσμένη, μ' ένα βλέμμα γεμάτο απόγνωση. Καταλαβαίνω πως πρέπει να ήταν πράγματι μεγάλο σοκ γι' αυτούς. Και τα μάτια του μπαμπά είχαν υγρανθεί. Είχα πάρει όμως πλέον φόρα και δε σταματούσα, θα τα έλεγα όλα, δεν είχε νόημα πια να κρύβομαι και να λέω ψέματα, θα ξανακέρδιζα την εμπιστοσύνη τους, άλλωστε δε μου είχαν μείνει και πολλά πράγματα ακόμα.

Μιλούσα, μιλούσα για ώρα, από ένα σημείο και μετά δεν έβλεπα από τα δάκρυα, η φωνή μου έτρεμε, αλλά συνέχιζα. Όταν τελείωσα, ήταν και οι δύο καταρρακωμένοι αλλά και εξοργισμένοι.

«Συγγνώμη», είπα μετά από αρκετή ώρα.

Έπεσαν πάνω μου και μ' αγκάλιασαν.

«Εσύ ζητάς συγγνώμη, αγόρι μου; Εμείς πρέπει να ζητήσουμε.
Αχ, ένα τεράστιο συγγνώμη κι από τους δυο μας. Πώς
μπορέσαμε;...»

Βγήκαν συντετριμμένοι απ' το δωμάτιό μου. Δεν ήξερα τι
σκόπευαν να κάνουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 37

Σ ΚΑΤΑ! ΣΚΑΤΑ, ΣΚΑΤΑ, ΣΚΑΤΑ, ΣΚΑΤΑ, ΣΚΑΤΑ, ΣΚΑΤΑ!

Αυτό που συμβαίνει δεν υπάρχει, είναι αδύνατον. Όχι, δεν το χωράει ο νους μου, και τέτοιες παπαριές. Είναι απλά αδύνατον, δεν παίζει. Α-ΔΥ-ΝΑ-ΤΟΝ.

Ρώτησα κι έμαθα πώς έγινε, για όλα φταίει ο Σταμάτης, ο γκραν μαλάκας. Τον φάρεψε η άλλη κότα, η Αγγέλου, για τα τηλέφωνα στα καζανάκια και στις τουαλέτες –ότι, και καλά, ήξερε– κι αυτός τα ξέρασε όλα. ΟΛΑ ΛΕΜΕ. FUCK ME, ρε πούστη μου.

Και να είμαστε μέσα στο γραφείο του γυμνασιάρχη, εγώ με τη μητέρα μου, ο μαλάκας ο Σταμάτης με τον πατέρα του, η Αγγέλου, η μητέρα του Θοδωρή μόνη της, γιατί το βουβάλι δεν ήρθε στο σχολείο (τόσο χέστης είναι, καλά του κάναμε στην τελική), μετά το σίχαμα ο Άρης, και με τους δυο του γονείς παρακαλώ, ο Κώστας από το διπλανό τμήμα (αυτός, πάλι, από πού ξεφύτρωσε, πόση ρουφιανιά επιτέλους!) και κάνα δυο άλλοι καθηγητές, που τους έφεραν για γλάστρες μάλλον, γιατί δε μιλούσαν κι όλο κούναγαν τις κεφάλες τους.

Η Αγγέλου ήρθε διαβασμένη, τα είπε όλα. Καλά, τα μισά από αυτά τα είχα ξεχάσει. Από ένα σημείο και μετά δεν έδινα και σημασία. Τώρα, τι σημασία να δώσεις; Τα πήρε όμως και μου την είπε επειδή γέλαγα όταν μιλούσε για τον χοντρό. Ε, ναι, ρε, γέλαγα, καλύτερο αυτό, γιατί ο τύπος είναι για κλάματα. Η μάνα του Θοδωρή έξαλλη, να ουρλιάζει πως θα μας καταγγείλει, πως θα κλείσει το σχολείο. Σιγά, κυρά μου, αν τον έκανες εσύ κεφτέ, δε σου φταίει κάνας άλλος. Και σιγά το σχολείο, δεν κλείνει να πάει στο διάολο; Ο μαλάκας ο γυμνασιάρχης όλο «Να το συζητήσουμε» και «Να τα βρούμε» και «Είναι απαράδεκτα αυτά» και κάτι τέτοιες πίπες που έδειχναν το πόσο είχε χεστεί πάνω του. Σε λίγο θα τον

μυρίζαμε κιόλας. Ο Πάνος –α, τον είχα ξεχάσει αυτόν– μόνος του στο γραφείο, δεν μπορούσαν, βλέπεις, οι δικοί του, πλάθανε κουλουράκια και πρόσεχαν τις ζαμπονοτυρόπιτες μην καούνε. Ο Άρης ο παπάρης με κατεβασμένο κεφάλι, κατακόκκινος από την ντροπή. Τώρα, ηθοποιία ήταν αυτό; Το μόνο για το οποίο θα 'πρεπε να ντρέπεται είναι η προδοσία του. Ο Σταμάτης, άλλος μαλάκας αυτός, είχε κοκκινίσει, γιατί κατάλαβε την πατάτα που είχε κάνει. Ο μόνος νορμάλ εκεί μέσα ήταν ο πατέρας του, που είχε ένα πλάγιο, φιλοειρωνικό χαμόγελο και ήταν σχετικά ήρεμος, μη σου πω ότι το χαιρόταν κιόλας. Κι ο μόνος που έλεγε τα αυτονόητα και λογικά πράγματα, ότι δηλαδή παιδιά είμαστε, και θα παίξουμε και θα τσακωθούμε, κι ότι κι εκείνος στα γήπεδα τα είχε ζήσει αυτά και έβλεπε και την κερκίδα να τον βρίζει, αλλά δε χαμπάριαζε, αντίθετα, έγινε πιο σκληρός. Πολύ τον πάω τον τύπο.

«Πρέπει δηλαδή να γίνει όλο το σχολείο γήπεδο, να πέφτει ξύλο και να βριζόμαστε; Μπράβο σας που τα καταφέρατε, δε με νοιάζει καθόλου όμως», φώναζε η μητέρα του Θοδωρή και η Αγγέλου συμφωνούσε.

«Πού είναι ο γιος σου εσένα, κυρά μου; Γι' αυτόν μιλάμε, τώρα βρήκε ν' αρρωστήσει; Να έρθει να υπερασπιστεί τον εαυτό του σαν άντρας».

«Ναι, άντρας σαν το γιο σου, που του έχει κάνει το βίο αβίωτο. Σαν δεν ντρέπεσαι, που μου κάνεις και υποδείξεις!»

Ο γυμνασιάρχης προσπαθούσε να ηρεμήσει τα πνεύματα.

«Ας είμαστε κόσμιοι, δεν ωφελεί κανέναν μας να...»

Εκεί πετάχτηκε η Αγγέλου.

«Θα συμφωνήσω. Δεν ωφελεί κανέναν μας να πάω στη Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης και να τα βγάλω όλα στις εφημερίδες. Γιατί θα πάω αν δε ληφθούν μέτρα και δεν υπάρξει τιμωρία».

Η μητέρα μου ήταν κουλ, μάλλον της την έσπαγε όλο αυτό και απλώς κουνούσε το κεφάλι της συμφωνώντας ή διαφωνώντας, για να τελειώνει μια ώρα αρχύτερα και να πάει για lunch στα Fridays. Όλο αλλού κοιτούσε.

Οι γονείς του Άρη ήταν –έδειχναν– σοκαρισμένοι και οι δυο τους. Το έβλεπες στις φάτσες τους, σαν να τους είχαν πει ότι ο γιος τους είναι ο ελεύθερος σκοπευτής των Ταλιμπάν στη Γλυφάδα. Ναι, καλά, άλλοι υποκριτές.

«Άρη, πες μας, είναι αλήθεια όλα αυτά; Πες μας γιατί θα τρελαθούμε».

«Είναι», είπε αυτός, τόσο σιγά που ανάθεμα κι αν τον άκουσε κανείς.

Καλά, αυτόν θα τον κανονίσω μετά. Μεγάλο φίδι, μεγάλος Ιούδας, πιο προδότης πεθαίνεις.

Και μετά ήταν η ώρα –ταρατατάν!– του αρχιρουφιάνου. Του Κώστα. Που έβγαλε ένα στικάκι με τα ποσταρίσματα στο Facebook και μίλησε για το περιστατικό στα αποδυτήρια· εκεί κόντεψα να βάλω τα γέλια, καλά, μιλάμε, φοβερές πλάκες κάναμε και δεν το είχα καταλάβει. Είπε και που πετάχτηκε σαν πορδή κι είχε πει στον Σταμάτη να κοιτάζει το βρακί του που ήταν κίτρινο. Χα, χα, τώρα που το θυμάμαι, κορυφαία στιγμή κι αυτή.

Και τότε, εντελώς στα ξαφνικά, εκεί που ο πατέρας του Σταμάτη ήταν καρακούλ, μ' ένα χαμόγελο να, με το που το ακούει αυτό, γυρνά στο γιο του και του λέει αγριεμένος:

«Έτσι σου 'πε; Για το σώβρακό σου;»

«Εεε, να σου εξηγήσω...» πήγε να πει ο Σταμ, αλλά δεν πρόφτασε.

«Πάρ' τα, ρε ξεφτίλα άντρα, πάρ' τα όλα δικά σου», του έδωσε δυο χαστούκια ο πατέρας του, τόσο δυνατά, που ο Σταμάτης έχασε την ισορροπία του και παραλίγο να πέσει, αλλά στηρίχτηκε στο γραφείο.

«Παναγιά μου!» φώναξε η μητέρα του Άρη.

«Βοήθεια!» φώναξε και η Αγγέλου, ενώ όλοι οι άλλοι είχαμε μείνει εμβρόντητοι.

Εγώ είχα γουρλώσει τα μάτια μου, απ' τη μια έβλεπα τον Σταμάτη να αιμορραγεί από τη μύτη και να βάζει τα κλάματα και απ' την άλλη όλους τους υπόλοιπους να στέκονται φοβισμένοι και να έχουν χάσει το χρώμα τους.

Ο γυμνασιάρχης άρχισε να ψελλίζει.

«Ε, σας παρακαλώ, δεν είναι εδώ ο χώρος...»

«Κάτσε κάτω εσύ, κωλόγερε, που θα μου πεις πως δεν είναι εδώ ο χώρος...» έκανε σαν μανιασμένος ο πατέρας του Σταμάτη τεντώνοντας το δάχτυλο.

Τα είχα κάνει πάνω μου, τρόμαξα ότι θα την έπεφτε και σ' εμένα, πως θα έτρωγα το ξύλο της χρονιάς μου. 'Ντάξει, κάπου το περίμενα να δέρνει ο πατέρας του τον κόσμο –τι στο διάολο, μπράβος ήταν– αλλά όχι κι αυτό.

Η Αγγέλου πήγε να πάρει από το τηλέφωνο του γραφείου την αστυνομία, αλλά ο πατέρας του Σταμάτη το άρπαξε, το τράβηξε, του έκοψε τα καλώδια και το πέταξε στον απέναντι τοίχο. Όλοι σχύψαμε, ακόμα κι αν δεν ερχόταν προς το μέρος μας η συσκευή.

Μετά το τρελό σοκ και τον πανικό εκεί μέσα, ο τύπος άρχισε να ηρεμεί. Είναι εντελώς ψυχάκιας, του την έχουν βαρέσει τα φάρμακα και τ' αναβολικά, δεν εξηγείται αλλιώς. 'Ντάξει, είπαμε να είσαι δυνατός, αυτό το θαυμάζω, οκ να ρίχνεις και καμιά ξώφαλτση, αλλά αυτό ήταν παράνοια, τρέλα. Ο τύπος δε στέκει, πρέπει να τον κλείσουν μέσα.

Μετά από λίγο, κι ενώ όλοι ήταν αλαφιασμένοι, ο γυμνασιάρχης ρώτησε τι πρότειναν. Η Αγγέλου άρχισε να ξαναουρλιάζει πως το σχολείο έπρεπε να λάβει άμεσα μέτρα, αλλιώς θα έκανε καταγγελία. Το ίδιο φώναζε και η μάνα του Θόδωρου. Ο πατέρας του Σταμ είχε ηρεμήσει, σαν να του είχαν κάνει ένεση, δεν ξέρω πώς έγινε αυτό. Ο Πάνος εντελώς εξαφανισμένος, ο Κώστας σε στάση προσοχής, ο Άρης με κατεβασμένο κεφάλι, ο Σταμ να προσπαθεί να σταματήσει το αίμα από τη μύτη του και να συγκρατήσει τα δάκρυά του.

«Τριήμερη αποβολή για τον Νίκο και τον Σταμάτη. Επίπληξη για τους άλλους δύο. Θα καθίσουν σε χωριστά θρανία. Τι λέτε;»

Μμμ... μάλλον φτηνά τη γλιτώσαμε.

«Και αν παρουσιαστεί άλλο τέτοιο φαινόμενο ξανά, άμεση αποβολή από το σχολείο», είπε η Αγγέλου.

«Ε... ναι... εντάξει», συμφώνησε, όχι με μεγάλη όρεξη, ο γυμνασιάρχης.

«Όταν λέω άμεση, εννοώ άμεση, την ίδια μέρα μαζεύει τα μπογαλάκια του και φεύγει. Και να τεθεί το ζήτημα στο συμβούλιο των καθηγητών και στο σύλλογο γονέων».

«Εντάξει, εντάξει, μόνο να σταματήσει εδώ, μην το φτάσουμε στα άκρα», έλεγε ο γυμνασιάρχης τρομοκρατημένος.

«Δεν ξέρω αν θα έχω το παιδί μου εδώ του χρόνου», είπε η μάνα του Θοδωρή.

Στο γραφείο επικράτησε ησυχία, μια αφύσικη ησυχία εντελώς ξαφνική. Σαν να μην είχαμε τι άλλο να πούμε.

«Λοιπόν... αυτά...» άρχισε να λέει ξανά ο γυμνασιάρχης για να το διαλύσουμε, αλλά εκείνη τη στιγμή πήρε το λόγο ο πατέρας του Άρη.

«Θέλουμε να ζητήσουμε συγγνώμη από τον Θοδωρή και τους γονείς του για το κακό που έκανε ο γιος μας. Είναι και δική μας ευθύνη, μάλλον μόνο δική μας, γιατί κάπου τον αφήσαμε πολύ ελεύθερο, κάπου δεν τον παρακολουθούσαμε σωστά. Το δίκαιο είναι να πάρει και ο Άρης τριήμερη αποβολή, αυτό θέλουμε. Όχι δυο μέτρα και δυο σταθμά. Να του γίνει μάθημα».

Πάρ' τα, μαλάκα μου! Και λίγο σου 'ναι. Δεν περίμενα αυτή την ξήγα απ' το γιατρό, νόμιζα ότι μόνο φακελάκια κι έτσι ήταν.

Ο Άρης γύρισε και τους κοίταξε παραξενεμένος, αλλά μόλις είδε το βλέμμα των δικών του, κατέβασε το κεφάλι του.

«Συμφωνώ...» είπε σιγανά, «και συ... συγγνώμη...»

Αρχίσαμε να βγαίνουμε απ' το γραφείο.

«Φεύγω, έχω αργήσει», μου είπε η μητέρα μου.

«Μαμά, να σου εξηγήσω...» πήγα να της πω εγώ.

«Μετά, έχω αργήσει σου λέω...»

Έμεινα να την κοιτώ που έφευγε βιαστική.

Πέρασε ο Άρης κι οι γονείς του χωρίς να κοιτάξουν κανένα. Φαίνονταν πολύ ταραγμένοι, ο άλλος είχε το κεφάλι σκυφτό.

Μετά έφυγε ο ψυχάκις, ρίχνοντας μια τελευταία ματιά όλο νεύρο και περιφρόνηση στο γιο του.

«Λυπάμαι που το 'ζησες αυτό. Που σε χτύπησε. Νευρίασα», είπα στον Σταμάτη. Κρίμα, φίλος είναι, έπρεπε να του συμπαρασταθώ, άσχετα αν τα προκάλεσε όλα αυτά.

«'Ντάξει, δεν πειράζει», μου απάντησε μ' ένα λυπημένο χαμόγελο. «Δεν ήταν τόσο δυνατές αυτή τη φορά, έχω φάει πολύ χειρότερες. Κι όχι μόνο με τα χέρια...»

Τον έβλεπα καθώς κατευθυνόταν μόνος του προς τις τουαλέτες και τον λυπήθηκα. Τον λυπήθηκα πολύ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 38

Σήμερα

Η ΞΕΡΑ ΠΩΣ ΘΑ ΕΡΧΟΤΑΝ ΚΑΠΟΤΕ Η ΣΤΙΓΜΗ. Δεν μπορούσα να κρύβομαι άλλο πίσω από πάγκους, μεταξύ των διαδρόμων, να το σκάω στην αποθήκη κρυφοκοιτώντας πότε θα έφευγε. Καταντάει εμμονή όλο αυτό, φόβος, αρρώστια. Και από κάτι τέτοια είμαι γεμάτος. Ούτε και έχω όρεξη να μου τη λέει συνέχεια ο προϊστάμενος, ότι έκανα κοπάνια κι ότι έχωνα τους άλλους. Τον τελευταίο καιρό του έδυνα συνέχεια πάτημα να μου κάνει παρατηρήσεις. Ίσως και να μη με πήγαινε απ' την αρχή, από την πρώτη μέρα, που είχα κάνει το λάθος να πω ότι παλιά έμενα στην Αθήνα, στα νότια προάστια, και πήγαινα σε ιδιωτικό. «Αλλά το σχολείο το συνέχισα και το τέλειωσα εδώ στην Πάτρα», συμπλήρωνα, για να μην προκαλώ κι εγώ δεν ξέρω τι. Αλλά και πάλι, είναι κακό ν' ανοίγεται κανείς έστω και τόσο, να δίνει στοιχεία από το παρελθόν του, από το παρόν του. Γιατί οι άλλοι βγάζουν συμπεράσματα και φτιάχνουν σενάρια που τις περισσότερες φορές δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα.

Είχα και τον Απόστολο, που με αντιμετώπιζε πλέον ως ιδιαίτερη περίπτωση ανθρώπου. Εκείνος μου είχε φερθεί καλά από την πρώτη μέρα κι εγώ επέμενα να τον έχω σε απόσταση και να τον κάνω παρέα μόνο όποτε δεν είχα τίποτα καλύτερο.

Ναι, έπρεπε ν' απαλλαγώ από αυτό το νέο φόβο που εμφανίστηκε στην ήδη δύσκολη ζωή μου. Αρκετά προβλήματα έχω, πολύ σοβαρότερα. Το ν' ασχολούμαι με το πώς θ' αποφύγω ένα άτομο από το παρελθόν μου –που καλά καλά δεν ξέρω αν πλέον με θυμάται, μετά από τόσα χρόνια– είναι ένα ακόμα βάρος. Ίσως,

βέβαια, και να με βόλευε αυτός ο νέος φόβος, ίσως ήταν ένα καλό άλλοθι για ν' αποφύγω τα πραγματικά μου προβλήματα. Το να σκέφτομαι συνέχεια κάτι τόσο χαζό, μπορεί να με βοηθούσε κάπως. Ίσως να χρειαζόμουν έναν μπαμπούλα τελικά, για να μην αντιμετωπίζω τους δικούς μου μπαμπούλες.

Μετά από εκείνη την πρώτη φορά, τον έβλεπα συχνά, πύκνωναν οι επισκέψεις του στο σούπερ μάρκετ. Κάποιες φορές ερχόταν με συμφοιτητές του και συμφοιτήτριες, υποθέτω δηλαδή πως θα σπούδαζαν κι αυτοί στην Αρχιτεκτονική. Έπαιρναν μακαρόνια κι έτοιμες πίτσες, μπίρες και αναψυκτικά για να περάσουν ένα φιλικό βράδυ σπίτι του. Αυτό το έβλεπα αργότερα που το πόσταρε. Ευθυμία και γέλια, μια σχετικά μεγάλη ομάδα παιδιών στα πρώτα στάδια της φοιτητικής τους ζωής, μακριά από τους δικούς τους, να προσπαθούν να στήσουν το δικό τους σπίτι, να κάνουν όλες τις δουλειές που έχουν συνηθίσει να κάνουν οι άλλοι γι' αυτούς, να διασκεδάζουν, να ζουν τη ζωή τους. Ό,τι δηλαδή δεν κάνω εγώ. Αυτό είναι που φοβάμαι πιο πολύ. Τις συγκρίσεις. Επειδή με κάνουν να ντρέπομαι.

Αλλά κάποτε σταματάνε και οι ντροπές και οι φόβοι. Ο καθένας πρέπει ν' αντιμετωπίζει όσα του φέρνει η ζωή και να προσπαθεί να την κάνει καλύτερη, όσο δύσκολο κι αν είναι.

«Μάλλον θα πάρουμε κι άλλη δουλειά», μου είχε πει τις προάλλες ο Απόστολος. «Ο φοιτητής μας είναι ενθουσιασμένος με το βάψιμο που κάναμε σπίτι του και θα μας συστήσει και σ' άλλους».

Με κοίταζε να δει πώς θ' αντιδράσω.

«Ε, δεν μπορείς να το αρνηθείς αυτό, ούτε και να κάνεις τον δύσκολο, μπορείς;»

Όχι, δεν μπορείς. Ειδικά αν σκεφτείς πόση ανάγκη έχεις αυτά τα λεφτά, πόσο σε βοηθούν στις ατελείωτες υποχρεώσεις που έχουν πέσει πάνω σου. Ειδικά αν σκεφτείς ότι είσαι ο μόνος που δουλεύει στο σπίτι.

Έτσι, όταν τους είδα προ ημερών να συζητούν, δε χρειάστηκε να μου κάνει νεύμα ο Απόστολος. Μάζεψα όσο κουράγιο είχα και

πήγα να του μιλήσω.

Καθώς τους πλησίαζα, είχε σφιχτεί η καρδιά μου. Άρχισα να το μετανιώνω, όμως τα πόδια μου με πήγαιναν από μόνα τους. Ο Απόστολος του μιλούσε με ενθουσιασμό για το τι άλλο μπορούμε να κάνουμε στο διαμέρισμα, από υδραυλικά και ηλεκτρολογικά, μέχρι οποιοδήποτε μερεμέτι χρειαζόταν. Ήταν πολύ πειστικός. Εγώ στην ουσία δεν ξέρω τίποτε απ' αυτά, ο Απόστολος κάτι σκαμπάζει, βέβαια, και ήθελε να δείξει ότι έχει ολόκληρο συνεργείο για τέτοιου είδους δουλειές.

«Α...» έκανε μόλις με είδε, «να σου συστήσω και το συνεργάτη μου», άρχισε να λέει στο φοιτητή.

Πλησίασα μ' ένα ζορισμένο χαμόγελο.

«Δε χρειάζεται... γνωριζόμαστε από παλιά», είπα δυνατά και τέντωσα το χέρι μου να χαιρετήσω τον άλλον.

Τον είδα που άνοιξε διάπλατα το στόμα του, έδειξε όλη του την έκπληξη. Δεν πτοήθηκα όμως, συνέχισα να του μιλάω.

«Τι κάνεις, Θοδωρή; Ο Νίκος είμαι. Ο Νίκος ο Γόλιος. Ήμασταν μαζί στη Β' Γυμνασίου, θυμάσαι;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 39

Η ΜΟΥΝ ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΜΕΝΟΣ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ που τελικά είχα πάει να μιλήσω στον Θοδωρή. Πολύ παράξενο δεν είναι αυτό; Ίσως να 'παιξε ρόλο και το ότι διάβασα το ημερολόγιό του, όχι όλο, δεν είχα προφτάσει, μόνο κάτι αποσπάσματα. Αλλά κι αυτά ήταν πολλά για να καταλάβω. Το πώς με έβλεπε, το πώς ήμουν τότε, το πόσο έχω αλλάξει. Προς το καλύτερο; Προς το χειρότερο; Δεν ξέρω. Το σίγουρο όμως είναι πως δεν έχω κανένα κοινό στοιχείο με τον παλιό Γόλιο, τον Γόλιο της Β΄ Γυμνασίου. Ίσως η πρώτη διαφορά να είναι πως τότε ήμουν ο Γόλιος, τώρα είμαι ο Νίκος.

Ναι, ήμουν ανακουφισμένος, παρόλο που οι ζωές μας πήραν εντελώς αντίθετη πορεία από αυτή που έδειχναν στην αρχή, παρόλο που τα δικά μου όνειρα τα πραγματοποίησε τελικά ο Θοδωρής. Είναι πια φοιτητής Αρχιτεκτονικής, αυτό που υποτίθεται πως θα γινόμουν εγώ. Είμαι πια κάπως χαμένος, αυτό που υποτίθεται πως θα γινόταν αυτός.

Από την έκπληξη που ένιωσα όταν με είδε μπροστά του, δεν μπόρεσε ν' αρθρώσει καλά καλά λέξη. Μόνο ένα ζορισμένο χαμόγελο έβγαλε κι ένα «Θα τα πούμε». Δεν επέμεινα. Δεν υπήρχαν άλλωστε και πολλά να πούμε. Τι να του πω άλλωστε; «Συγγνώμη για τα παλιά»; «Ξέρεις, διάβασα το ημερολόγιό σου, γράφω κι εγώ ένα, να σ' το δώσω να το διαβάσεις κάποτε»; Όχι, τη συγγνώμη πρέπει να τη ζητάς όταν έχεις το πάνω χέρι. Όταν είσαι από κάτω, όπως εγώ τώρα, δεν έχει και τόσο νόημα, μοιάζει περισσότερο με ικεσία, είναι σαν να ζητάς τον οίκτο του άλλου, να σε συγχωρήσει και να σου δώσει σημασία ή έστω την ψευδαίσθηση ότι είσαι κάτι.

Είχα εισβάλει ξανά στη ζωή του, έστω διαβάζοντας το ημερολόγιό του. Και πάλι του έκανα κακό, παραβίασα τα μυστικά του. Αλλά μήπως δεν είναι έτσι; Μήπως η τύχη τα 'φερε έτσι ώστε να καταλάβω τελικά τι γινόταν τότε και πώς φερόμασταν όλοι; Δεν ξέρω.

Πάντως θα ήθελα να βρεθώ μαζί του, να πάμε για κάνα καφέ – κι αυτό περίεργο είναι. Θα του έλεγα για το πώς έπεσε έξω ο πατέρας μου στις δουλειές του, για το πώς πτώχευσε το αρχιτεκτονικό γραφείο και μας έπνιξαν τα χρέη. Θα του εξιστορούσα για το καρδιακό επεισόδιο του πατέρα μου, μετά για το εγκεφαλικό και τη βαριά κατάθλιψη, για το διαζύγιο των γονιών μου, αφού η μητέρα μου προτίμησε να μας εγκαταλείψει επειδή δεν μπορούσε πια να ζει όπως είχε συνηθίσει. Θα του έλεγα ότι είχα φύγει στην Γ' Γυμνασίου για το δημόσιο της γειτονιάς, ότι στο λύκειο μετακομίσαμε στην Πάτρα και από τότε μένουμε σ' ένα μικρό διαμέρισμα της Μερόπης, ότι η Μερόπη, που είχε μεγαλώσει τον πατέρα μου, κατέληξε να τον φροντίζει τώρα στα γεράματά της, να έρχεται, να μαγειρεύει, να καθαρίζει και να φροντίζει κι εμένα. Κι ότι τα μόνα σχεδόν λεφτά που μπαίνουν στο σπίτι τα φέρνω εγώ, με δουλειές από δω και από κει.

Ξέρω, δε θα ήταν πολύ ευχάριστη συζήτηση, ίσως και να την έκανα για να με λυπηθεί, σαν να του 'λεγα: «Κοίτα τι τραβάω εγώ, δε συγκρίνονται μ' αυτά που τράβηξες εσύ από μένα». Από την άλλη, ίσως και να θέλω να την κάνω, γιατί ο Θοδωρής θα με καταλάβαινε, ξέρει πολύ καλά τι σημαίνει απελπισία κι απόγνωση. Μπορεί και να είναι το μόνο άτομο που αξίζει να κάνω αυτή τη συζήτηση. Ο Απόστολος θα μου 'λεγε κάτι του στυλ: «Όλοι έχουμε τα βάσανά μας, δεν αξίζει να ζούμε συνέχεια μ' αυτά». Και από τη μεριά του θα είχε δίκιο. Μπορεί τελικά να μην έχει νόημα να σκαλίζω το παρελθόν, στο κάτω κάτω δε μου φταίει κι ο άλλος, που μπορεί να μη θέλει να σκαλίζει το δικό του.

Θα ήθελα όμως να βγαίναμε για κάνα καφέ μαζί. Πραγματικά τον είδα και τον θαύμασα. Δεν ήταν τόσο στην εμφάνιση –κι αυτή έχει αλλάξει τρομερά– όσο στον αέρα, στην αύρα που είχε. Εντάξει,

ποτέ δε θα γίνει το αλάνι της παρέας, όπως ήμουν ή ήθελα να πιστεύω εγώ για μένα τότε, αλλά δεν είναι πλέον αυτό το δειλό παιδί που φοβόταν και τον ίσκιο του. Αυτό που σιχαινόμουν τόσο πολύ, γιατί βαθιά μέσα μου φοβόμουν μη γίνω κι εγώ έτσι. Κάτι που τελικά έγινα.

Επίσης θα ήθελα, κρυφή επιθυμία αυτή, να γνώριζα και τους φίλους του, τους συμφοιτητές και τις συμφοιτήτριες που κάνει παρέα. Ξέρω πως τα λέω αυτά πάνω στη φόρτισή μου, μπορεί και να μη θέλω, επειδή θα μου θύμιζαν αυτό που δεν έχω γίνει εγώ, αλλά μου βγάζουν μια υγεία και μια ξενοιασιά, που τα είχα ξεχάσει.

Έψαχνα στο Facebook τις τελευταίες μέρες όλα τα πρόσωπα του σχολείου. Μπορώ να πω ότι μου ήρθε νοσταλγία γι' αυτά. Ο Άρης, ο Πάνος, ο Σταμάτης, η Ελεονόρα και η Άννα, όλους τους βρήκα. Τα κορίτσια είναι ακόμα φίλες, έχουν πάει και διακοπές μαζί, φαίνονταν κολλητές. Στις φωτογραφίες ήταν με τ' αγόρια τους, μια ωραία παρέα από τέσσερα άτομα. Ο Σταμάτης και ο Πάνος είναι κι αυτοί κολλητοί, φαίνονται αχώριστοι. Ο Άρης έχει περάσει στην Ιατρική. Μπήκα αρκετές φορές στον πειρασμό να τους στείλω κάποιο μήνυμα. Αλλά δεν είχε και μεγάλο νόημα, είμαστε πια πολύ μακριά, όχι μόνο εξαιτίας της απόστασης, αλλά γενικά... πολύ μακριά, είμαστε αλλού.

Αυτό που δεν ήξερα ήταν αν έπρεπε να στείλω αίτημα φιλίας στον Θοδωρή. Αυτό, ναι, με απασχολούσε έντονα τις τελευταίες μέρες. Έγραφα ένα μήνυμα και το έσβηνα μετά ή δεν το έστελνα. Δεν ήξερα πώς ν' αρχίσω. «Χάρηκα που ξαναειδωθήκαμε τις προάλλες»; Δεν είμαι καθόλου σίγουρος αν χάρηκε αυτός. «Όποτε μπορείς να βγούμε για κάναν καφέ»; Δεν είναι σίγουρο αν θα θέλει. «Να πούμε καμιά φορά τα νέα μας»; Τελικά δεν είμαι σίγουρος αν όντως το θέλω αυτό.

Και, βέβαια, υπήρχε ο κίνδυνος να μη μου απαντήσει ή να μην κάνει δεκτό το αίτημα, ή ακόμα και ν' αλλάξει σούπερ μάρκετ.

Τελικά αποφάσισα μετά από πολλή σκέψη να κάνω αυτό για το οποίο θα το μετάνιωνα λιγότερο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 40

Κ ΑΘΟΜΟΥΝ ΚΑΙ ΚΟΙΤΑΖΑ ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΦΙΛΙΑΣ από τον Γόλιο κι έτριβα τα μάτια μου. Η αλήθεια είναι πως αυτό το παιδί ανέκαθεν είχε την ικανότητα να μ' αιφνιδιάζει, να με φέρνει στη θέση να σκέφτομαι συνέχεια και να υπεραναλύω τα πράγματα. Φυσικά ήταν τεράστια έκπληξη για μένα να τον δω μπροστά μου, μετά από τόσα χρόνια, στην Πάτρα. Δεν ξέρω πώς αισθάνθηκα, ειλικρινά. Πάντα υπάρχει μια μικρή χαρά όταν βλέπεις άτομα από παλιά, ειδικά από την παιδική σου ηλικία. Αλλά για μένα δεν άξιζε και πολύ η παιδική μου ηλικία ώστε να χαρώ με τέτοιου είδους συναντήσεις. Από την άλλη, πέρασε απ' το μυαλό μου, έτσι σαν σκέψη, και ένα αίσθημα χαιρεκακίας, αλλά έφυγε πολύ γρήγορα, κράτησε τόσο λίγο που δεν το χάρηκα όσο θα το χαιρόμουν παλιά. Τότε που ευχόμουν με όλη μου την ψυχή το κακό τους.

Ο Γόλιος! Και ο Άρης, ο Σταμάτης, ο Πάνος, η Ελεονόρα, η Άννα, αλλά και ο Κίμωνας, ο Κώστας. Τόσα πρόσωπα, που επηρέασαν θετικά ή αρνητικά ο ένας τον άλλον και μετά σκόρπισαν, πήραν ο καθένας το δρόμο του. Με τον Κώστα, βέβαια, έχω επαφή, παρέμεινε καλός φίλος, αν και πέρασε σε άλλη πόλη, δε χαθήκαμε. Και τον Κίμωνα τον σκέφτομαι –όταν τον σκέφτομαι– με ευγνωμοσύνη. Και τα κορίτσια, εννοείται. Αλλά τα αγόρια μού είχαν φερθεί απαίσια.

«Χαίρομαι που τους απέβαλαν από το σχολείο, αυτό είναι δίκαιο για σένα, έτσι έπρεπε», μου είχε πει ο Ιάσοντας τότε, όταν τους είχαν διώξει, έστω και για λίγες μέρες. Και μου έμειναν τα λόγια του ως παράδειγμα υποκρισίας, να μην πιστεύω κάποιους ανθρώπους με τίποτα, ό,τι και να μου λένε. Γιατί τελικά αν έμαθα κάτι από τότε, είναι όλα αυτά που συνδέονται με την εμπιστοσύνη και με τη φιλία. Από τη μια μεριά ο Κώστας και ο Κίμωνας, μαζί

και η Ελεονόρα, που είχε προτρέψει τον Άρη να τα πει όλα. Από την άλλη ο Ιάσονας. Τελικά ίσως και το ισοζύγιο να είναι θετικό, δεν ξέρω.

«Nikos Golios has sent you a friend request».

Και τώρα τι κάνω; Τι να θέλει από μένα;

Σηκώθηκα και άρχισα να βηματίζω νευρικά στο δωμάτιό μου, όπως τότε. Από συνήθεια, τράβηξα την κουρτίνα να κοιτάξω στο δρόμο, μήπως και βρισκόταν απέξω. Μερικά πράγματα δεν ξεχνιούνται ποτέ.

Έχει κυλήσει, βέβαια, το νερό στο αυλάκι, πολύ νερό μάλιστα. Έμαθα όχι τόσο να νικώ τις φοβίες μου, αλλά τουλάχιστον να τις αντιμετωπίζω. Κι αυτό ήταν μεγάλο κέρδος. Ίσως, αν δε γίνονταν όλα αυτά, να ζούσα μια ζωή μέσα στο φόβο για το πότε θα γίνουν. Αλλά και πάλι δε θέλω να τα ωραιοποιώ όλα μόνο και μόνο επειδή πέρασαν τα χρόνια και ξεθώριασαν οι αναμνήσεις. Θυμάμαι πολύ καλά τη μαύρη απελπισία που με έπνιγε τότε, το αδιέξοδο, το ότι ήθελα να μην υπάρχω. Θυμάμαι τα κλάματα, τον πόνο, την άθλια ψυχολογία μου. Και φυσικά δε θα ξεχάσω ποτέ το αίσθημα που είχα νιώσει όταν σταμάτησαν όλα αυτά, μετά τις αποβολές. Σαν να είχα ξαναγεννηθεί, σαν να είχε έρθει η απελευθέρωση. Ήταν απίστευτο πώς είχαν εξελιχθεί τα πράγματα· κι όμως, υπήρξαν στιγμές που ένιωσα ένοχος και φταίχτης, πως ήμουν υπεύθυνος που τους είχαν αποβάλει. Και όταν επέστρεψαν, ένιωθα για λίγο την ανάγκη να ξαναρχίσουν όλα αυτά, γιατί η ηρεμία και η φυσιολογική, ανενόχλητη σχολική καθημερινότητα ήταν άγνωστα σ' εμένα. Σύντομα όμως ανακάλυψα πως μπορούσα πια να ζω και χωρίς βασανισμούς. Όλα αυτά τα χρόνια το μόνο που ευθυνόταν για το πόσο κακοπερνούσα ήταν η δειλία μου και η τεράστια προσπάθεια ν' αποδείξω στον εαυτό μου ότι δικαιούμαι κι εγώ το «νορμάλ». Το κανονικό όμως δεν είναι κάτι που πρέπει να αγωνιστείς γι' αυτό, απλά είναι δικαίωμά σου, όπως για όλους τους ανθρώπους.

Γύρισα στο γραφείο και ξανακοίταξα τον υπολογιστή. Ο Γόλιος δεν είχε πολλές φωτογραφίες στο προφίλ του, ούτε πολλούς φίλους.

Και απ' ό,τι έψαξα και είδα, δεν είχε κρατήσει καμία επαφή με παλιούς συμμαθητές.

Σκέφτηκα τα λόγια του Κίμωνα, τότε που είχαμε συναντηθεί για καφέ. «Μπορεί η δικαίωση να έρθει κάποτε, αλλά τότε δε θα σ' ενδιαφέρει, δε θα 'χει καμία αξία για σένα». Κάπως έτσι το είχε πει, δε θυμάμαι ακριβώς τα λόγια του, πάει και τόσος καιρός. Πόσο δίκιο είχε! Δε μου προκαλούσε πλέον καμία αναστάτωση το αίτημα φιλίας, αλλά και δε μ' ένοιαζε καθόλου να εκδικηθώ ή να με δικαιώσουν για όσα πέρασα κάποτε. Εγώ ο ίδιος δικαίωσα τον εαυτό μου όλα αυτά τα χρόνια, ξεπερνώντας τις αδυναμίες και τους φόβους μου με προσπάθεια και κόπο.

Χαμογέλασα. Ξανακοίταξα το αίτημα φιλίας.

«Καλά, θα δω άλλη φορά τι θα κάνω μ' αυτό», είπα δυνατά, έτσι, για να με ακούσω.

Έκλεισα τον υπολογιστή, πήρα τα κλειδιά και βγήκα να συναντήσω την παρέα μου...

Λίγα λόγια για τον συγγραφέα

Βασίλης Παπαθεοδώρου

Ο Βασίλης Παπαθεοδώρου γεννήθηκε το 1967 στην Αθήνα. Τελείωσε τη Γερμανική Σχολή Αθηνών και σπούδασε μεταλλουργός και χημικός μηχανικός στο ΕΜΠ, ενώ έκανε μεταπτυχιακά στη Διοίκηση Επιχειρήσεων. Έξι από τα νεανικά και εφηβικά μυθιστορήματά του (*Το μήνυμα*, *Οι Εννέα Καίσαρες*, *Χνότα στο τζάμι*, *Στη διαπασών*, *Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας*, *Ιπτάμενες σελίδες*) διδάσκονται στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου, στο Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης, σε μετεκπαιδευόμενους δασκάλους. Έχει τιμηθεί δύο φορές με το Κρατικό Βραβείο Παιδικής Λογοτεχνίας (2008, 2010), δύο φορές με το Βραβείο του περιοδικού *Διαβάζω* (2008, 2010) για τα βιβλία του *Χνότα στο τζάμι* και *Στη διαπασών*, καθώς και δύο φορές με το Βραβείο του ηλεκτρονικού περιοδικού *Ο Αναγνώστης* για τα βιβλία του *Οι άρχοντες των σκουπιδιών* (2013) και *Ναι, Βιρτζίνια, υπάρχει Άγιος Βασίλης!* (2014). Επίσης έχει αποσπάσει άλλα οκτώ λογοτεχνικά βραβεία για διάφορα έργα του από το ηλεκτρονικό περιοδικό *Ο Αναγνώστης*, τον Κύκλο Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου, τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά και τον Κυπριακό Σύνδεσμο Παιδικού και Νεανικού Βιβλίου.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ
ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
«ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΔΕΙΛΟΥ»
ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΜΕ GFSIDOT,
ΒΡΜΟΝΟ ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΨΗΦΙΑΚΩΝ
ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΤΗΣ [ETYPESETTING](#) ΤΟΝ
ΝΟΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 2014 ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ
ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Η λευκή απεργία των ροζ φλαμίνγκο

Τι συμβαίνει στην Καμάργκ;

Γιατί έχουν αναστατωθεί οι κάτοικοι αυτής της πανέμορφης περιοχής στο Δέλτα του Ροδανού;

Ποιο ρόλο παίζουν τα εντυπωσιακά φλαμίνγκο που ζουν σε αυτό τον υγροβιότοπο;

Η Λίντσεϋ και ο Πωλ, οι συνεργάτες-ερευνητές που γνωρίσαμε στο *Μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας*, αναλαμβάνουν μια νέα αποστολή: να διερευνήσουν μια σειρά από περίεργα περιβαλλοντικά φαινόμενα και να εξιχνιάσουν τα αίτια μιας ακραίας οικολογικής καταστροφής που έχει πλήξει την Καμάργκ, όπου ζουν σπάνια είδη ζώων και βρίσκεται η μεγαλύτερη ίσως αποικία αναπαραγωγής φλαμίνγκο στην Ευρώπη. Στον τόπο αυτό οι άνθρωποι συμβίωναν εδώ και αιώνες αρμονικά με τη φύση, μέχρι τη στιγμή που το κλείσιμο των τοπικών αλυκών θα προκαλέσει τη μετανάστευση των πανέμορφων πτηνών, πυροδοτώντας

μια πρωτοφανή ανατροπή στην τροφική αλυσίδα του υγροβιότοπου. Οι εργάτες απεργούν και τα φλαμίνγκο θα τους συμπαρασταθούν απεργώντας κι αυτά με το δικό τους τρόπο. Οι δύο επιστήμονες θα ζήσουν μια συναρπαστική και γεμάτη αγωνία και ανατροπές περιπέτεια, ενώ παράλληλα θα βρεθούν στο μέσο αλληλοσυγκρουόμενων συμφερόντων και θα έρθουν αντιμέτωποι με την απληστία και την εχθρότητα των κατοίκων, αλλά και με τον κίνδυνο να κλονιστεί ανεπανόρθωτα η ισορροπία στο φυσικό περιβάλλον της περιοχής.

Ένα οικολογικό-κοινωνικό θρίλερ βασισμένο σε πραγματικό γεγονός που συνέβη το 2007 στη Γαλλία. Ένα βιβλίο που καταδεικνύει τη σχέση αλληλεξάρτησης ανάμεσα στον άνθρωπο και στη φύση και θα συναρπάσει τους νεαρούς αναγνώστες.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ναι, Βιρτζίνια, υπάρχει Άγιος Βασίλης!

Το βιβλίο αυτό είναι βασισμένο στην αληθινή ιστορία της Βιρτζίνια Ο'Χάνλον και στο πιο πολυδιαβασμένο άρθρο εφημερίδας παγκοσμίως, που ενέπνευσε πλήθος βιβλίων, ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών εκπομπών, θεατρικών έργων. Πρόκειται για μια τρυφερή χριστουγεννιάτικη ιστορία που εκτυλίσσεται από τα τέλη του 19ου αιώνα μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '70. Όλα αρχίζουν το 1897, όταν το οκτάχρονο κοριτσάκι στέλνει ένα γράμμα στη νεοϋορκέζικη εφημερίδα Σαν, την πιο αξιόπιστη της εποχής, ρωτώντας για την ύπαρξη του Αϊ-Βασίλη. Οι συντάκτες της εφημερίδας, έπειτα από πολλή σκέψη, αποφασίζουν να απαντήσουν στο ερώτημα που βασανίζει όλα τα παιδιά. Το γράμμα της Βιρτζίνια, αλλά και η απάντηση της εφημερίδας, μέσω του αρχισυντάκτη της Φράνσις Τσερτς, γίνονται ύμνος στην ξεγνοιασιά και την παιδικότητα που αποπνέουν τα Χριστούγεννα.

Οι μικροί αναγνώστες θα γνωρίσουν σημαντικές στιγμές από τη ζωή της ηρωίδας, θα μοιραστούν την πίστη της στο πνεύμα και στο νόημα των γιορτών και θα ανακαλύψουν πώς ένα τέτοιο γράμμα μπορεί να αλλάξει τον κόσμο μας για πάντα. Ένα τρυφερό βιβλίο που αποδεικνύει στα παιδιά πως ο Άγιος Βασίλης υπάρχει, όχι μόνο τις μέρες των Χριστουγέννων, αλλά και όλη τη χρονιά, για να ζεσταίνει τις καρδιές τους.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Σχολική παράσταση

Με φόντο μια μαθητική παράσταση σε σχολείο της Γερμανίας, ο Γιώργος, μαθητής της Β' Γυμνασίου, θα βρεθεί στο επίκεντρο, ως πρωταγωνιστής και θύμα, μιας έξαρσης ρατσιστικών επεισοδίων, από μια κοινωνία που είναι βαθιά διχασμένη. Μέσα σ' όλο αυτό το κλίμα, θα προσπαθήσει να κρατήσει τη δύναμη και την αξιοπρέπειά του. Με συμμάχους τον Τζάφερ και τον Αντρέας, έναν Τούρκο κι έναν Γερμανό συμμαθητή του, αλλά και με τη βοήθεια του καθηγητή κυρίου Μίκαελ, θα καταλάβει και θα νιώσει ότι η φιλία δεν κοιτά χώρες και λαούς, δεν υπολογίζει θρησκείες και κοινωνικές ανισότητες. Και η δράση θα κλιμακώνεται, όσο προχωρούν οι πρόβες της σχολικής παράστασης, ενός θεατρικού με θέμα τα Πάθη του Χριστού.

Βία και προκαταλήψεις από τη μία, συμπόνια και αλληλεγγύη από την άλλη, εναλλάσσονται στο βιβλίο αυτό του Βασίλη Παπαθεοδώρου. Ένα μυθιστόρημα που είναι πιο επίκαιρο από ποτέ.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Οι άρχοντες των σκουπιδιών

Ένας κόσμος και μια κοινωνία που αποσυντίθενται με ταχύτατους ρυθμούς. Ανεργία, οικονομική κρίση, εγκληματικότητα, καταστροφή του περιβάλλοντος, προπηλακισμοί πολιτικών, άνθρωποι που τρώνε σκουπίδια, άστεγοι... Μέχρι που έρχεται τελικά η Ώρα Μηδέν και γίνεται η μεγάλη έκρηξη, καθώς το ρολόι της Ιστορίας αρχίζει να τρέχει προς τα πίσω.

Ένα κορίτσι, τρεις πληρωμένοι δολοφόνοι, μια ομάδα επιστημόνων, ένας πολιτικός και η οικογένειά του διασχίζουν όλη τη χώρα κι όλες τις εποχές, σε ένα ανθρωποκυνηγητό χωρίς έλεος. Σε ένα περιβάλλον που αλλάζει από μέρα σε μέρα, όπου κάποιοι θα προσπαθήσουν να μείνουν ίδιοι, ενώ κάποιοι άλλοι να ανακαλύψουν ποιοι πραγματικά είναι.

Ένα νεανικό μυθιστόρημα από τον Βασίλη Παπαθεοδώρου, γραμμένο με κινηματογραφική δράση και συνεχείς ανατροπές. Ένα επίκαιρο βιβλίο, που αποδεικνύει πως τα όρια μεταξύ φαντασίας και πραγματικότητας, ανθρωπιάς και αποκτήνωσης, αξιοπρέπειας και υποταγής, τα χωρίζει τελικά μια πολύ λεπτή γραμμή.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Ο Αϊ-Βασίλης στο ραντάρ

Όταν στις 24 Δεκεμβρίου 1955, στην αεροπορική βάση NORAD των Ηνωμένων Πολιτειών, ο σμήναρχος Χάρυ Σουπ σήκωνε το απόρρητο στρατιωτικό τηλέφωνο έκτακτης ανάγκης, δεν μπορούσε να φανταστεί ότι στην άλλη άκρη της γραμμής θα ήταν ένα μικρό αγόρι που θα ζητούσε να μιλήσει με τον Αϊ-Βασίλη. Ούτε πίστευε ότι θα ήταν ποτέ δυνατόν από ένα τυπογραφικό λάθος να ξεκινήσει το πιο παράξενο έθιμο: από τότε, κάθε χρόνο την ίδια μέρα, στην πόλη του Κολοράντο Σπρινγκς οι αξιωματικοί της βάσης απαντούν σε κλήσεις μικρών παιδιών, δίνοντας πληροφορίες για το ταξίδι του αγαπημένου τους άγιου, ενώ μέσω Ίντερνετ (www.noradsanta.org) μπορεί κανείς να παρακολουθήσει την πορεία του Αϊ-Βασίλη σε όλο τον κόσμο.

Το διήγημα *Ο Αϊ-Βασίλης στο ραντάρ* είναι εμπνευσμένο από αυτό το πραγματικό περιστατικό και, μαζί με άλλες τρεις χριστουγεννιάτικες ιστορίες που περιλαμβάνονται στο βιβλίο, αποδεικνύει ότι τα Χριστούγεννα είναι πραγματικά η γιορτή του ονείρου και της μαγείας, μια γιορτή όπου όλα μπορεί να συμβούν...

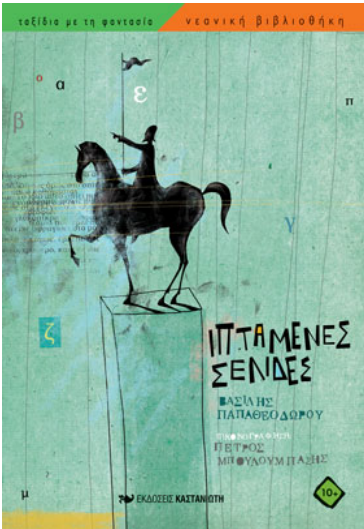
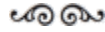
Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ιπτάμενες σελίδες

Κανείς από τους κατοίκους της Πανδυσίας –Βόρειας και Νότιας– δε θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι οι σκισμένες σελίδες κάποιου βιβλίου, παρασυρμένες από τον άνεμο, θα παρέσερναν τελικά και τις τύχες πολλών από αυτούς. Σελίδες που έφταναν σε παιδιά και μεγάλους και, κατά ένα μαγικό τρόπο, μιλούσαν για τις ζωές τους, τους έκαναν να βλέπουν το μέλλον. Δεν ήταν όμως όλοι έτοιμοι να αναγνωρίσουν και να δεχτούν την αλήθεια που αυτά τα φύλλα χαρτιού τούς αποκάλυπταν και η οποία θα τους οδηγούσε σε μια νέα πραγματικότητα. Οι περισσότεροι την αγνόησαν, άλλοι την πολέμησαν με λύσσα. Και ήταν τόσο απλό να την ακολουθήσει κανείς... αρκεί να αφηνόταν στη γοητεία της συγκεκριμένης σελίδας που ο αέρας έφερνε στα χέρια του. Κι αυτή θα του έλυνε όλα τα ερωτήματα.

Ένα μυθιστόρημα γεμάτο δράση και αγωνία, που αποδεικνύει ότι το διάβασμα είναι ένα συναρπαστικό ταξίδι, μια μεγάλη περιπέτεια που όλοι πρέπει να ζήσουμε.

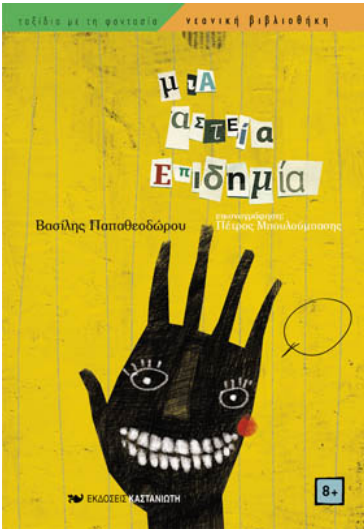
Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Μια αστεία επιδημία

Στο απομακρυσμένο πριγκιπάτο της Σουρλανδίας, αρχίζει ξαφνικά να εξαπλώνεται μια περίεργη επιδημία... μια επιδημία γέλιου. Οι κάτοικοι γελάνε χωρίς σταματημό και χωρίς να υπάρχει λόγος, προς μεγάλο εκνευρισμό του μοχθηρού πρίγκιπα Οράτιου. Το Παλάτι κάνει τα πάντα για να τους σταματήσει, γιατί νιώθει πως κινδυνεύει. Δεν έχει υπολογίσει όμως πως μετά τα ασταμάτητα γέλια μπορεί να έρθει και... η οργή.

Το καινούριο, ξεκαρδιστικό μυθιστόρημα για παιδιά του Βασίλη Παπαθεοδώρου είναι εμπνευσμένο από ένα πραγματικό γεγονός που συνέβη το 1962 στην Τανζανία.

Ένα μυθιστόρημα που μπορεί και να προξενήσει δάκρυα... από τα γέλια.

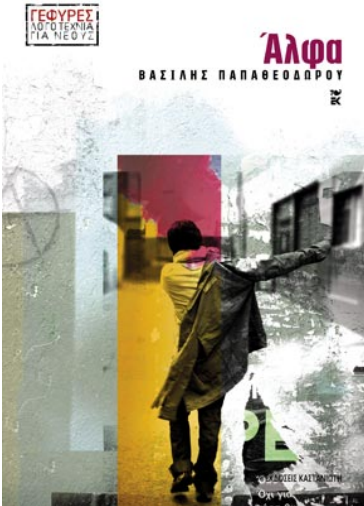
Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Άλφα

Μετά την ταραχώδη πορεία στις 17 Νοεμβρίου, ο Αλέξης και οι φίλοι του κλείνονται με εκατοντάδες άλλους νέους στο Πολυτεχνείο. Τις τρεις μέρες που θα μείνει εκεί, θα γνωρίσει το φέμα και την προδοσία. Αλλά μαζί με αυτά θα γνωρίσει και την ελπίδα.

Η πραγματικότητα θα γίνει ο εφιάλτης του και οι εφιάλτες του θα μετατραπούν στα όνειρά του. Ο Αλέξης τελικά θα μάθει να αγαπά τον εαυτό του και τη ζωή...

Το Άλφα, που έχει βραβευτεί από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, είναι ένα νεανικό μυθιστόρημα γεμάτο ένταση. Η φαντασία εναλλάσσεται με την πραγματικότητα και οι σκηνές βίας με εκείνες της περισυλλογής. Πάνω απ' όλα όμως είναι γεμάτο συμβολισμούς και αισιοδοξία, ένα βιβλίο που μας δείχνει ότι τρεις μέρες μπορεί να είναι και αρκετές για να αλλάξει

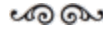
κάποιος για πάντα.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Στη διαπασών

Ο Θανάσης αγαπά το μίσος. Επίσης τρελαίνεται για τη μουσική, αλλά εκνευρίζεται με τους καθηγητές του, τους ξένους και τ' αδέρφια του. Δέρνει τους συμμαθητές του, μαλώνει με τον πατριό του, εγκαταλείπει το σπίτι του, μπλέκεται σε ρατσιστικές οργανώσεις. Προτιμά τη βία, και ό,τι κάνει το βρίσκει σωστό. Βγάζει γλώσσα στη ζωή και τη μουντζώνει. Τι θα γίνει όμως όταν και η ζωή αποφασίσει να του βγάλει τη γλώσσα; Όταν ο ίδιος καταλάβει ότι εκείνο που μισεί περισσότερο είναι το είδωλό του στον καθρέφτη;

Το *Στη διαπασών* είναι ένα νεανικό μυθιστόρημα, μελωδικό όσο και η μουσική, σκληρό όσο και η εφηβεία. Μιλά γι' αυτούς που αισθάνονται νικητές, ενώ οι άλλοι τούς θεωρούν χαμένους, ή γι' αυτούς που βλέπουν τον εαυτό τους σαν λούτζερ, αλλά θέλουν να γίνουν νικητές. Αφορά τελικά και όλους εκείνους που κάποια στιγμή καταλαβαίνουν ότι το ίδιο πράγμα που τους «αρρωσταίνει» είναι συγχρόνως η ίδια τους η γιατρεία. Κυρίως, όμως, είναι ένα βιβλίο για τους νέους που δεν αρκούνται μόνο στο να φαντάζονται τη ζωή τους μέσα από τα τραγούδια που ακούν, αλλά πατάνε το stop, βγάζουν τα ακουστικά και αποφασίζουν να τη ζήσουν.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας

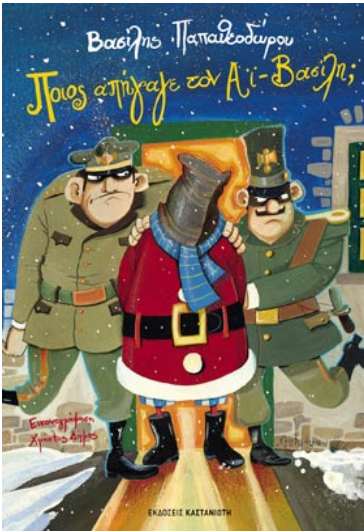
Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας είναι ένα βιβλίο γεμάτο περιπέτεια, μυστήριο, αγωνία, ανθρωπιά και... οικολογικές ανησυχίες το οποίο βασίζεται σε ένα αληθινό γεγονός: Το 1992 στις φουρτουνιασμένες θάλασσες ανοιχτά της Κίνας, το φορτίο ενός εμπορικού πλοίου –28.000 μικρά, κίτρινα, πλαστικά παπάκια μπάνιου– παρασύρεται από τα κύματα και σκορπίζεται στον ωκεανό. Δεκαπέντε χρόνια μετά, τα παπάκια, ξασπρισμένα από τον ήλιο κι έχοντας γυρίσει όλη τη Γη παρασυρμένα από τα θαλάσσια ρεύματα, εμφανίστηκαν στα ανοιχτά της Αγγλίας. Το ταξίδι τους αυτό το παρακολουθούσαν όλα αυτά τα χρόνια ινστιτούτα και επιστήμονες, προσπαθώντας να ανακαλύψουν τα μυστικά των θαλάσσιων ρευμάτων. Στο βιβλίο αυτό ανακαλύπτουμε τα μυστικά της φανταστικής πάπιας που συνόδευε τα παπάκια. Οι ήρωες και τα γεγονότα, αν και μοιάζουν φανταστικά, εντούτοις είναι επίκαιρα αληθινά, σε μια

απρόβλεπτη ιστορία που απευθύνεται σε μικρούς, μεγάλους και σε... παπάκια.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Ποιος απήγαγε τον Αϊ-Βασίλη

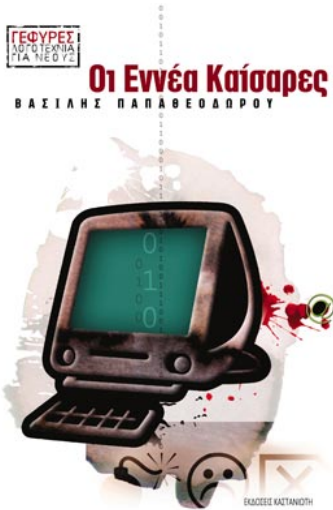
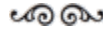
Ενώ πλησιάζει η Πρωτοχρονιά και ο Αϊ-Βασίλης ετοιμάζει γεμάτος χαρά τα δώρα των παιδιών, κάποιοι εισβάλλουν στο σπίτι του και τον αρπάζουν. Ποιοι είναι αυτοί οι άγνωστοι και για ποιο λόγο απειλούν να καταστρέψουν τη μεγαλύτερη γιορτή των παιδιών; Πού τον μεταφέρουν και γιατί κάνουν διάφορα πειράματα στο γελαστό γεράκο; Θα καταφέρουν τελικά να μη γίνουν αντιληπτοί από τα παιδιά όλης της γης που περιμένουν με προσμονή τα δώρα τους; Θα πετύχει το σχέδιό τους; Ο κακός στρατηγός, ο επιστήμονας και ο μικρός γιος του, ο Γιαννάκης, μαζί βέβαια με τον Άγιο Βασίλη, τους βοηθούς και τα ελάφια του, παίρνουν μέρος σ' αυτή τη χριστουγεννιάτικη περιπέτεια. Αστυνομική πλοκή, αγωνία και μυστήριο, αλλά προπάντων χιούμορ και ξεκαρδιστικές καταστάσεις συνθέτουν μια ιστορία γεμάτη νοσταλγία και τρυφερότητα για τα παιδιά, αλλά και για τους μεγάλους που βαθιά μέσα τους αισθάνονται ακόμη παιδιά.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Οι Εννέα Καίσαρες

Όταν δύο γειτονικά και ανταγωνιστικά σχολεία αποφασίζουν να συνεργαστούν για να λάβουν μέρος σε ένα διεθνή διαγωνισμό με βάση το Internet, κανείς δεν μπορεί να φανταστεί ότι τα παράξενα και μυστηριώδη γεγονότα που συμβαίνουν και στρέφονται κατά των μαθητών κάθε άλλο παρά συμπτωματικά είναι. Περιστατικά που πέφτουν στην αντίληψη μόνο ενός από τους μαθητές, του Μιχάλη, ο οποίος και αναλαμβάνει να ρίξει φως στην υπόθεση. Με τη βοήθεια δύο συμμαθητών του, του Αντρέα και της Νίκης, θα προσπαθήσει να εξιχνιάσει το τι ή ποιος κρύβεται πίσω από όλα αυτά και αν έχουν βάση οι υποψίες του. Οι τρεις συμμαθητές μπλέκουν έτσι σε ένα «παιχνίδι», όπου οι ύποπτοι εναλλάσσονται συνεχώς και οι ίδιοι προσπαθούν ταυτόχρονα να προστατέψουν τους εαυτούς τους και να γίνουν πιστευτοί.

Ένα αστυνομικό μυθιστόρημα με πολλή δράση και μυστήριο πάνω στη χρήση των υπολογιστών και των νέων τεχνολογιών. Μια ιστορία που αποκαλύπτει πως όλα τα πράγματα έχουν δύο όψεις: Μια φωτεινή και μια πιο σκοτεινή – εκεί ίσως που παραμονεύουν οι Εννέα Καίσαρες.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Το μήνυμα

ταξίδια με τη φαντασία νεανική βιβλιοθήκη

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

το μήνυμα

Το 2073, ο Κόσμος, ένα δεκαεφτάχρονο αγόρι που στην καθημερινή του ζωή είναι απόλυτα εξαρτημένο από τον υπολογιστή του –όπως άλλωστε και όλοι οι άνθρωποι εκείνης της εποχής– λαμβάνει μια μέρα ένα μήνυμα από ένα άγνωστο κορίτσι που κινδυνεύει. Ο Κόσμο φοβάται για τις επιπτώσεις που θα έχει αυτή η λήψη μηνυμάτων στον υπολογιστή του και, γνωρίζοντας πως δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να σταματήσει την καταστροφή των προγραμμάτων του, αποφασίζει με ένα φίλο του να κάνουν ένα μεγάλο ταξίδι μέχρι το σπίτι του άγνωστου κοριτσιού. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους μαθαίνουν τι είναι πραγματικά η ζωή και η φύση. Όταν φτάνουν όμως στο μικρό χωριό της κοπέλας, συνειδητοποιούν ότι βρίσκονται στο κέντρο μιας συνωμοσίας σχεδιασμένης από την Παγκόσμια Κυβέρνηση και ότι αυτοί είναι οι μόνοι που γνωρίζουν το μεγάλο μυστικό. Μπορούν να σώσουν τη Γη;

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

